

GOVERNMENT OF INDIA
NATIONAL LIBRARY, CALCUTTA.

Ta

Class No. 894.8112

Book No. ~~Sa 444~~

N. L. 38. S 449 L

MCIPC-88-37 LNL/55-14-2-50-30,000.

THE
TWO SISTERS
OR
LILAVATHI-SULOCHANA
A TAMIL DRAMA

BY
Rao Sahib P. SAMBANDAM, B.A. B.L.

Author of :

"The Bandit Chief," "Sabapathy," "The Good Fairy,"
"Manohara," "Blind Ambition," "The Demon Land,"
"Fate and Love," "Sarangadhara," "Simhaleksha,"
"Pushpavalli," "Amaladitya," "Magapathi," "Galava,"
"The Two Friends," "The Golden Fetters," "Paras,"
"Siruthondar," "Markandeya," "The Fair Ghost,"
"The Merchant of Vanipura," "The Wedding of Valli,"
"The Eye of Love," "Vijayaranga," "As you like it,"
"Ratnavali," "Lord Buddha," "The Tragedy of Silence,"
"True Love," "Gostha Manjari," "Harischandra,"
"As We Sow-So We Reap," "The Curse of Oorval,"
etc. in Tamil, and "Harischandra," and "Yayathi"
in English.

SIXTH EDITION

Madras:

PRINTED BY DOWDAN AND CO., AT THE "PEELEDY PAPER,"
21, Sunkarasa Chetty Street.

1923.

All Rights reserved. (Price per Copy Annas 1-12-0)

லீலாவதி-சுலோசனை

அல்லது

இரண்டு சுகோதரிகள்

இந்த தமிழ் நாடகம்

நாவ் சாஜெஹப்

ப. சம்பந்த முதலியார், பி.ஏ., பி.எல்.,

அவர்களால் இயற்றப்பட்டது.

(இந்த நூலாசிரியரால் இயற்றப்பட்ட மற்ற நூல்கள் :—

“இரண்டு சம்பந்தம்,” “கன்வர்தாவன்,” “மடுதூதர்,”
“மார்த்தண்டையர்,” “சாரங்கதான்,” “வேதன் உலகம்,”
“சத்ருஜித்,” “யயத்தி,” “காலவாசி,” “அமலாதித்யன்,”
“காதலர் சண்டன்,” “பெயல்-பெண்டுகியே,” “மகபதி,”
“மெய்க்காதல்,” “பொன் விவந்துகள்,” “செந்தூதர்தான்,”
“விரும்பிய விதமே,” “செத்தொண்டர்,” “நற்குல தெய்வம்,”
“வாணிபுர கணிகன்,” “ரஜபுத்திரன்,” “ஹரிச்சந்திரன்,”
“ரத்னவளி,” “புகழ்வல்லி,” “தேவஞ்சலி,” “சபாபதி,”
“பிரஜாநாயகன்,” “கங்கையின் சரபம்,” “விஜயரங்கம்,”
“முற்பகல் செயின் பிற்பகல் விஜயம்,” “கன்னி மணம்,”
“புத்த அநாதரம்” முதலியன.) :: :: :: ::

சூரும் பதிப்பு

சென்னை :

டெனடர் சம்பேஷியரின்

“பிரெஸ்” அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1923.

சாபி கார்ட்]

[1-12-23]

Ta

894.8112

S 4496

SHE-F LISTED

INSCRIBED
TO
THE BELOVED MEMORY OF
MY MOTHER

P. MANICKAVELU ANNAL

" Far off thou art but ever nigh
I have thee still and I rejoice
I prosper, circled with thy voice
I shall not lose thee, tho' I die "

Tennyson.

Preface to the Sixth Edition

I have received so many requests from societies, amateur and professional wishing to stage this drama, to let them know what portion can be cut down so that the drama may be acted in four hours, that I thought, a stage-edition of the drama would be welcome; I have therefore brought out this edition omitting such portions as are not necessary in acting the drama.

Once again I have to repeat the caution that societies desiring to stage this or any other drama of mine must previously obtain permission to do so, otherwise they become liable to be prosecuted under the latest copyright act in a Criminal Court.

"PAMMAL LODGE"
MADRAS
30th May 1923. }

THE AUTHOR.

லீலாவதி - கலோசனை

நாடக பாத்திரங்கள்

வாசவதத்தர்	...	...	பாஞ்சாலதேசத்த அரசன்
ஸ்ரீதத்தர்	...	...	வாசவதத்தனுடைய குமாரன்
தேதாபதீஸ்	...	...	வாசவதத்தனுடைய தம்பியின் குமாரன்
பாக்கிரமகேது	...	...	ஹஸ்திபுரத்த அரசன்
கமலாகார	...	...	ஸ்ரீதத்தனுடைய அந்தரங்க தேசன்
கருணகர்	...	...	ஹஸ்திபுரத்திற்கு அனுப்பப்பட்ட ஓர் ரயபாரி
ஸித்திரமலிகர்	...	...	பாஞ்சால தேசத்துச் சோளுதிபதி
குணசேனர்	...	...	வாசவதத்தனுடைய அரண்மனை அதிகாரி
வித்திரகம்மன்	...	...	வாசவதத்தனுடைய அரண்மனை விதவையகன்
தத்தவரீசீரம்	}	...	பாக்கிரமகேதுவின் அரண்மனையைச் சார்ந்த இரண்டு சேவகர்கள்
தும்மதி		...	ஓர் நாட்டுபுறத்து வழிப்போக்கன்
சாரங்கன்	...	...	வாசவதத்தனுடைய இரண்டாம் மனைவி
சித்திரசேனக	...	...	பாக்கிரமகேதுவின் மனைவி
கரத்திமதி	...	...	பாக்கிரமகேதுவின் பெண்கள்
லீலாவதி	}	...	ஸ்ரீதத்தனுடைய தங்கை
கலோசனை		...	லீலாவதியின் அந்தரங்க தேசம்
பத்மாவதி	...	...	
மல்லிகை	...	...	

சேவகர்கள், தேவிகள் முதலானோர்.

கதை நிகழிடம்:—பெரும்பாலும் பாஞ்சால தேசத்த முக்கிய பட்டணமாகிய காப்பிலி நகரத்திலும், சிலபாகம் வுல்காஜ நகரத்திலும், ஹஸ்திபுரத்திலும், பாஞ்சாலத்திற்கும் ஹஸ்திபுரத்திற்கும் இடையிலுள்ள ஓர் களத்திலும்.

லீலாவதி - சுலோசனை

நாடக பாத்திரங்கள்

வாசவதத்தர்	...	...	பாஞ்சாலதேசத்து அரசன்
ஸ்ரீதத்தர்	...	...	வாசவதத்தனுடைய குமாரன்
பேதாபதீஸ்	...	...	வாசவதத்தனுடைய தம்பியின் குமாரன்
பராக்ரமசேது	...	...	ஹஸ்தினாபுரத்து அரசன்
கமலகார்	...	...	ஸ்ரீதத்தனுடைய அந்தரங்க சேசன்
செருகாபதி	...	...	ஹஸ்தினாபுரத்திற்கு அனுப்பப்பட்ட ஓர் சாயபாசி
விக்கிரமவீரன்	...	...	பாஞ்சால தேசத்துச் சோனாதிபதி
சுணசேனா	...	...	வாசவதத்தனுடைய அரண்மனை அதிகாரி
வித்திரகேயன்	...	...	வாசவதத்தனுடைய அரண்மனை விதூஷகன்
தந்தவக்கிரன்	}	...	பராக்ரமசேதுவின் அரண்மனையைச் சார்ந்த இரண்டு சேவகர்கள்
துன்மதி		...	ஓர் காட்டுபுரத்து வழிப்போக்கன்
சாசங்கன்	...	...	வாசவதத்தனுடைய இரண்டாம் மனைவி
சித்திரரேகா	...	...	பராக்ரமசேதுவின் மனைவி
காந்திமதி	...	...	பராக்ரமசேதுவின் மனைவி
லீலாவதி	}	...	பராக்ரமசேதுவின் பெண்கள்
சுலோசனை		...	ஸ்ரீதத்தனுடைய தந்தை
பத்மாசுதி	...	...	லீலாவதியின் அந்தரங்க நோழி
மல்லிகை	...	...	

சேவகர்கள், நோழிகள் முதலானோர்.

கதை நடவழி:—பெரும்பாலும் பாஞ்சால தேசத்து முகலிய பட்டணமாகிய காப்பிலி நகரத்திலும், சிலபாகம் யுவராஜ நகரத்திலும், ஹஸ்தினாபுரத்திலும், பாஞ்சாலத்திற்கும் ஹஸ்தினாபுரத்திற்கும் இடையிலுள்ள ஓர் கணத்திலும்.

லீலாவதி-சுலோசனை

முதல் அங்கம்

முதல் காட்சி

குடம்—பராக்ரமமேதவியனுடைய அரண்மனை எந்தவனத்தருகிலுள்ள
ஒரு வீடு. காலம்—மாலை.

காத்தியதி, லீலாவதி, சுலோசனை, பத்மாக்ஷி, நொழியர்
குடம் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள்.

- லீ. பத்மாக்ஷி, நீ என்ன வந்தது முதல் சுலோசனையை
விடாது எங்கேமும் அவளுடனேயே பேசிக்கொண்
டிருக்கிறாயே! இந்நேரம் எங்கிருந்தீர்கள் நீங்க லிரண்டு
பேரும்? என்ன பேசிக்கொண்டிருந்தீர்கள்?
- பத். ஒன்றுமில்லை லீலாவதி, நான்க லிரண்டுபேரும் தோட்
டத்தில் கழலாடிக்கொண்டிருந்தோம்.
- சு. அம்மா, பத்மாக்ஷி நாளைக்குக் கரம்பிலிக்குத் திரும்பிப்
போகவேண்டியாம்; நீங்களாவது சொல்லி இங்கே இன்
னும் நாளைத் தான் இருக்கும்படி சொல்லுங்க ளம்மா.
- லீ. எது! பத்மாக்ஷியும் சுலோசனையும் பெரிய சினேகர்க
ளாய்விட்டாற்போய் விருக்கிறது! மத்தியானம் இருவரும்
பூஞ்சோலையில் உட்கார்ந்துகொண்டு முத்த மிட்டுக்
கொண்டிருந்தார்கள்! ஏதோ விசேஷத் தெரியவில்லை.
- கா. ஏனம்மா பத்மாக்ஷி, நீ இன்னும் இரண்டு மூன்று நாள்
இங்கே விருந்து பேசுகிறார்களே? இதற்குள்ளே உனக்
கென்ன அவசரம்? சாலையில்லாதானே வந்தாய்.

பத். இல்லை அம்மா, நான் சிக்கிரம் போகவேண்டும்— இந்நேரம்
மஹாராஜா வருகிறார். [எல்லோரும் எழுந்திருக்கிறார்கள்.]

பாக்கிராமகேது வருகிறார்.

பாா. ஒநேறா! பத்மாவதி, உன்னைக் கண்டு நெடுகனாவிற்று.
ஏது இப்பொழுது ஹஸ்தினாபுரத்தின்மீது தகைய பிறத்
தது உனக்கு?

பத். ஐயனே, கலோசனையையும் ஸீலாவதியையும் பார்த்து
நெடுக னாவிற்நே பார்த்துவிட்டுப் போகலாமென்று
வந்தேன்.

பாா. பத்மாவதி, பிதா முதலிய எல்லோருள் சுகந்தானே?

பத். எல்லோரும் செளக்கியமாகத்தான் இருக்கிறார்கள்; பிதா
உம்மை மிகவும் கிரகாரித்ததாகச் சொல்லச் சொன்னார்.

பாா. உன்னுடைய தமயன் எப்படி யிருக்கிறார்?

பத். சவுக்கியமாகத்தான் இருக்கிறார்.

பாா. காந்தியதி, உலகில் மன்னனாகப் பிறந்தால் வாசவத்
தரைப்போற் பிறக்கவேண்டும், அவருக்கு என்ன குறை
விருக்கிறது?

“பெறுமவற்றன் யாமறிவ தில்லை யறிவறிந்த
மக்கட்பே நல்ல பிற”

என்பதுபோல சகல கல்ஸறிவும் கலை நூலுமும் ரூப
லாவண்யமுடைய மாணிக்கங்கள் போன்ற ஒரு புத்திர
னையும் புத்திரியையும் பெற்றார். அவருக்கு வேறென்ன
வேண்டும்? அவர் என்னு கண்பாடி விருத்தும் அவரைப்
பார்க்குபபோ தெல்லாம் எனக்குச் சற்று பொருமை
பாகவே யிருக்கிறது. நான் மற்றெல்லாப் பேறுகளையும்
பெற்றிருத்தும் புத்திர வில்லாம யிருக்கிறேன். இதைப்
பார்க்கிலும் எனக்கு வேறென்ன கிரககலம் வேண்டும்?
—கிட்டாத பொருளைப்பற்றி நாம் கிசனப்படுவதில்
என்ன பிரயோஜனம்? [பெருமூச்செறிஞ்சார்.]

பத். [ஒருபுறமாக கலோசனையோடு] மகனைப் பெறுவிட்டாலும் சிக்கெத்தில் மருகனைப் பெறுவார் கலோசனா!

பரா. தாக்கிமதி, அம்மட்டும் கவாமி அம்மீது கருனை உட்குது இரண்டு பெண்களையாவது கொடுத்திருக்கிறோ! இதுவும் சம்பமுடைய பரக்கியந்தான். வினாவதி, நீ தூர் ஆண் பிள்ளையாகப் பிறந்திருப்பாயினால் கான் எவ்வளவு தந்தோஷ முன்னவனு மிருப்பேன்! உன்னுடைய புத்திக்கு நீ ஆண்பிள்ளையாகவே பிறந்திருக்கவேண்டும்!—கான் இனி ஒரு மகனைப் பெறுவே னென்னும் ஆசையை விட்டுவிட்டேன்.

கா. பிராணநாதா, நீர் உறுவது உண்மையே. எல்லாச் செல்வங்களிருந்தும் தூர் ஆண் குழந்தை பில்லாத செல்வ முஞ் செல்வமா?

க. அண்ணா, பத்மாகி கானோக்குக் காமபிவி நகரத்திற்குப் போகவேண்டுமாம். நீங்கள் அவளுடைய தந்தைக்கு ஒரு நிருபமெழுதி ஐந்தாறு நாட்கள் பொறுத்து அனுப்புவதாகச் சொல்லுவர்கள்.

பரா. பத்மாகி, இதற்குள்ளாக என்ன அவசரம் உனக்கு?

பத். அப்படி மிகுந்த அவசரம் ஒன்று மில்லை. நான் திரும்பிப் போகும்பொழுது கலோசனையை என்னுடன் அனுப்பும் பட்சத்தில் கா னின்னும் இங்கேயே இரண்டு மூன்று நா னிருக்கிறேன்.

ஒரு தொழி வருகிறது.

தே. மஹாசாஜா, பாஞ்சாலதேசத்து மஹாசாஜாவிடமிருந்து உம்மைக் காண்பதற்காக ஓர் ராயபாரி வந்திருக்கிறார்.

பரா. அப்படியா? பத்மாகி, உனது சிதாவிடமிருந்து யாரோ வந்திருக்கிறார்போ விருக்கிறது. கான் பிராய என்ன சமாசாரமென்று விசாரித்து வருகிறேன். நீக்க னெக் லோரும் இங்கேதானே இருங்கள்; இத்தா வந்துவிட்டேன்.
[பாஞ்சாலதேச போகிறார்.]

- கா. பத்மாக்ஷி, என்ன சமாசாரம் வந்திருக்கும் உன் பிரா
விட மிருந்து?
- பத். எல்லாம் கப சமாசாரமாகவே இருக்குமென்று நனைக்
கிறேன்.
- லீ. பத்மாக்ஷி, உனது தமயனருக்கு எத்தனை குழந்தைகள்?
- பத். ஓ! பரிகாசஞ் செய்கிறாயா என்ன? இன்னும் அவருக்கு
விவாகமே ஆகவில்லையே!
- கா. பத்மாக்ஷி, உனக் கெப்பொழுது கலியாணம்?
- பத். தக்க புருஷன் அகப்படும்பொழுது கலியாணந்தான்!
- கா. உனக்குத் தகுந்த புருஷன் எப்படிப்பட்டவரா யிருக்க
வேண்டும்?
- கா. ஆ! அகப்பட்டுக்கொண்டாய் பத்மாக்ஷி! உனக்குத்
தகுந்த கணவன் எப்படி யிருக்கவேண்டும், சொல்.
- பத். உனக்குத் தகுந்த புருஷன் எப்படி யிருக்கவேண்டும்?
நீ சொல்.
- கா. அப்படியல்ல, நான் சொல்லுகிறதைக் கேளுங்கள்.
நான், உங்கள் மூலனையும் ஒவ்வொருவராகக் கேட்டுக்
கொண்டு வருகிறேன். உங்களுடைய உண்மையான
எண்ணத்தை எனக்குக் கூறவேண்டும். நீ என்ன சொல்
லுகிறாய் பத்மாக்ஷி?
- பத். லீலாவதியை மூன்று சொல்லக் சொல்லுங்கள்.
- லீ. ஏன் நீதான் சொல்! இல்லாவிட்டால் சுலோசனையைச்
சொல்லக் சொல்லுங்கள்.
- கா. நீதான் சொல் அக்காள் மூன்றே.
- கா. சரி, பொறுங்கள்; லீலாவதி, நீ எல்லோரையும் பார்க்
கிறும் மூத்தவள், ஆகவே நீ மூன்று சொல்.
- பத். ஆ! அப்படி!
- லீ. ானென்ன சொல்லுவது?—எனக்குத் கணவன் சக்ர
வர்த்தியின் மூத்த குமாரரும், எல்ல அழகு வாய்ந்தவ

ரும், சகல ஜன்மவரியமும் பொருத்தியவருமா விருக்க
வேண்டும். குணம் எப்படி விருத்தியோதிலும் பெரி
தன்று, எல்லாவற்றையும் திருப்பி என் வழிக்குக்
கொண்டு வந்துவிடுவேன்.

கா. எப்பொழுதும் உன்னுடைய குணத்தையே காட்டுகிற
யே விலாவதி!

வி. ஆமாம்! உங்களைப்போல் ஏமாந்தவனென்று வினைத்தீர்
கனோ என்னை?

கா. சரி, கலோசனா உனக்கெப்படிப்பட்ட கணவன் வேண்
டும்?

க. எனக்குக் கணவனை வேண்டாம்.

பத். ஆ! ஆ! இதோ என்னைப் பார்த்துச் சொல்! அப்படி
யா சமரசாரம்! பொய் பேசாதே! நிஜத்தைச் சொல்லி
விடு.

க. ஆம்மா, என் கணவர் சகல நற்குணமும் நல்லதிலும்
பெற்றவராயும், நல்ல ஆழ்குணடையவராயும், எப்பொழு
தும் எந்த ஜன்மத்திலும் என்னைவிட்டுப் பிரியாதா என்
மீதிலேயே காதல்கொண் டிருப்பவராயும், வேறெந்த
ஸ்திரீயையும் கண்ணெடுத்துத் தாள் பாராதவராயும் இருக்க
வேண்டும். நானும் எப்பொழுதும் எந்த ஜன்மத்திலும்
அவரை விட்டுப் பிரியாதா அவர்மீதிலேயே காதல்கொண்
டிருக்கவேண்டும். இதுவே என்னுடைய விருப்பம்.

பத். கண்ணே, நீ அப்படிப்பட்ட கணவனையே சீக்கிரம் மணம்
புரிவாயாக. [கலோசனைக்கு முத்தமிடுகிறாள்.]

கா. கண்ணே, அதுதான் என்னுடைய விருப்பம்.

வி. ஆம், கலோசனை அப்படிப்பட்ட கணவனைப் பெறுவதற்
கு இவ் வுலகத்தையிட்டு வேறுலகத்திற்குத்தான் போய்
தேடவேண்டும்.

கா. அதிருக்கட்டும், பத்மாகி, உன் நெண்ண முண்ண?—

பார்க்கிராமகேது வருகிறார்.

பரா. காந்திமதி, நான் ஒரு சப சமாசாரம் கொண்டு வந்திருக்கிறேன், அது என்னென்ன நிகழ்க்கிறாய் ?

கா. என் மனதிற்கு ஒன்றுத் தோன்றவில்லை; என்ன விசேஷம்? சீக்கிரம் சொல்லும்.

பரா. நான் மகனில்லையென்று கற்று முன்பாக வருத்தப்பட்டேன்ல்லவா? அதற்குப் பதிலாக கவாமி நமக்கொரு மருமகனைச் சீக்கிரத்தில் கொடுப்பார்போ விரைக்கிறது.

[ஒரு மணலோலையைக் காந்திமதி கையில் கொடுக்கிறார்.]

கா. மிகவும் சந்தோஷம், பாஞ்சாலதேசத்தி விருந்தா இம் மணலோலை வந்தது?

பரா. ஆமாம் வாசவதத்தர் இந் திருபத்தை அனுப்பி விரைக்கிறார். அங்கிருந்து வந்த சாயபாரி பூதத்தனுக்கு நம் முகடைய கலோசனையைச் சேட்கிறார்; நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?

கா. நானென்ன சொல்வது? இப்படி ஏதாவது நடக்குமா வென்று நானும் காத்துக்கொண்டிருந்தேன். பழம் கழுவிப் பாலில் விழுந்தது போலும்—ஆயினும் மூத்த பெண்ணிருக்க இளையவளுக்கு எப்படி முன்பு விவாகஞ் செய்து கொடுப்பது?

பரா. அதிலொன்றுத் தவறில்லை; கார்த்தவ மணம்புரியும் கூத்திரியர்களுகிய நமக்குள்ளே தற்காலம் இவ் வழக்கம் சாதாரணமாக வுண்டு [ஒருபுறமாய் காந்திமதியோடு]

அங்கிருந்து வந்த சாயபாரியிடம் வீலாவதி மூத்த பெண் இருக்கிறாள், சிறந்த புத்திரசாரி, அவளை விவாகஞ் செய்து கொள்ளுகிறது நானே என்று நான் சொல்லிப் பார்த்தேன். அவர் அதற் கிசையாது ஒரே பிடிவாத மாய்ச் கலோசனைதான் வேண்டுமென்கிறார், நாம் என்ன செய்யலாம்? மறுப்போ மாயின் வாசவதத்த சாஜனுக்கு மனஸ்தாபம் வரும். பிறகு அவர் கோபம் கொண்டு

நம்மீது படை பெடுத்த வறுவாராயின், உத்த விரகுமெ
ஸ்ரீதத்தல் ஒருவனே போதும் நம்முடைய படைகளை
பெல்லாம் அழிப்பதற்கு. அதுவு மன்றி இரகச் சம்பக்
தம் நமக்கு வாய்க்கத் தக்கதன்று; ஸ்ரீதத்தனுக்குத் தங்
கள் பெண்களைக் கொடுப்பதற்காக எல்லாத் தேசத்
தரசர்களும் காத்துக்கொண் டிருக்கிறார்கள். நம்மை
முதலிற் கேட்டது நம்முடைய பரக்கியம், இதனை நாம்
கவகிடலாகாது.

கா. ஆனால் சரிதான்.

பா. உலோசனா, என்ன தலை குவிந்து நிற்கிறாய்? உன் னிடம்
டத்தைக் சொல்.—என்ன கம்மா இருக்கிறாய்? பயப்பட
வேண்டாம் அம்மா, சொல்.

லீ. உலோசனையினுடைய இஷ்டத்தைக் கேட்பானேன்?
இதைப்பற்றிதான் அவளும் பத்மசூரியும் காலை முதல்
பேசிக்கொண் டிருந்தார்கள்போல விருக்கிறதே!

க. அண்ணா, உங்களுடைய இஷ்ட மெப்படியோ அப்படியே
என்னுடைய இஷ்டமும்.

கா. கண்ணே, உலோசனா, நீ சிக்கிரத்தில் ஸ்ரீதத்தனை மணம்
புரிந்து, என்றும் பிரியாது, அவனுடன் வாழ்ந்திருப்பா
யாக, [உலோசனைக்கு முத்த யிடுகிறாள்.]

பா. ஆனால் கார்திமதி, இதில் இன்னொரு சங்கட மிருக்
கிறது. வாசவதத்தர் எழுதிய நிருபத்தில் விவாதம்
தனது பட்டணத்தில் நடக்கவேண்டு மென்று எழுதி
விருக்கிறார். இதற்கென்ன செய்வது?

கா. அது எப்படி முடியும்? கம்முடைய பட்டணத்திலேதான்
விவாத மாகவேண்டும்.

பா. அங்கிருந்து வந்த கருணாகர் என்னும் சாயபாரி இதைப்
பற்றி ஒரே பிடிவாதமாகச் சொல்லுகிறார்.

கா. அவரை இங் கழைத்து நா மிருவரும் சொல்லிப் பார்ப்
போம். அஞ்சனா, அவரை இங்கு அழை.
[ஒரு தோழி போகிறாள்.]

லீலாவதி, கலோசனை, பத்மாகி, நீங்க னெல்லாரும்
தோட்டத்திற்குப் போய் பந்தடித்து விளையாடிக்கொண்
டிருங்கள். இதோ நான் வந்துவிட்டேன்.

[லீலாவதி, கலோசனை, பத்மாகி மூவரும்
நாயிருடன் போகிறார்கள்.]

பரா. இய்வனவும் பத்மாகியின் வெகுவென்று நினைக்கிறேன்.

[லீலாவதி மாத்நிரம் திரும்பி வந்து, ஒருவ
ரும் அறிவாதபடி அறையிலிருக்கும் ஒரு
நிலைக்குள் ஒளிக்குக்கொள்கிறாள்.]

தோழியும், கருணாகாரும் வருகிறார்கள்.

[கருணாகரர் பராக்நிரமகேதுவுக்கும் காத்தி
மறிக்கும் சமஸ்காரம் செய்கிறார்.]

கருணாகாரே, இந்த விவாகம் தனக்கும் சம்மதிதா
னென்று கூறுகிறாள் எனது பட்டமகிஷி. ஆயினும்
விவாகம் ஆய்விடம் நடப்பதற்கு மாத்நிரம் உடன்படு
கிறாள் ; இதற்கென்ன சொல்லுகிறீர் ?

கரு. மஹாராஜா, நான் இதற்குக் காரணங்களை யெல்லாம்
முன்பே கூறினேனே ; ஏம தினவரசர் ஏதோ சிறிது மன
வியாகுலமுற் றிருக்கிறார் ; ஆம் மனோவிபாகலத்தைப்
போக்கும் பொருட்டே அவருக்குக் கூடிய சீக்கிரத்தில்
தக்க பெண்ணைப் பார்த்து விவாகஞ் செய்வத் தீர்மா
னிக்கிறார் ; இங்கு வருவானென்றால் அவருக்கு ஒரு வேளை
இஷ்டமில்லா திருக்கிறது மிருக்கும். விவாகம் எங்கு
நடத்தானுமென்ன ? இதுவுத் தங்களுடைய தேசந்தான் ;
அதுவுத் தங்களுடைய தேசந்தான். இதற் பேத
மென்ன ? அதுவுமறா இம் பாதிரிபாக விவாகங்கள்
பின்னையின் தேசத்தில் நடப்பது சூத்திரியர்களுக்குள்
சாதாரண வழக்கத்தானே, ஒன்றும் துதன மன்றே !
வாசவதத்தராஜன் இதை மாத்நிரம் தாங்கச் சூனக்கிர
கிக்க வேண்டுமென்று கேட்குப்படி எனக்குக் கட்டளை
விட்டிருக்கிறார்.

பரா. காந்திமதி, எனது நண்பர் இய்வனவு நேட்கும்பொழுது நான் தடுப்பது முறைமை வந்து; என்ன சொல்லு கிறாய்?

கா. அப்படியே கூகட்டிம் ஆனும்.

பரா. ஆனால் நடத்த விஷயங்களை பெல்லாம் வாசவத்த சாஜ குத்து நீர் எழுதினியும்; நானும் ஒரு கிருபம் அனுப்பு கிறேன். இன்னும் இரண்டு மூன்று தினங்களுக்குள் முகூர்த்தம் முதலியவைகளை பெல்லாம் குறித்துக் கொண்டு நாமெல்லோரும் புறப்படுவோம்.

கரு. மிகவும் சந்தோசம் மஹாசாஜா. [போகிறார்.]

பரா. காந்திமதி, நான் சிக்கிரம் விவாகத்திற்கு பெண்டிய சாரி யங்களை பெல்லாம் சித்தஞ் செய்வேன்மும்; நீ சென்று லீலாவதிக்குத் தேறுதல் சொல்; ஒரு வேளை தனக்கு முதலில் விவாக மாகவிலகியே பென்று விசனப்பட்டப் பேர்கிறார்-அவள் அம்மாதிரி விசனப்படுபவ னல்ல; ஆகி னும் போய்ப்பார். அவளுக்கும் சிக்கிரத்திலே தக்க ஓர் சாஜ குமாரனைப் பார்த்து விவாகஞ் செய்துகூட வேண் டெம். இச் சபகாரியம் சிக்கிரத்தில் ஒரு குறையு மின்றி முடிவு பெறமென்று கேளுகிறேன்.

[காந்திமதி ஒரு புறமாகவும், பாச்சிரம கேத ஒரு புறமாகவும் போகிறார்கள்.]

லீலாவதி திரைக்குள்ளிருந்து வெளியே வருகிறாள்.

லீ. இச் சப காரியம் சிக்கிரத்தில் ஒரு குறையு மின்றி முடிவு பெறமென்று கேளுகிறீர்? சாணுமேரோ டிருக்குமனவும் இய்வாறு முடியப் போகிறதில்லை; அப்புறம் பார்த்துக் கொள்ளலாம். என்ன ஆச்சரியம்! தெய்வத்திற்குப் பற்றி சற்று குறைவேன்றே தோன்றுகிறது. இல்லாவிட்டால் ஒரு வஸ்துவை அதன் ருசி வறிந்து அனுபவிக்கும் சக்தி யுடையவருக்குக் கொடுக்காது, அதன் மகிமை வறியாத மூடருக்குத் தானாகக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்குமா? கலோசனைக்கு உலக மென்பதே இன்னதென்று தெரி

வாதே! அவனா அழகில் ஒப்புயர்வற்ற ஸ்ரீதத்தராஜனுக்குப் பட்டமெழுதியாகி, அவருடைய தக்கைக்குப் பிறகாலம் அந் நாட்டிற் கெல்லாம் சக்ரவர்த்தியுமாகி, ஸ்ரீதத்தருடன் கூடி எல்லாச் சகலங்களையும் அனுபவிக்கத் தக்கவன்! அவர் ஏதோ மனோஹராகலகொண்டிருக்கிறாராம்—இந்தச் சுலோசனியா அதைத் தீர்க்கப் போகிறவன்? ஓ! சுலோசனா! இப்பொழுது செல்வத்தை அனுபவிக்கத் தக்கவன் நீ யல்ல, உன்கொள்ள தெரியும்? தாக்கைக்கு மாணிக்கத்தைக் கொடுத்ததாரும்! ஓ! ஸ்ரீதத்தராஜனே மனாந்து பாஞ்சால தேசத்துச் சக்ரவர்த்தியாலா யென்னும் எண்ணத்தை விட்டுவிடு, உன்மீது பொருமைகொண்டு இவ்வாறு கூறினவ ளன்று நான். கேவலம் ஒன்றுத் தெரியாத பேதையாகிய உன் மீதே நான் பொருமை கொள்ளப் போகிறேன்? ஆகிலும் இச் சகலங்களை யெல்லாம் அனுபவிக்கப் பிறந்துள்ளவன் நானே! நீ இவற்றை யெல்லாம் பெற்றால் உலகம் நலகக்கும்; பாத்திரமறிந்து பிச்சை யிடவேண்டுமென்பதை அறிந்தும், சசன் ஏன் இந்த உன்னத ஸ்திதியை அடைந் பெறுதற்குத் தக்க குணத்தை உடைத்தா யிராத இந்தச் சுலோசனைக்குக் கொடுக்க முயலுகிறார்? —இருக்கட்டும், வரசுவதத்தராஜன் எழுதிய மனுவோலையில் எங்க ளிருவரில் ஒருத்தியைக் கேட்டிருக்கிறார்போ விருக்கிறது; இங்குவந்த சாயபாரி சுலோசனையைக் கொடுக்கும்படி ஏன் கேட்டார்? அவனென்ன என்னைப் பார்க்கிலும் அழகி லுயர்ந்தவனா? அல்லது புத்திகாலியா? ஓ! இப்பொழுது தெல்லாக் தெரிகிறது பிதா இவை யெல்லாம் பத்மாசுதியின் செய்கை யென்று கூறினார் அல்லவா? ஆம், இது பத்மாசுதியின் செய்கை யென்பதற்குச் சந்தேகமே இல்லை, பத்மாசுதி வந்தது முதல் சுலோசனையை விடாது, எந்நேரமும் பேசிக் கொண்டிருந்தா ளல்லவா? இத்தனைக்கும் ஒன்றுத் தெரியாத ஸ்ரீததரே விருந்தான். ஆறா! பத்மாசுதி! நீ இவ்

யளவு குதுள்ளவனென்று நான் எண்ணியே மீளில்,
ஆரியம் என்னை ஏமாற்ற உன்னாலாகுமோ? அகதவிட
சமுத்திரத் தலைகளை மோதாமலிருக்கும்படி செய்.
இருக்கட்டும்; இவ்வளவும் உன்னுடைய சூழ்ச்சி யல்ல
வா? இவற்றை பெல்லாம் ஆழித்து, நானே அந்த
சூதத்தரையனுக்குப் பட்ட மகிஷியாகி, பாஞ்சால
தேசத்துச் சக்ரவர்த்தினியுமாகி, உனது கர்வத்தை
அடக்காவிட்டால் என் பெயர் லீலாவதியல்ல!—கலோ
சனையின்மீது பொறுமைகொண்டு நான் இவ்வாறு செய்ய
யத்தனிக்கவில்லை; இந்த பத்மாவியின் கர்வத்தை
அடக்குவதற்கே நான் இவ்வாறு செய்யத் துணிந்தேன்.
நான்!—நான்! லீலாவதி பிரயத்தனப்பட்டாள் ஒரு
காரியம் ஆகாமற் போகுமோ? ஆஹா!—ஆயினும் நான்
கால தாமதஞ் செய்யலாகாது. என்னுடைய எண்ணத்
தைச் சித்திரம் நிறைவேற்றாவிட்டால் எல்லாம் கெட்டு
விடும். இப்பொழுது நான் என்ன செய்யவேண்டும்?
இந்த கலோசனை—பெயரைப்பார் கலோசனை!—இந்தச்
கலோசனை சூதத்தரையனை மணம் புரியாதிருக்கச் செய்
யவேண்டும் முதலில்; இவ்வளவுதானே? இது ஒரு கஷ்ட
மமா எனக்கு? இப் பட்டணத்தினின்றும்—ஏன்! இவ்
வுலகத்தினின்றும்—இவளை அனுப்பிவிட்டாற்போகிறது!
அவளுடைய இஷ்டத்தின்படி ஒரு கணவனும் அவ
ளுக்கு இவ்வுலகில் அகப்படான் ஆதலால் வேறுதைத்
திற்குப் போய் அவள் வேண்டும்படியான கணவனைத்
தேட்டட்டும்! ஆயினும்—ஐயோ பாவம்! அவள் எனக்கு
நெராக ஒரு குற்றமுஞ் செய்யவில்லையே! இவளைக்
கொல்லாமல் எங்கேயாவது ஒளித்து வைத்தால்,—ஐ!
ஐ! இவ்வாறு அனாத குறைவாகச் செய்வதினுல்தான்
காரியங்களுள்ளும் கெடுகின்றன.

"மெய் வஞ்சகம் பாராப் பரிசோதகர் தண்டுஞ்சார்
எவ்வெவர் திமையு மேய்மொன்னார்—செய்யி
அருமைபுய பாவா எமத்ப்புங் கொள்ளார்
எருமமே என்னுயி னுந்?"

செய்வன திருந்தச் செய்பவென்றும். இல்லாவிட்டால்
ஆக் காரியங்களிற் பிரவேசித்தவே கூடாது. நாய்
வேடம் பூண்டபின் குரைக்கமாட்டேனென்றால் ஆகு
மா? அன்றியும், நான் இப்பெருஞ் சகங்களை செய்வேன்
லாம் பெறுவதற்குத் தடையாக இவள் நிறத்திருப்பதை
பார்க்கிறும் வேறு எனக்கு என்ன குற்றஞ் செய்வேன்
டும்? சரி! இனி யோசிப்பதற் பயனென்ன? கலேச
னா இறக்கவேண்டியதென்றால் அவள் இறக்கவேண்டி
யதுதான்! இன்னும் இரண்டு மூன்று தினங்களுக்குள்
எல்லோரும் பாஞ்சால தேசத்திற்குப் புறப்படப் போகி
றார்களாம்,—அதை நான் பார்க்கிறேன்!—ஆகவே எப்
படியாவது—ஐயோ பாவம்! கலேசனையை நவீனத்
தினத்திற்குள் மேலுலகத்திற் கனுப்ப வேண்டும்—சீ!
நான் எவ்வளவு கொடியவளா நிரூபிப்போதிலும் என்
தங்கையை என் கையாற் கொடுமை மன மெழுத்து,
அவன் என்னை எவ்வளவு நம்பி விருக்கிறான்! இந்தச்
சங்கடத்திற்கு என்ன செய்வது? எனக்கு பழி சாற்
றப்படாதிருக்கும்படி பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும்,—
ஆம்! இதயே நல்ல யோசனை —

ஒரு தோழி வருகிறாள்.

தோ. அம்மா காந்திமதி தேவி உம்மை அகழத்தவரச் சொன்
னார்கள்; நத்தவனத்தி விருக்கிறார்கள்.

லீ. இதோ வந்து விட்டதாகச் சொல். போகும்போது வழி
யிலே தந்தவக்கிரன் இருந்தால் நான் அகழப்பதாகச்
சொல்.

தோ. அப்படியே—இதோ வருகிறானே தந்தவக்கிரன்!

தந்தவக்கிரன் வருகிறான்.

லீ. சரிதான், நீ போ, [தோழி போகிறாள்.]
தந்தவக்கிரா, துன்மதி எங்கே?

ந. அவன் விட்டிருக்கிறான், இன்றைக்கு அன்மனைச் சேவகம் என் முறை.

கீ. உங்க ளிருவருக்கும் நானேத்தினம் சாயங்காலம் இரப்ப தற்கு இஷ்டமா யிருக்கிறதா, அல்லது ஆயிரம் பொன் பெற இஷ்டமா யிருக்கிறதா?

ந. அம்மணி!

கீ. கூச்சலிடாதே! மறாராஜாவிடம் பொய் முன்பு நீங்க ளிருக்கும் வேலையிடுந்த காலநேமி இரத்ததற்குக் கார ணத்தைக் கூறலா, அல்லது நான் சொல்லுகிறபடி செய் கிறீர்களா?

ந. [விவரவதியின் காலில் வீழ்ந்து] அம்மணி! அம்மணி! எங் களுடைய உயிர் உங்களுடைய னகையி ளிருக்கிறது. இத் தனைக் காலம் எங்களைக் காப்பாற்றிய தாங்கள் இன் னும் கொஞ்ச காலங் காப்பாற்றலாகாதா? தாயே! எங் கன்மீ தருள் புரியவேண்டும். தாங்கள் ஏதைச் செய் பச் சொன்னாலும் செய்பச் சித்தமா யிருக்கிறோம்.

கீ. சரி! உங்களுடைய உயிரைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். நான் சொல்லப் போகிறதைக் கவனமாய்க் கேள்; வதா வது குறுக்கே ஒரு வார்த்தையாவது பேசுவாயாயின், தெரியுமே உனக் கென்ன கதி பென்று?

[தத்தலக்கிரன் தலையை அசைக்கிறான்.]

சரி, கவனமாய்க் கேள். இன்றைத்தினம் இரவு பன் னிரண்டு மணிக்கு, நீயும் துன்மதியும் சுலோசனையி னுடைய படுக்கை யறையின் சுதவு ஓரமாக வந்திருக்க வேண்டும். அப்பொழுது—

[மூன்றாம் கையை சொமக்கிறான்.]

இப்படி மூன்று சுப்தம் கேட்டவுடனே, நீங்க ளிரு வரும் கதர்வ மெல்லத் திறந்துகொண்டு உள்ளே சென் டு, படுக்கையின்மீது மயக்கமாய் உறங்கிக்கொண்டிருக் கும் சுலோசனையை அப்படியே அசையாமல் எடுத்து நீங்கள் வெளியே செல்லவேண்டும், மூன்றாக உங்க

ஞாக்கரசு நான் கதவைத் திறந்து வைக்கிறேன்.—உம்!
 ஜாக்கிரதை! பேசாதே—இரண்டு மணி வரையில் அவன்
 மயக்கம் நீங்கமாட்டான் அதற்குள்ளாக அப்படியே
 அருகிலுள்ள நரியங்காட்டில்— அவளை— கொன்று
 புதைத்துவிடுவோம்.—உம்! உம்! ஜாக்கிரதை! மறு
 நாள் உதயத்திற் கெல்லாம் அவளைக் கொன்றதற்கு அநி
 குதியாக ஏதாவது எவருக்குக் கொண்டு வருவீர்களாயின்
 உங்க கிருவுருக்கும் ஆயிரம் பொன் தருவேன். நீங்கள்
 ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம்; சுலோசனையினுடைய
 அகையில் அவள் தாதிகள் ஒருவரும் இன்றைத்தினம்
 படுத் துறங்காதபடி நான் செய்கிறேன். அரண்மனை
 மேற்குக் கோபுர வாயிலிலும் ஒரு சேவகனும் இருக்க
 மாட்டான். உங்களை ஒருவரும் காணாதபடி நான் செய்
 கிறேன். ஜாக்கிரதை! நான் கூறியதில் சிறிதேனும்
 தவறுவீராயினும், அல்லது நான் கூறியதில் ஒரு வார்த்தை
 தவறாவது நீயாவது துன்மதியாவது வெளியிடுவீராயி
 னும், அந்த எண்ணமே உங்களுடைய தலை வேறு உடல்
 வேறு என்று உறுதியாக நம்புங்கள். நான் இப்பொ
 ழுது கூறியதை வெல்லாம் துன்மதிக்குச் சொல். உங்க
 ளுடைய உயிரினின்று உங்களுக்கு ஆகை யிருக்குமாயின்
 நான் கூறியதைச் செய்யுங்கள். போ; புத்திசாலிகளா
 யிருந்தால் பொன்னைப் பெறுவீர்கள், இல்லாவிட்டால்
 சுவர்க்கம் புருவீர்கள்.

[தந்தவக்கிரன் போகிறான். உத்தமனத்தி
 னின்றும் எரத்திமறு விலாஸதியை அழைக்
 கிறான்.]

இதோ வந்து விட்டே னம்மா!—நாளைத்தினம் இந்
 தோம் சுலோசனையோ அல்லது விலாஸதியோ சகாவர்த்
 தினியாவ தென்று தெரிந்துகொள்க. [போகிறான்.]

உட்சி முடிபெறு.

இரண்டாவது கார்ட்டி

மூடம்—பராக்ரோமிகேதுவின் அண்மையின் அந்தப்புரத்தில் ஒரு சயனத்திருகம். காலம்—ரொரத்திரி.

கலாசரண ஒரு பஞ்சமையின்பீது உட்கார்த்திருக்கிருள்.

1128க்கிரமமேகுவும் காத்திவதும் அவன் அருகில் உட்கார்த்திருக்கின்றனர்.

வினாவி ஒருபுறமாக உலாவிக்கொண்டிருக்கிறது.

பா. கலாசரண, நான் உறியதெல்லாம் நன்றாய் ஞாபகத்திலிருக்கட்டும்; உனக்கு விவரமொன்றுமில்லை, உனது தந்தை தாயர் வரலாறுதந்தராளும் சித்திரோகாதேவிபுமே. இதுவரையில் எங்கனிடம் எப்படி நடந்து வந்தனையோ, அப்படியே அவர்களிடம் நீ ப்பய பக்திபுடன் நடந்து வரவேண்டும். உனக்குக் கனியாணமானதின் கணவனையே தெய்வமென்று கொண்டு, அவருக்கு எப்பொழுதும் கீழ்ப்படிந்து, அவருடைய கலத்தையே எப்பொழுதும் நாடி, அவர் மொச்சிக்கொண்டு உன்மீதில் காதல் குன்று திருக்கும்படி நீ நடந்து கொள்ளவேண்டும். இதை ஒரு காலும் மறவாதே—நீ என்ன செய்தபோதிலும், நிறந்த கீட்டிற்கும் புருந்த கீட்டிற்கும் ஒரு கெட்ட பெயர் வராமல் நடந்துகொள். உன் கணவன் பெச்சிக்கொள்ளும்படியான கல்ல பதிகிரையென்று பெயரெடுத்து, எந்த உன்னத வித்தியிலிருந்த போதிலும் உனது உற்றார் உறவினரை மறவாமல், உலகத்தாருக்கு ஒரு தாய் போலிருந்து, எளியவர்களைக் காப்பாற்றி, எல்லோரும், உலகப் பெண்ணாகப் பிறந்தால் இப்படி யல்லவோ நிறக்க வேண்டும்! இம் மாதா சிரோமணியை மகனாகப் பெற்ற தெடுத்தவனும், மனைவியாக அடைந்தவனும், என்ன பாக்கியஞ் செய்தார்களோ என்னும் பெயரை, நீ கொண்டு வாவேண்டும். பெண்மணி, உன்னைப்போன்ற புத்திசாலிகளுக்கு நான் வேறென்ன சொல்லவேண்டும்? அவ்வளவே.

கா. கண்ணே, சுலோசனா, உனது தம்பனார் கூறிய புத்தியை விட வேறென்ன நான் கூறப்போகிறேன்? உன் மாமியார் முதலியவர்கள் சொற்படி நடந்து நல்ல பெண்ணென்ற பெயரெடுத்துக் கொள். எப்பொழுதும் உன் கணவன் சொற்படி நட. அவர் என்ன கடிந்துகொண்டபோதிலும், நீ உன் மனம் கொண்டு நல்ல பதிகிரைதயா விருந்து. அவருடைய நன்மையையே நாடு.

“தற்காத்துத் தற்கொண்டார் பேணித் தண்கான்ற
சொற்காத்துச் சொல்லினான் பெண்.”¹

அவர் வேறு மனைவிகளைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டு அவர்கள் மீதிலேயே காதல்கொண் டிருந்தபோதிலும் அவருக்குக் கேட்பம் வரும்படி ஒரு தொழிலையும் செய் யாதே, தெரியுமா?

உ. அம்மா, நீங்களும் மிதாவும் கூறியதைப்பற்றி நான் நன்றாய் ஞாபகத்தில் வைத்து அப்படியே நடந்து வரு வேன். என்னைக் குறித்து நீங்கள் கவலைப்படவேண்டாம்.

கா. சுலோசனா, சித்திரகோகாதேவி ஸ்ரீதத்தனுக்கு மாற்றாக தாய், ஆதலாக உனது மாமியார் உனக்கு என்ன கொடுமை செய்தபோதிலும் பொறுத்துக்கொண் டிரு; உன் கணவனிடம் முறைவிடாதே, அப்படி உன்னுற் பொறுக்க முடியாமற்போனால், பத்மாசுரி நல்ல பெண், அயலிடஞ் சொல்; அவன் எல்லாவற்றையும் சரிப் படுத்திவிடுவான்.

பா. காதலியாதி! பார்த்தாயா? பெண் புத்தியைக் காட்டிவிட்டாயே! உலகத்திலுள்ள மாமியார்க ளெல்லோரும், மாற்றார் தாய்க ளெல்லோரும், கொடியவர்களென்று நிர்மானித்து விட்டாயே! சுலோசனா, அப்படி ஒன்று மிராதம்மா; உனது மாமியார் உன்மீது மிகவும் அன்பு கவே இருப்பாள், பயப்படாதே.

கா. விவாதி.—விவாதி, கலாசாலைக்குத் கூறியது உனக்குத் கூறியதாகும். நீயும் நாங்கள் சொன்னதையெல்லாம் சூப்பதத்தில் வைத்திரு.

லீ. ஆஹா, அதற்கென்ன, அப்படியே.

பா. காத்திமதி, நாம் போவோம் வர, கோராய்கிட்டது.

கா. என்னே, கதமாய்க் கண்வனர்.

[கலாசாலைக்கு முத்தமிடுகிறார்.]

உன் கணவனுக்குத் தக்க பெண்ணாதியா யிருப்பாயாக !

[பராக்ஷமகேதாவும் காத்திமதியும் போகிறார்கள். கலாசாலை மஞ்சத்தின்மீது சாய்ந்துகொண்டிருக்கிறார்.]

லீ. அடி கலாசாலை, காணும் பேராய் வருகிறேன் ; பூதித்த ராஜாசன் சித்திரம் மணந்து அவருடன் கதமாய் நீடுழி காலம் வாழ்வாயாக !

[கலாசாலைக்கு முத்தமிடுகிறார். முத்த மிடும்பொழுது தான் இடது கையில் ஒளித்த வைத்திருந்த ஒரு மஞ்சை அருகில் வைத்திருக்கும் பையில் போட்டுவிடுகிறார்.]

அப்படி வரமுற்பொழுது எங்களை யெல்லாம் மறவாதே.

கா. இல்லை, இல்லை, அக்காள். அநென்ன அப்படிச் சொல்லுகிறாயே ?

[விவாதி போகிறார்.]

இன்றிரவு ஏதோ எனக்கு ஒருவிதமாகப் பயமா யிருக்கிறது. என்ன என் மனம் இவ்வாறு ஒரு காரணமு மின்றிக் கலங்குகிறதே!—எனக்கு ஏதோ ஒரு பெருந் திக்கு இன்றிரவு நேரிடும்போல் தென்றுகிறது. என்ன ஆச்சரியம் ! எனக் கென்ன திக்கு நேரிடப்போகிறது ? எல்லாம் கலாமியினுடைய கருணை. இப்போது அருந்தி, இவ் வினக்கைக் குளிர்வித்துவிட்டு உறங்குகிறேன்.

[அருகில் வைத்திருக்கும் பையில் குடித்து, வினக்கைக் குளிர்செய்து, மஞ்சத்தின் மீது படுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்.]

“காணென் செய்வீனை தானென் செய்மெனை நாடிவந்த
கோனென் செய்கொடுந் கூற்றென் செயற்கும தோசிரு
தானுந் திலம்புந் தற்கையுந் தன்முத மும்பன்னிரு
தோனும் உடம்பு மெனக்குமுன் னேவந்து தோன்றிடினே.”

ஜெகதீசனே ! உலகப்பரப்பாக !—என் நித்திரை வரவில்லை ?
—என்ன எனக்கு ஒருவாறாக இருக்கிறதே ! என் தலை
சுழல்கிறது ! வயிற்றில் என்னமோ எரிக்கிறதே ! அக்கா
னாக உபபிடவா ? அம்மா !—சுகனே !—

[சுலோசனை மயக்கமாய்விடுகொன். சிந்தி பொழுது
கழித்து லீலாவதி பக்கத்திலுள்ள ஒரு கதவை மெல்லத்
திறந்துகொண்டு உள்ளே வந்து, சுலோசனை அருகிற் சக்
கடி செய்யாமற் சென்று, அவன் கன்னம் மயக்கமா யிருப்
பதைக் கண்டறிந்த பின், கை விரலினால் மூன் ததரம்
பொடிக்கொன். உடனே வெகுநா கதவை மெல்லத்
திறந்துகொண்டு தத்தல்கிடனும் துக்மதியும் சக்கடி
செய்யாமல் உள்ளே துணுதிருக்கன். விவரவாதி அவர்
களுக்குக் கையினால் கைகை செய்ய, அவர்கள் அப்படி
யே சுலோசனையை மஞ்சத்துடன் வெளியில் எடுத்துச்
செய்கிறார்கள்.]

ஸீ. [தனக்குள்] சரி, கம்முடைப காரியம் நிகழவேறிவிட்டது;
இனி நாம் பயப்படவேண்டியதில்லை. இவர்களை ஒரு
வரும் கண்டு பிடிக்கமாட்டார்கள். மேற்கு கோபுர
வாயிலிலுள்ள சேலகர்க்களையும் போக்குச் சொல்லி
அனுப்பிவிட்டோமே,—இனி நாம் இங்கிருக்கலாகாது,
—ஐயே, சுலோசனா ! உன்னை நான் கடைசிமுறை நன்
டேன், உன் விதி இது ! [போகொன்.]

காட்சி முடிவடைந்தது.

இரண்டாவது அங்கம்

முதல் காட்சி

இடம்—ஒர் அடர்த்தான காசும் காலம்—காலகாலம்.

பேரவையின் அருகே.

பா. [தனக்குள்] வழக்கப்படி யோசனையொத்த செய்ய இன் னதத்தினம் இச் சாட்சிக்கு வந்திருக்கிறார்களோ? இன் னவர்கள். இதுதான் நமக்கு நல்ல சமயம். இங்கு நான் இவரைக் கொல்வேனெனில் யார் என்னைக் கண்டுபிடிக்கப் போகிறார்கள்? அவர் இறந்ததே யாருக்குத் தெரியப் போகிறது? அவர் கற்றி வரும் அனைத்து காலங்களில் இது சொன்னது. இங்கு யார் வந்து அவரைத் தேடப் போகிறார்கள்? ஆயினும் என்ருப் பயமாகவே இருக்கிறது. ஒரு வேளை இது வெளியாகிவிடுமானால் பிறகு என் கதி என்னவாகும்?—என்ன சங்கடம்! இந்த விவாக சமரசாரம் ஒன்று கிடையில் வந்திராவிட்டால், ஆகிறது ஆகின்றது பார்த்துக் கொள்ளுவோம் என்று சமயம் இருந்திருப்பேன். இதுவன்றோ கிடையில் வந்து என் ஏற்பாடுகளை வெல்லாம் கெடுத்தது; ஆயினும் துணிந்து விட்டபின் இப்பொழுது யோசிப்பானேன்!

“என்னிடம் துணிக் கரும் துணிந்தபின்

என்னுள் மென்ப திழங்கு.”

எங்கே இன்னவர்கள்? இங்கேதான் வந்தாற்போ யிருக்கிறது; இதற்குள்ளாக எங்கேயோ காணோமே,—அதோ போகியா! நான் மறைந்திருந்தே என்று பாண்டிதை எப்பவேண்டும்; ஒருவேளை தவறினும் தவறும்; தவறினால் அவர் கண்முன் எதிர்ப்படுவேனெனின் காலிதக் க வேண்டியதுதான். யோசனையொத்த செய்யு நேகம் குன்றியபோதிலும் பலப் பாத்நிரம் குன்றவில்லை. யோசனையா யிருந்தும் சில வேளைகளில் கோபம் அதிகமாக முன்

மெது இவருக்கு; நான் சித்தமாகவே இருக்கவேண்
மே.— [நர் அம்பைத் தனுவிலே தொடுத்த]

அம்பே! நீ இன்று எனக்கு உதவி செய்வாயாகில் நான்
ஒரு பெரும் ராஜ்யத்தைப் பெற்றவனாவேன்.

[போகிறார்.]

காட்சி முடிந்தது.

இரண்டாவது காட்சி

இடம்—காட்டில் ஓர் அடர்ந்த புதர். காலம்—காலை.

உலோசனை மெல்ல மயக்கம் தெளிந்து எழுந்திருக்கிறார்.

க. ஆ! இது என்ன?— நான் எங்கே யிருக்கிறேன்?
கனவு காண்கிறேனோ என்ன? அக்கான்! லீலாவதி!—
ஐயோ! நான் விழித்துக்கொண்டுதானே இருக்கிறேன்!
இந்தக் காட்டில் நான் எப்படி வந்தேன்? ஐயோ!
காட்டிற் புலி காடி முதலிய மிருகங்க யிருக்குமே!—
இதென்ன ஏன் படுக்கையுடன் யாரோ என்னை இங்கே
துக்கிக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்போ யிருக்கிறதே!
—நான் எப்படி அரண்மனைக்குப் போவது! ஐயோ!
அப்படி முதலியவர்க ளெல்லோரும் என்னைத் தேடுவா
கோ,—யன் நா உலருகிறது— இங்கே என்னமோ
எழுதி யிருக்கிறது மண்கில்! படித்துப் பார்க
போம்;— [வாசிக்கிறார்.]

“நீங்கள் இன்னொன்று யாருக்காகிலும் வெளிவிட்
டாலும் அல்லது ஹஸ்தினபுரத்திற்குத் திரும்பி வந்தா
லும் உடனே உயி ரிழந்த வேண்டியவரும்”—ஐயோ!
இதென்ன? நானிறக்க வேண்டியோ? அப்புறம் என்ன
எழுதி யிருக்கிறது பார்க்க்போம்,—“வேண்டியவரும்—ஆத
லின்”—என்ன அப்புறம் ஒன்றையுங் காணாமே! இதை
யாரெழுதின திங்கே? நானெப்படி இங்கு வந்தேன்?—
ஐயோ எனக்கு மிகவும் பயமா யிருக்கிறது; என்

ஹைடப் பெயரை நான் ஒருவரிடமும் வெளியிட
லாகாது; வெளியிட்டால் உயிர் போய்விடும் நான் என்ன
செய்வது?—ஆ! அதென்ன சப்தம்! யாரோ இந்த வழி
வருகிறதோ கிருக்கிறது.—

சாங்குடல் வருகிறான்.

- ஹ. ஐயோ, எழவு! இந்தக் காட்டிலே வந்த ஆப்பிடுகோ
னே! இருட்டாவரத்துக்குள்ளே ஐப்பிடுக்குப் போவா
தப் போனா தெரடப்பக்கட்டெ அடிதான்.— இங்கே
எழவு புளி கிவி—அடே, அது யாரது? பொம்மனாட்டி.
யாட்டம் இர்க்குதே! யாரம்பா அது, யாரு?—என்னு,
வேறொத்தவரையுக் காணோமே,—நல்ல அழகா யிருக்கி
றாடா இவ!—யாரம்பா? என்னு ஒண்டிமா இர்க்கதே?
- க. ஐயா, நானொரு சாஜ—நான் இன்னு னென்று சொல்லக்
கூடாது.—ஐயோ! என் நர உலர்ந்துபோகிறது; கொஞ்
சம் தண்ணீர் வேண்டும், எங்கே கிடைக்கும்?
- ஹ. ஓகோ! அப்படியா சமாசாரம்; சரி, தெரிஞ்சுக்கி
னேன்,—நல்ல வேளைதான் நமக் கிண்ணெக்கி,—அதெல்
லாம் இருக்கட்டும்; நீ யாரு? நிறெத்தெச் சொல்லு.
இங்கே என்னமாயந்தே? நீ ஒண்டிமாவந்தியா, கூட
யாராளுதும் வந்தாங்கரா?
- க. ஐயா, நானிங்கே எப்படி வந்தெனென்று தெரிபாது
யனக்கு.
- ஹ. என்ன கொம்ப ஒலக்கடமா யிருக்குது— [தனக்குத்]
நம்ப கழுத்தெ முண்டெக்காது இவ நண்ணு யிருக்கிறு,
கிட்டப்போய்ப் பார்ப்போம்,—உம்பே கொன்னாடி?
- க. துஷ்டா, என்னை அடி எங்கிருயா நீ?
- ஹ. அவ்வளவு கோலிக்கவாளும், நான் சொல்லாததெக்
கேளு. என்னோடுகூட வந்துடு நீ; உனக்கு சாப்பாடு
போடறேன். [அருகிற் செல்லுகிறான்.]

க. சீச்சி! துஷ்டக் கழுதையே, வாயை மூடி; என்னருகில் வராதே.—ஐயோ! ஐயோ! இங் கொருவரு மில்லையோ?

ஸ்ரீதந்தர் வருகிறார்.

ஸ்ரீ. [தனக்குள்] பிரக்யானம் பிரம்மம்.

க. சாமி, யோகியாரே! இந்தத் துஷ்டன் என்னைக் கெடுக்கப் பார்த்திருன். இவனைத் தூத்திவிடுங்கள்.

கா. ஏ! சன்யாசி! உனக் கொன்று இங்கே லேலே? போ.

ஸ்ரீ. [தனக்குள்] ஆம், நமக் கென்ன? [போக முயல்கிறார்.]

க. சாமி! சாமி! இப் பாதகன் கையில் என்னை கிட்டுவிட்டுப் போகாதீர்!—தொடாதேயடா பரவி!

[கண்ணீர் விட்டு வருகிறான். சாத்தன்கள் கலாசாஸ்திரம் ஐயோ காதலைப் பற்றி மூடலாகுள். உடனே ஸ்ரீதந்தர் அவ ஐயோ திருகரங்கொடும் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொள்ளுகிறார்.]

ஸ்ரீ. ஏ! பிரிதவி! ஏன் நீ இம் மண்ணை வருத்துகிறாய்?

கா. ஏ! நீ யார்லோய்? பிரிதவியும் மண்ணும்? எம் பெண்டாட்டியெ தொட்டா உனக் கொன்று? கிடுவோய் கையே.

க. சாமி, இப் பாதகன் பெரய் பேசுகிறான். என்னைப் பெண்டாளப் பார்த்திருன்.

[தன் முகத்தை முந்தாணியால் மூடிக்கொண்டு தேம்பி அழுகிறான்.]

ஸ்ரீ. மூடாத்மா! இச் சிற்றின்பத்தில் என்ன இருக்கிறது? இம் மாயையாசிய உலகை வெறுத்து பேரின்பத்தை நாடி மெய்ப் பொருளாகிய பிரம்மத்துடன் கலக்க விரும்பு.

கா. இந்தக் கதையெல்லாம் உன்னெ யார் கெட்டது லோய்! உன் வேலெயெ பாத்துக்கிறது போ, உடுகை கையே!

ஸ்ரீ. நான் சொல்வதைக் கேட்கமாட்டாய் நீ!

[சாற்கன் ஸ்ரீதத்தர் கையினின்றும் திரி
றிக்கொண்டு, மறுபடியும் கலோசனையி
லுடைய கரத்தைப் பற்றப் பார்க்கிறான்.
ஸ்ரீதத்தருக்குக் கோப மூண்டு சாற்க
னைப் புடைத்துக் கீழே தள்ளுகிறார். இத்
தருணத்திற் சௌ மறையாயத் தூரத்தில்
வந்திருந்த பிரதாபசிவன் தம் அம்பை எய்ய,
அது ஸ்ரீதத்தர்மீது படாது சாற்கனைமீது
விழ்ந்து சாற்கன் இறக்கிறான்.]

“ஆசையும் பாசமும் மன்பு மகத்தடக்கிப்
பூசிப் பெசலித்த புலாஹுடம்—பூசற்
கயிறற்றார் போனக் கிடக்குமே கடற்றத்
தெயிறற் றிடை முறித்தக் கால்.”

மண்ணே! மண்ணுடன் சேர்!

க. [ஸ்ரீதத்தரைக் கடைக்கண்ணாற் பார்த்துக்கொண்டு தனக்குள்]
இவரைப் பார்த்தால் ராஜ குமாரனைப்போல் தோன்று
கிறது. சக்ரவர்த்தியிலுடைய லக்ஷணங்க ளெல்லாம்
இவரிட மிருக்கிறது. இவர் ஏன் இப்படி யோகியா
யிருக்கிறார்?

[ஸ்ரீதத்தர் அவ்விடத்தை விட்டுப் போகப்
பார்க்கிறார்.]

ஐயா! சாமி! இவ் விடர்ந்த காணகத்தில் நீர் என்னைத்
தனியாக விட்டுச் சென்றுகிறீர்?

ஸ்ரீ. இது யார்!

[கலோசனையைப் பார்த்துவிட்டு உடனே
தலையைத் திருப்பிக்கொண்டு கண்ணாற்
கண்ணை மூடிக்கொள்கிறார்.]

அந்தோ! இங்கொரு யமன் வந்திருக்கிறதே!

க. ராஜ குமாரா—சாமி! யோகியாரே! எனக்கு மிகவும்
கா வுலகுகிறது. நான் அறந்தத் தண்ணீர் வேண்டும்.
கொஞ்சம் என்மீது கருணை புரிந்து தண்ணீரிருக்கும்
இடத்தைக் காண்பிக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீ. யமனே! என்னை ஏன் கேட்கிறாய்? இவ்வேகமெனும்
பேசியவென்னம் பொங்கித் ததும்பிப் பூசாமாய்க்

செடக்கிறது, வசரி உன் பேசு.

[மதுபடியும் பேசுப் பார்க்கிறார்.]

- க. ஐயோ! இக் காட்டில் நான் எங்கென்று தண்ணீர் தேடுவேன்? சாமி! என்னைத் தனிமையாக விட்டுப் போதல் முறையோ? யோசனைக்கு முக்கியமாக ஜீவகாருண்யம் இருக்கவேண்டுமென்கிறார்களே, இதிலே உமது ஜீவகாருண்யம்?
- ஸ்ரீ. இதென்ன பெரிய யமனா விருக்கிறது, நமக்கே புத்தி சொல்ல வருகிறது!—பெண் பேயே, என்ன வேண்டும் உனக்கு?
- க. நான் அருத்தத் தண்ணீர் வேண்டும்,—பிறகு இக் காட்டை விட்டு ஏதாவது ஒரு பட்டணத்திற்குக் கொண்டு போய் விடுவீராயின் உமக்குப் புண்ணிய முண்டு.
- ஸ்ரீ. இதென்ன பிரார்த்தனா விருக்கிறது!—பெண் பேயே! நான் சொல்லதைக் கேள். நீ பட்டணத்திற்குப் போய் என்ன செய்யப் பேசுகிறாய்? இங்கேயே தவஞ் செய்து உன் காலத்தைக் கழித்துவிடு.
- க. சாமி, யோசியாதே, எனக் கொன்ன தவஞ் செய்யத் தெரியும்? ஐயோ! என்மீது கருணை புரிந்து ஏதாவது ஒரு பட்டணத்திற்கு என்னைக் கொண்டு போய்விடும்; உமக்கு உத்தரம் உறவினர் ஒருவரு மில்லையா? அவர்களில் யாருக்காகிலும் வேலை செய்து என்னுடைய வாழ்நாட்களைக் கழித்து விடுகிறேன். துறவிகளுக்கு ஜீவகாருண்யம் முக்கியமாக இருக்கவேண்டுமே, இதிலே உமது ஜீவகாருண்யம்?
- ஸ்ரீ. சி, ஸ்டாத்தமா! என்னுடைய பேச்சைக் கேட்கமாட்டேனென்கிறா பல்லவா? உனக்குத் தக்க சினைகளைச் செய்து வைக்கவேண்டும். ஆனால் வர என் பின்னாக, என் மாற்றுகத்தாயிடம் உன்னை ஒப்புவித்து நன்றாக வேலை வாங்கும்படி செப்கிறேன் பார்.
- க. சாமி, எல்லாம் உம்முடைய கருணை.

விவாத-கலாசாலை

- சு. தோழையே! என் னாகுந் தெருங்காதே; இதோ இக் கொடியின் முனையப் பிடித்துக்கொள்; இந்த தூதர் திருள்ளாக என் னாகுந் வந்தால் உன்னை இப்படியே விட்டுவிட்டுப் போய்விடுவேன்.

[அங்குள்ள ஒரு கொடியை அறுத்த ஒரு முனையைத் தான் பிடித்துக்கொண்டு மற்றொரு முனையைச் சுலோசனைக்குக் கொடுத்திருர்.]

- க. [தனக்குள்] ஐயோ! இதென்ன ஆச்சரியம்! இவ்வாறு பார்த்தால் மதனனைப்போ விருக்கிறார், புத்தி மார்த்திரம் இப்படிச் சபலித் திருக்கிறதே! [போகிறான்.]

காட்சி முடிந்தது.

—*—

மூன்றாவது காட்சி

இடம்—காவலத்தாஜாஜுண்டைய அரண்மனை அத்தமனம்.

காலம்—மாலை.

கலாசாலை வருகிறார்.

- க. [தனி மொழி] என்னுடைய பெயரை நான் வெளியிட்டால் என துயிர் போய்விடும்.—ஏன் நான் இன்னுள்ளென்று வெளியிட வேண்டும் இப்பொழுது? ராஜ குமாரியாகப் பிறந்தும் ஒரு பாங்கியின் தொழிலைப் புரியும்படி கேரிட்டது உண்மையே; அவ்வளவுதான், வேறென்ன குறை யிருக்கிறது? சித்திரோகாதேவி என்னைத் தனது பெண் போலவே பாவித்தா என்னிடம் மிகவும் அன்புகொண் டிருக்கிறார்கள். நான் இவ்விடத்திலேயே எனது வாழ் நாட்களை ஒரு பாங்கியாகவே கழித்துவிட்டால் என்ன கெட்டுப்போகிறது? எல்லாம் விதியின்படி யாகிறது. ஆயினும் ஹஸ்திசூழர்த்தில் என்னைக் காணோமென்று எங்கெங்கும் தேடி எனது தந்தை தாயர் துயரப் படு வார்களே யென்று மார்த்திரம் வருத்தமா யிருக்கிறது. ஐயோ, விவாதி என்னைக் காணோமென்று என்ன வருத்

தம் அடைவாள்! பத்மாவதியும் துக்கப்படுவாள். நான் எந்தையோ ஒடிப்போய் கிட்டேனென்று நினைப்பார்களோ? அல்லது நான் இறந்துவிட்டேனென்று நினைப்பார்களோ?—நாம் என்ன செய்யலாம்? எல்லாம் தெய்வம் ஆக்கியாபித்தபடி வாகிறது. ஆயினும் எனக்குத் தெய்வம் விதித்தபடி வேறெவருக்கும் விதித்திராது; இல்லாவிட்டால் சூதாக்கிராமனுக்கு வாழ்க்கைப்படத் தீர்மானிக்கப்பட்ட நான், அவருடைய அரண்மனையிலேயே ஓர் அற்பப் பாக்கியா யிருக்க நேரிட்டிருக்குமா? இந்த ராஜ குமாரருக்குத்தானே என்னை விவாகம் செய்து கொடுப்பதாகப் பிதா தீர்மானித்தார்! இவர் போகியா யிருக்கிறாரோ, இவருக்கு விவாகம் யென்னத் திற்கு? எதோ மனோ விபாகுலங்கொண்டிருப்பதாகச் சொன்னார்களே, இதுதானே அம் மனோ விபாகுலம்? ஐயோ! இவருக்கு எல்லாச் செல்வங்களையும் கொடுத்த சகன் இவரது புத்தியை மாத்திரம் என் இவ்வாறு சபசித்தாவிட்டார்? இவர் அன்றைத்தினம் அக் காட்டில் என்னிடம் பேசியது ஒன்றும் எனக்கு அர்த்தமாக வில்லை. எப்பொழுதும் இப்படியாகத்தான் இருக்கிறாரோ? ஆஹா! இவரைப் பார்க்கிலும் வடிவழகுள்ள புருஷனை இனிப் பிரமன் இவ் வுலகில் சிருஷ்டிக்கப் போகிறானோ?—நா னிப்பொழுது இதைப்பற்றி யோசித்தல் முறையோ? அவரோ சக்ரவர்த்தியின் மகன்; நானோ—ஓர் அற்பப் பாக்கி; ஆயினும் இவரைத் தனது நாயகனாகப் பெற்று இவருடன் கூடி இன்பநலத்தை அனுபவிக்கப் போகிறவன் என்ன பாக்கியம் பண்ணி இருக்க வேண்டும்! பெண்ணாகப் பிறந்தால் அவளைப்போற் பிறக்கவேண்டும்; என்னைப்போல் ராஜ குமாரியாகப் பிறக்கும், உன்னதம்போய்ப் பாக்கியாகக் கிடப்பதில் என்ன பிரயோஜனம்?

[சித்திரகோதேவி 'சாவித்திரி, எங்கிருக்கிறாய்' என்று அந்தப் புரத்திலிருந்து அழைக்கிறாள்.]

இதோ வந்துவிட்டேனம்மா.

[சரோலென்று ஏழுத்து போகிறான். போகும் நேரத்தில் அவன் கையிலிருந்த ஒரு கிளை கழன்று கீழே விழுந்துவிடுகிறது.]

மங்கொருபுடமிருந்து பிரதாபதீபனும் விசித்திரசுரீமனும் வருகிறார்கள்.

விசி. ஐயா, பிரதாபதீபனே, நீர் இங்கேதானே சந்திரமும், நான் போய் மெல்ல இளவரசனாக இங்கு அழைத்து வருகிறேன்; நாமிருவருமாகக் கூடி எதோ வேதாந்த விஷயமாகப் பேசுவதுபோல அவருடனான பேசி, அவருடைய உண்மையான எண்ணத்தை அறியோம்; என்ன சொல்லுகிறீர்?

பி. இதில் பிரதாபநான் மில்லை ஐயா, ஆயினும் போய் அழைத்து வாரும் பார்ப்போம். [விசித்திரசுரீமன் போகிறான்.] என்ன ஆச்சரியம்! என்னுடைய பாணம் பட்டுக் கீழே விழுந்ததைப் பார்த்தேனே, ஒருவேளை அப் பாணம் கண்ணாய்ப் படவில்லையோ? அவர் வந்தவுடன் தேகத்தில் ஏதாவது காயமிருக்கிறதாவென்று பார்க்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால், யோகாப்பியாசஞ் செய்வதினால் இவருக்குப் பாணங்களால் ஒரு துன்பமும் நேரிடாதிருக்கிறதோ? என்னைப் பார்த்திருக்கக்கூடுமோ இவர்? வந்தவுடன் மெல்ல விசாரித் தறியவேண்டும். நான் கேட்பேனாயின் ஏதாவது ஒருவேளை என்மீது சந்தேகப்பட்டதா அம்புவா? ஒன்றும் அடைதப்பற்றிப் பேசாது ஊகித்தறியலாமா?—

விசித்தர், விசித்திரசுரீமன், விக்கிரமவீரன், வருகிறார்கள்.

பி. வாரும் அரசே, இப்படி உட்காரும்.

[அர் ஆசனத்தைக் கொடுக்கிறார்.]

விசி. [கேடுறார் ஆசனத்தைக் காட்டி] விக்கிரமவீரனே, தாங்களிடம் படி உட்காரலாம்.

[அவர் உட்காரப் போகும்பொழுது ஆசனத்தை இழுத்துவிட, விக்கிரமவீரன் கீழே விழுகிறான்.]

ஐயா! தங்கள் கோபித்துக்கொள்ளக் கூடாது, இந்த ஆசனம் உமக்கு ஆதாரமோ, அல்லது நீர் இந்த ஆசனத் துக்கு ஆதாரமோ என்று பார்த்தேன்; வேறொன்று மில்லை?

வி. ஆகட்டும்! [கோபத்துடன் போகிறார்.]

பி. ஆஹா! என்றைக்கும் நகைக்காத இளவரசரே இன்று நகைத்துவிட்டாரே! [தனக்குள்] என்ன ஆச்சரியம்! தேசத்தில் ஒரு காயத்தையும்காணாமே, நான் எதோ மதியோசம் போனேன்.

வி. அலகுக்குச் சிக்கிரம் விவாகமாகப் போகிறதே, இப் பொழுதே நகைக்கக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டாமா?

[புத்திரர் எழுந்து பேசு வந்தனரிக்கிறார்; அந்த விதமாகத் தடுக்கிறார்.]

யோகேஸ்வரரே, இதென்ன இது? எல்லாப் துறத்த உமக்குக் கோப மிருக்கலாமா? இதுவே உம்முடைய துறவின் முறை? வேண்டாம், உட்காரும்.

ஆம், நீ கூறிய துண்மையே, கோபம் கொடிபது.

“கோபத்தாற் கெளசிகன் தவத்தைக் கொட்டினான்
கோபத்தா னகுடனும் கோல மாற்றினான்
கோபத்தா லித்திரன் குலிசம் போக்கினான்
கோபத்தா லிறத்தவர் கோடி கோடியே”

[பங்காருகிறார்.]

வி. அப்பா! வாயைத் திறந்தாலாயா!—இளவரசே, தங்களை நான் சில கேள்விகள் கேட்கவேண்டும்; அதற்குத் தங்கள் கோபித்துக் கொள்ளாமல் உத்தரவளிக்கும் பகைத் திற் கேட்டுக்கொள்.

பி. வினாயக வேண்டாம் ஏதாவது உண்மையிற் கேட்க வேண்டுமென்றாற் கேளும், ஏனெனம் செய்யாதீர், பத் திரம்.

வி. முதற் கேள்வி; ஏன் இவ் வுலக இன்பத்தை பெல்லாம் வெறுத்ததுபோல் கடித்து வருகிறீர்?

பு. இவ்வுலகில் இனி நான் விரும்பத்தக்கது ஒன்று மில்லை.

பு. ஆனால் இவ்வுலக இன்பத்தைப்பெல்லாம் நான்கள் அது பறித்து வெறுத்திருக்கிறீர் போனாம்?

பு. அப்படி யல்லை; பேரின்பத்திற்கு முன்பாக இச் சிற்றின்பங்களைல்லாம் எவ்வளவு?

வி. அந்தப் பேரின்பமென்பது என்ன?

பு. “பெற்றவட்கே தெரியும்த வகுத்தம் பின்னை
பெருப்பேதை யறிவாளோ போர னந்தம்
உற்றவர்க்கே கண்ணீர்க்கம் பிழையுன் டாகும்
உருதவரோ கண்ணெஞ்ச முடையா ாவார்”

என்று தாயுமானவர் கூறிவதைக் கேட்டதில்லையோ?

வி. ஆனால் அந்த இன்பத்தைத் தான்கள் அனுபவித்திருக்கிறார்களோ விருக்கிறது?

பு. அதைத்தான் அடைய முயலுகிறேன்.

வி. இன்னுஞ் சிலகாலம் பொறுத்து அடைய முயல் லானோதோ?

பு. “புன்னுனிமே ளீர்போ னிலையாமெ பென்றெண்ணி
இன்னினியே செய்க வறவினை—இன்னினியே
நின்று னிருந்தான் கிடந்தான்றன் கேசலறச்
கொன்று கொண்டப்படுத லால்,”

நானேத்திலம் இக் காயம் இருக்குமென்ப தென்ன உண்மை?

வி. சரி; அப் பேரின்பத்தைப் பெறுவதற்குக் கலிவாணம் வேண்டாமென்றால் அது வந்துவிடும்போ விருக்கிறது?

பு. வினாக்களோ, நான் வினையாடவேண்டாமென்று முன்பே கூறினேனே!

வி. இல்லை இல்லை! அப் பேரின்பத்தை எப்படிப் பெறுவது?

பு. உன்னை நீ அறிந்தாய் பெறுவாய்.

வி. என்னை நான் அறிவதாவது? ஒரு வேளை பைத்தியம் பிடித்தால் மறந்துவிடுவேன், என்னை எனக்குத் தெரி

யாதோ? நான்தான் விசித்திரசர்மன்; என்னை நான் அறிந்துகொண்டேன்; பேரின்பத்தையும் காணும் நன்மையும் காணுமே?

ஸ்ரீ. நான்தான் விசித்திரசர்மன் என்றனையே? அந்த நான் என்பதெது?

விசி. நான் என்பதெதுவா?—இதோ நான்—இதோ நான்.

ஸ்ரீ. இவ்வுடனோ!

விசி. இவ்வுடனா?—ஆம், உடல்தானென வைத்துக் கொள்ளும்.

ஸ்ரீ. "சரியெனக் கொண்டும் புழுபோல வெணக்கெனும் மிக்தமண்ணுஞ் சரியெனக் கொண்டும் பருந்தோ வெணக்கென்னுந் தான்புதித்த சரியெனக் கொள்ளும்புன் னுயெனக் கொன்னுமிந் தாமடனைப் பிரிய முடல்வனர்த் தேனித னுமென்ன பேறெனக்கே."

என்று திருவெண்காட்டடிகள் திருவாய் மலர்தருளி யிருக்கிறதை மறந்தாயோ?

விசி. நிர்ந்தது; பிறகு எதுதான் நான் என்பது?

ஸ்ரீ. அதைத்தான் அறியவேண்டும்.

"தன்னையும் தனக்கா தாரத் தலைவனை யுய்கண் டானேற் பின்னைவத் தலைவன் னுனும்ப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத் தீர்வன் உன்னை யறிவா யானி னுனக்கொரு கேடு மில்லை என்னை கேட்கையாவே விதப தேசித் தேனே."

விசி. அதை நானறிந்தாய் எனக்கும் பேரின்பம் வரும்போ யிருக்கிறது.

ஸ்ரீ. ஆம், அந்த 'நான்' இறந்தாற் பேரின்பம் அடைபலாம்.

விசி. இதென்ன இழுவா யிருக்கிறது, நீர் இறந்தாலோ பேரின்ப மடைபலாம்? கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்ட தாம்; போதும் உபதேசம்,—ஆயினும் இளவரசே, எனக்கொரு சுந்தேச மிருக்கிறது?

ஸ்ரீ. என்ன?

விசி. தாங்கள் பேரின்பத்தை படைப்ப விரும்பியபோதிலும், ஏன் இவ்வுலகத்துடன் ஒத்து வாழ்ந்து, விவாகஞ்செய்து கொண்டு, உமது நாட்டைச் சில நாளும் ஆண்டுகொண்டு சுகமாயிருந்து, இத்தற்குள்ளாக அப்பேரின்பத்தை படைப்பும் வழியை யறிந்து, பிறகு அப்பேரின்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கக்கூடாது? இப்பொழுதே இப்படி யிருப்பாணேன்?

தருணேஸ் வகுஞ்சர்,

தருண. ஐயனே, மஹாராஜா அவர்களும் சித்திரோகாதேவியும் தம்மைக் காண வருகிறார்கள். என்னை முன்பாகத் தம் மிடம் அனுப்பி வைத்தார்கள்.

ஸ்ரீ. என்ன விசேஷம் தருணே?

தருண. ஐயனே, என்மீதில் கோபம் கொள்ளாதிருக்கும் படைத்திற் கூறுகிறேன்.

ஸ்ரீ. அப்பா, உன்மீது நான் ஏன் கோபங்கொள்ள வேண்டும்? சொல்.

தருண. ஐயனே, உமக்கு விவாகம் செய்யத் தீர்மானித்திருக்கிறாற்போல இருக்கிறது; அதைப்பற்றியே உம்முடன் பேச இதை வருகிறார்கள்.

[ஸ்ரீதத்தர் திகைப்புடன் மெய்துக்கொண்டு.]

நாசகதேவதாராஜனும், சித்திரோகாதேவியும், கமலாகாரும் வருகிறார்கள்.

ஸ்ரீ. [தன் பிதாவின் காலில் வீழ்ந்து] ஐயனே! நீர் என்னைப் பெற்றெடுத்து வளர்த்த தந்தையாயின், நான் உம்மை ஒரு வரங் கேட்கிறேன், அதைத் தந்தருள வேண்டும்.

சித். ஸ்ரீதத்தா, என் கண்மணியே, உனக்கென்ன வேண்டுமென்றாலும் நான் உன் பிதாவைத் தரும்படியாகச் சொல்லுகிறேன் கேள். உன் வேண்டுகோளை மறுப்போமோ?

வா. அப்பா, அப்படியே; உனக்கு வேண்டியதை நான் கொடாம விடுப்பேனா! எழுந்திரு.

[கைகொடுத்த எழுந்திருக்கும்படி செய்திருர்.]

ஸ்ரீ. ஐயனே, என்னை விவாகஞ்செய்து கொள்ளும்படி மாத்திரம் தாங்கன் ஏற்பொழுதும் கேட்கலாகாது. இதுவே நான் தங்களை வேண்டிக்கொள்வது.

வா. ஸ்ரீதத்தனுக்கு நான் விவாகத்தைப்பற்றிப் பேச வருகிறேன் என்று யார் கூறிவது?—குணசேனா! இது உன் வேலையோ?

தருண. ராஜாஜாஜா, நான் என்ன செய்வது? தாங்க விருவரும் ஏதோ பேச வருவதாகக் கூறினேன். என்ன வென்று கேட்டார், அப்பொழுது நான் சொல்ல வேண்டிய தாயிற்று.

சித். ஸ்ரீதத்தா! நீ வேறு என்னவோ கேட்கப்போகிறாயென்றல்லவோ இருந்தேன்; இதைன்ன இப்படிக் கேட்டாயே?

வா. ஸ்ரீதத்தா! ஏனோ என் மகனாகப் பிறந்தாய்நீ? என் பகைய வம்சம் அற்றுப்போகலோ அதில் நீ ஜனித்தனா? எனது மாளத்தைக் கெடுப்பதற்கோ என் வயிற்றில் நீ உதித்தனா?—நான் நமஸ்திருப்புரத்து மன்னன் பராக் கிரமகேது சாஸ்திரஸ்தைய இரண்டு பெண்களில் ஒரு பெண்ணை உனக்கு விவாகஞ் செய்து கொள்வதாகக் கூறிப் பெண் பேசும்பொழுட்டு ராயபாசியை அனுப்பினேன்; இதோ அப் பராக் கிரமகேது தன்னுடைய மூத்த மகனாகிய கிலாவதியைக் கொடுப்பதற்குத் தனக் கிட்பட மிகுக்கிறதாகவும், எல்லோருமாகப் புறப்பட்டு நானேத்தினம் இல்லிடம் வருவதாகவும் எழுதி யிருக்கிறார். நானேத்தினம் அவர் இக்கு வருவா ராயின் அவருக்கு நான் என்ன உத்தரஞ் சொல்வது? வீண் பிடிவாதம் வேண்டாம்,—

சித். அப்பா, ஸ்ரீதத்தா, உன் பிதாவுக்கு வினாச வகுத்தத்தை உண்டு பண்ணுதே; நான் சொல்வதைக் கேள், முன்பு நீ கூறிய வார்த்தையை மீட்டுக்கொள்; அந்த லீலாவதி கூய விவரங்கூ செய்துகொண்டு எங்களைச் சந்தோஷிப்பி! அதுவே சற்குமாரனுக்கு அடைபாணம்—அந்த லீலாவதி மிகவும் சுந்தர மணமந்தவனாம், மிகுந்த புத்திசாலியாம்.

ஸ்ரீ. அம்மணி! என்னு மன நிலைமை உங்களுக்கு ஏன் தெரியாம விருக்கிறது? ஐயோ! அந்த ஒரு வார்த்தை மாத்திரம் என்னிடம் கூறவேண்டாம்; வேறு எதையும் செய்பச் சித்தமா விருக்கிறேன்.

லா. ஸ்ரீதத்தா! இப்பொழுது நீ கூறியதை மறக்காதே; வேறு எதைச் சொன்னபோதிலும் செய்கிறதாகக் கூறினாய்லவா? —என்ன கம்மா விருக்கிறாய்! என்ன சொன்னாய்?

ஸ்ரீ. ஆம்.

லா. அப்படி; ஸ்ரீதத்தா! என்ன தொக்குகம் அழியாதிருக்கும் பொருட்டும் எனக்குப் பிற்காலமாவது உனக்குப் பிற்காலமாவது இந் நாட்டை ஆளும் பொருட்டும், எனக்கு ஒரு பெணத்திரைப் பெற்றெடுத்துத் தா.

ஸ்ரீ. ஹா!

[ஸ்ரீதத்தர் முர்ச்சையாக, கமலாகார் தன் கையிலே தாங்கிக்கொள்ளுகிறார். சித்திரோகாதேவி சைத்தியோபகாரம் செய்கிறார்.]

லிசி. 'தனது தன் வாயாற் கெடும்.'

லா. விசித்திரசர்மா! இதுவே உனக்குப் பரிசாகக் கூடிய சமயம்! உனக்கு இங்கென்ன வேலை? போ!

லிசி. "குயவனுக்கொரு கடிஞனை
தடியனுக்கொரு கொடியேலை."

இதே போய்விட்டேன்; குணசேனாரே, இப்படி வாரும்; ஒரு சமயகாரம்.

[குணசேனா அழைத்துக்கொண்டு போகிறார்.]

பு. [புரட்சித் தொண்டன் நெருங்கி] ஐயனே! இதுவே உமக்குத் தெரியுமா? நான் மறுபடியும் மறுபடியும் இது தெரியாமற் போனதேனோ? நான் விவாகஞ் செய்து கொள்ளாமல் புத்திரனை எப்படிப் பெறுவது? உயிரினின்றும் தீயில் வீழ்வதோ? நீர் வாக்களித்ததை நீரே மறுக்கலாமோ? நான் விவாகஞ் செய்துகொள்ளும்படி மாத்திரம் என்னைக் கேட்கலாகா தென்றேனே, மறுபடியும் அதையே கேட்கிறேன்.

வா. அதையே நான் கேட்கவில்லை. நீ என்னுடன் நியாயம் பேசுவதற் பயனில்லை. நீ விவாகஞ் செய்துகொள்ளும்படி மாத்திரம் உன்னைக் கேட்கலாகா தென்றாய். அதை நான் கேட்கவில்லை. எனக்கு ஒரு பெளத்திரனைப் பெற்றுக் கொடு.

பு. அதற்குத் தகுந்த மென்ன?

வா. வினாகப் பேசாதே! நீ கூறியதை மறவாதே! உன்னுடைய வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் ஒருவர் கூறிய சொல்லி மறுக்கலாமென் நெருத்தி வருந்தால் உன் விஷ்டப்படி நட; இல்லாவிட்டால் என் இஷ்டப்படி நட. நீ எனது குமாரன் என்பது மெய்யானால் என் வார்த்தையைத் தடுக்கமாட்டாய்—சித்திரசோகா, நாம் போயோம் வா.

பு. [கமலாசாஸ்திரக் கட்டிக்கொண்டு கண்ணீர்விட்டழுது] கமலாசாஸ்திர! நான் ஏனோ இப் புறியிற் பிறந்தேன்!

சி. கண்ணே! நீ விசுவப்பட்டுப் பயனென்ன இனி? நீ கூறிய மொழியினின்றும் தவறலாமோ? இனி என்ன செய்வது? பிதாவின் சொற்படி நடக்க வேண்டியதுதான். முதலில் இந்த மாதற்ற ஆடைகளைக் களைந்துவிட்டு உணக்குரிய நல்ல ஆடை ஆபரணங்களை உடுத்திக்கொள். என் வார்த்தையைத் தடுக்காதே. கண்ணே, உனது கலத்தை விரும்பியே நான்கள் இவ்வாறு கூறுகிறோம்; நான்கள் போய் வருகிறோம்.

[சித்திரசோகையும் வார்த்தை ராஜனும் போய்குருக்கன்.]

பிர. [தனக்குள்] இதுதான் சமயம். மஹாசாஜாவிடம் போய் பேசுவோம். [போகிறார்.]

க. ர. ஐயனே, ஏனோ இவ்வாறு வருத்தப்படுகிறீர்? தாங்கள் இவ்வாறு வருத்தவதைப் பார்த்து என் மனம் எப்படிப் பொறுக்கும்?

ஸ்ரீ. [தனக்குள்] அன்னியே! நான் உம்மிடம் வருகிறேன்! இனி நான் இவ்வளவு கீழ்ப்பது சரியாய் மன்று!—வேறு வழியில்லை—சமஸ்கார, சூதத்தன் என்று ஒருவன் இவ்வளவுதான் இருந்தா னென்பதை இனி மறந்துவிடு, —என் துறைய உடையவனே எடுத்துவா போ,

[எழுந்திருக்கிறார்.]

க. ம. ஐயோ! அலசரப்படவேண்டாம்!

ஸ்ரீ. கமலாகா! நான் சொன்னபடி செய், போ சீக்கிரம்.

க. ம. ஐயனே, ஏன் சொல்வதைச் சற்று கேளும். இப்பொழுது உமது உரிமை நீர் மாய்த்துக்கொண்டால் உமது துயரமெல்லாம் நீங்கிவிடுமோ? உம்முடைய பேச்சை நீர் காப்பாற்றினவராயிரோ? தற்கொலை செய்து கொள்பவர்கள் மது பிறப்பில் அதற்காகப் பல துயரங்கள் அனுபவிக்கவேண்டுமென்பதை மறந்திரோ?

ஸ்ரீ. ஆம், ஆம், கமலாகா! நீ கூறுவது உண்மையே! நான் இதுவரையில் பிறந்த பிறப்பே போதும்; இன்னம் வேண்டுமோ?—ஆயினும் நான் என்ன செய்வது இந்தச் சங்கடத்திற்கு?

க. ம. நான் சொல்லுகிறேன் கேளும்; எல்லாம் அதிர்ந்த தமக்கு நான் இவற்றைக் கூறுவது சரியாய் மல்ல; ஆயினும் கூறுகிறேன். தாம் இப்பொழுதே துறவறத்தைப் பூன்பது சரியாய் மன்று.

“கைதவந்தா னீக்கிக் கருத்திற் கறையகற்றிச் செய்தவந்தா னெத்தனைவுஞ் செய்தாறு—கமலே மகப்பெரு மானிடின் வானவந்த மூர்க்குப் புகப்பெருர் மன்னனே பேர்த்தா.”

மகரிஷிக் காவலர்களும் சிலகாலம் இல்லறத்திலிருந்து அதன் கைகளை அனுப்பித்துப் பிறகே துறவறத்தைப் பூண்டிருக்கின்றனர். தாமதம் ஏன் அப்படிச் செய்வ காகாது? தமக்குத் தகுதியான சகல சற்குணமும் அமைந்த ஒரு பெண்ணை விவாகஞ் செய்துகொண்டு, சில காலம் இல்லறத்தின்படி நடத்து, தமது தந்தை தாய்களையும் வம்மையும் சந்தோஷிக்கச் செய்து, பிறகு துறவறத் தை ஏன் அடையலாகாது?

ஸ்ரீ. அப்பா கமலாகர! பெண்ணென்னும் பேரின் குணத் தை நீ அறிபாய்! ஐயோ! பெண்ணென்னும் படுகுழியில் நான் ஒருகால் விழவேனாயின் அதிணிதும் மறுபடியும் மீனேன்! மீனேன்!

கம. ஐயனே, தாய்கள் எல்லா ஸ்திரீகளையும் ஒன்றாய் மதிக்க லாகாது. ஸ்திரீகளிலும் ஸ்திரீக ளிருக்கிறார்கள். சில மாதிரிகளோமணிகள் தமது கணவரைக் காலம் வந்த போது துறவறத்தின் வழித் திருப்பியதாக ஞானவாசிஷ் டம் முதலிய சித்தர்களிற் கூறி யிருப்பது தாம் அறி யாத விஷய மன்று; ஆகவே தாய்கள் தக்க ஒரு பெண் மணியை மணந்து, சிற்றின்பங்களை யெல்லாம் அனுபவித் துப் பிறகே துறவறத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும். குற் றமற்ற இல்லறத்தில் கிற்பவர்களுக்குத் துறவறம் வதற்கு?

"அதத்தாற்றி னில்வாழ்க்கை யாற்றித் புறத்தாற்றித்
போதும்ப் பெறுவ தெவன்?"

ஸ்ரீ. சிச்சி! இச் சிற்றின்பத்தில் என்ன இருக்கிறது?

கம. ஐயனே, அப்படி யல்ல, அவ்வளவு இலேசாகக் கூறி விடாதீர்! காதலின் பெருமையைப்பற்றித் தெய்வப் புல னைத் திருவள்ளுவராயினார் கூறியிருக்கிறது கொஞ்சமல்ல அதனை அனுபவித்தவர்களுக்கே அதன் பெருமை தெரி யும்! கற்குண நற்செய்க்கையையுடைய ஓர் ஆடவன், ஒரு பெண்மணியின்மீது உண்மையாகக் காதல்கொள்ள, அப்

பெண்மணியும் அவன்யிது அப்படியே காதல்கொள்வா னாயின், அவ் விருவரும் அனுபவிக்கும் சுதமே ககம்! அதைப் பார்க்கிலும் சிறந்த சகம் இவ் வுலகிலில்லை. அவ் வரது காதல்கொண்ட இரண்டு பெயரும் மணந்து கக மாய் இளை பிரியாது வாழ்வாராயின், அதினும் அழகிய சாட்சி இவ் வுலகில் வேறென்னதான் இருக்கிறது? தெய்வ கடாக்ஷத்தால் அவர்களுக்கு ஒரு மக னுதிப்பர னாயின், தேன் மாரி பொழிய ஒரு மதுரமான மாங்கனி கிளைவினின் தும் நழுகிப் பாலில் வீழ்த்ததுபோலும்.

ஸ்ரீ. அப்பா, கமலாகாச, நீ கூறியதெல்லாம் இக் கவி யுகத் திற்கு ஏற்றதன்று. இந்த யுகத்திலே தான் கணவன்யிது எக்காலமும் காதல்கொண் டிருந்து, கணவன் மூதிர் வய தில் துறவு மார்க்கத்தை மேற்கொள்ள விரும்புவானாயின் அதற் குடன்படும் ஸ்திரீகளும் இருக்கிறார்களே?

கம. இளவரசே, தாங்க எவ்வாறு எண்ணுவதற்கு நிபரவ மில்லை. இவ்வுலகத்தில் உற்றெல்லாகும் தெட்டலர்களா யிருந்தபோதிலும் ஒரு ஸ்திரீயாவது நல்லவளா பிரமற் போகமாட்டாள். அப்படிப்பட்ட ஸ்திரீயைத் தேடித் தாங்கள் ஏன் விவாகஞ் செய்துகொள்ள லாகாது?

ஸ்ரீ. ஆம், நீ கூறுவது ஒரு விதத்தில் உண்மையே; ஆயினும் —சீச்சி! கமலாகாச! இதைன்ன விண் யோசனையில் காலம் கழிக்கிறோம்; இன்னும் ஒரு ஸ்தனை நேரத்தில் இறக்கவேண்டி. வரினும் வருமென்பதை மறந்து என்ன என்ன யோசிக்கிறோம்!

"காலம் வருமுன்னே கண்பஞ் சடைமுன்னே
பாலுண் கடைவாய்ப் படுமுன்னே—மேவ்விழுந்தே
உந்தா ருமுன்னே ஊடார் கடுமுன்னே
குற்றுவத் தானிலே கூறு."

என்று நாம் செல்வவேண்டிய நெறியைக் கருதாது வினாகக் கழித்தோம் காலத்தை. கமலாகாச, என் மனம் மிகவும் சஞ்சலத்தை அடைந்திருக்கிறது. தாவு

மாணவர் பாடலில் “காடுக்களையும்” என்னும் பாடலைச் சற்று பாடு.

கம. [சாகத்துடன் பாடுகிறான்.]

“காடுக் களைய மணக்குரல்கு கால்கிட் டோட வதன்பிறகே
நடுக் கொழிலாற் பவணுகளோ லொன்றாய்ப் பவலா யுயிர்க்குவி
ஆடுக் கருணைப் பாஞ்சோதி யருளைப் பெறுதற் கன்புநிலை [சாய்
தேமும் பருவ மிதுகண்ணர் சேர வரருஞ் சகத்தோர்.]”

[ஸ்ரீதத்தர் கன்பொத்திக் காங் உயி வணக்கத்துடன் கேட்
கிறார். கமலாகரன் அப்பாடலின் முடிவில் அதனுடன்
சேர்ந்தாற்போல ஒரு கிருங்கார சாமணமந்த பாட்டைப்
பாடுகிறான். ஸ்ரீதத்தர் மெய்வக் கண்விழித்து அதையும்
கேட்டு வருகிறார். இத்தருணத்தில் சுவாசினியின்
காதலினின்றும் கழன்று விழ்க்க கைவளை அவர் கண்
முன்பட அதைக் கையில் எடுத்துக் கொள்கிறார்.]

ஸ்ரீ. [திடுக்கிட் டெழுத்து கமலாகரன் வாயைப் பொத்தி] இதென்ன
விது? கமலாகரா! நான் உன்னைத் தாயுமாவனவர் பாட
லைப் பாடச் சொன்னேனோ. அல்லது இத் துஷ்டப் பாட்
டை பாடச் சொன்னேனோ? நானும் எதோ ஞாபக
மறதியாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்துவிட்டேன்!

கம. ஆசை, என்னை மன்னிக்க வேண்டும் நானும் ஏதோ
ஞாபக மறதியாகப் பாடி விட்டேன். வசந்தகாலம் மிறந்து
விட்டதே; ஆகவே சாதாரணமாக என் மனஞ் சிற்றின்
பத்திற் சென்றது;—அதிருக்கட்டும், ஐயனே, இக் கை
வளை வேறு உமக்கு?

ஸ்ரீ. இங்கே கீழே கிடந்தது.

கம. ஒநேறா, எனக்கு எதோ சந்தேகமாக இருக்கிறது—
[தனக்குக்] ஆ! இதுதான் உமக்கு கல்ல சமயம்.

ஸ்ரீ. என்ன விளைபாடுகொய்?

கம. இல்லை, இல்லை, இது யாருடையது தெரியுமா உமக்கு?

ஸ்ரீ. தெரியாது; யாருடையது? யாருடையதா சிறுந்தாது
மென்ன?

கம. அன்றைத்தினம் வளத்தில் அநாதையாக இருந்ததாகக்
உறித் தாம் அழைத்து வந்து சித்திராரோகாதேயிக்குப்

பாங்கியாக இருக்குப்படி விட்டமே ஓர் ரூபவதியான பெண்ணை, ஞாபக மிடுக்கிறதா? அப் பெண்ணினுடைய பணிகைட்குச் சந்தோஷப்பட்டு, சித்திரரோகாதேவி பரிசாகச் சிறந்த கை வளைப்பொன்று கொடுத்தார்களாம்; சித்திரரோகாதேவியே என்னிடம் கூறினார்களே! அதுவா கத்தான் இருக்கவேண்டும் இது, இங்கே எழுன்று விழுந்து விட்டாற்போல விருக்கிறது.—ஐயனே, அப் பெண் யார் தெரியுமா உமக்கு?

புதி. அதை பேன் கேட்கிறாய் என்னை? எனக் கொன்ன தெரியும்?

கலோசின் அந்தக் கைவளையைத் தேடிக்கொண்டு ஒருபுறம் வருகிறான்.

கம. இல்லை, அப் பெண் மிகவும் செளந்தரிய முடையவளாய் விருக்கிறாள். அவளுடைய கற்குண நற்செய்கைகளைப் பற்றிச் சித்திரரோகாதேவி மிகவும் வியந்து பேசுகிறார்கள். அப் பெண்ணைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் யாரோ ஒரு ராஜகுமாரியைப் போலவே எனக்குத் தோன்றுகிறது.—அதோ! பாவம்! இதைக் தேடிக்கொண்டு வருகிறாற்போல விருக்கிறது. இப்படிக் கொடும், நான் கொடுத்து விடுகிறேன்.

[அவ் கைவளையை புதிதத்தரிப்பிருந்து காக்கக் கொண்டு]

தாங்கள் நேராக அப் பெண்ணுக்கு இதைக் கொடுப்பது எனக் கிட்ப்டயில்லை; தாங்கள் எல்லாவற்றையும் துறந்த வராவிருந்தபோதிலும் ரூபவதியான யௌவன ஸ்திரீயின் மூன்பாகத் தம்மை அணுப்புகிறது எனக் கிட்ப்ட யிடில்லை. பிரகு விதுஷகர் கூறியபடி தம்முடைய போகமெல்லாம் மோகமாய் முடிந்தால்—

புதி. [மலகாரன் காத்தினின்றும் அவ் கைவளையைப் பிடிக்கிக்கொண்டு] கமலகாரா! என்னை ஓர் அற்பவனென்ற நினைத்தாய்? எனக்கு அவ்வளவு பண வறுது இவ்விடமென் நெண்ணியோ! ஆயிரம் ஸ்திரீயின் கடுகில் என்னை நிறுத்திய

போதினும் என் மனம் வேறு படாது. இதோ பார், நான் நேராகக் கொண்டு போய்க் கொடுக்கிறேன்.

கம. இப்பொழுதே சொன்னேன், வேண்டாம், இப்படிக் கொடுத்துவிடும்.

புதி. சி! விதி கையை; அவ்வளவு மன வுறுதியற்றவனா நான்?

கம. அப்பறம் உம்முடைய இஷ்டம். என்னிடம் கொடுப்பீராயின் நான் காதலிலேயே அணிந்துகொடுவேன்.

புதி. அதை நான் செய்கிறேன் பார்—

[சுலோசனை அருகிற் போகிறார்.]

பெண்ணே,— இது உன்னுடையதே?

சு. [தலை குனிந்தகொண்டு] ஆம்.

புதி. இதோ—இதை—அணிந்துகொள்.

[சுலோசனைவினுடைய காதலில் அங்களை வயப் போகிறார். அப்பொழுது இருவர் குடைய கண்களுக்கு சந்திக்கின்றன. அவை வய மணிந்தபின் சுலோசனை விரைவு டன்போய் விரிகிறது. புதிதத்தர் அவன் சென்ற திசையில் சற்று உற்றுப் பார்த்து விட்டு திருப்பிக் கமலாகரீடம் வருகிறார்.]

இப்பொழுதென்ன சொல்லுகிறாய்?

கம. என்ன சொல்வது?— என்ன சொல்வது?

புதி. என்ன?

கம. நான் அப்பொழுதே சொன்னேன் கேட்டாரா? இனி என்ன செய்வது? தலை விதியின்படி ஆகிறது!

புதி. என்ன, கமலாசாரா! நீ சொல்லுகின்றதன்மேல் எனக்குப் புலப்படவில்லை. என் மனம் வேறுபட்டதென்று நினைக்கிறாயோ? அப்பெண்மணியின்மீது நான் காதல் கொண்டு விட்டேனென்று சொல்லுகிறாயோ?

கம. ஐயோ, “குற்றமுள்ள கொஞ்ச குறுகுதென்னும்” என் பதுபோல் நான் ஒன்றுஞ் சொல்லா திருக்கும்போது நீயே அதை ஏன் சொன்னீர்?—ஏன் ஒலிக்கிறீர்?

ஸ்ரீ. சிச்சி! கமலாகரா! அப்படி பொன்று மில்லை. உனக்
கென்ன உபத்தியம் பிடித்திருக்கிறது என்ன?

கம. ஆம், பைத்தியந்தான் பிடித்திருக்கிறது--அரசே, நீர்
கிரும்பிய பொருளைச் சிக்கிரம் பெற்று நீடுநீ காலம் சுக
மாக வாழ்வீராக!

ஸ்ரீ. என்ன அதையே சொல்கிறாயே? இன்னும் என் மனம்
வேறு பட்டிருக்கிற தென்று எண்ணுகிறாய்?

கம. அதையேன் என்னைக் கேட்கிறீர்கள்? உமது கண்களைக்
கேளும். உங்கள் இருவருடைய கண்களும் சந்தித்த
பொழுது அக் கண்களைக் கேட்டிருப்பீராயின், அவைக
ளே இவ் வுண்மையைக் கூறி விடுக்கும்.

“கண்ணெடு கண்ணினை மோக்கொச்சின் வாய்ச் சொந்த
தென்ன பயனு மிவ.”

சந்திரே பொறும் எல்லாம் இன்னும் இரண்டு மூன்று நாட்
களுக்குள் வெளியாகி விடுகின்றன.

ஸ்ரீ. சி, அப்படி ஒன்று மில்லை. கமலாகரா, நான் சொல்ல
தைக் கேள்.

கம. ஒன்று மில்லை, கேட்பானேன்? பிடித்தாலும் புனியன்
கிளையைப் பிடித்தீர்; இப்படி யல்லவோ இருக்கவேண்
டும்.

ஸ்ரீ. உனக்குப் பைத்தியந்தான் பிடித் திருக்கிறது என்று
நினைக்கிறேன்; இம் வரத்தையைய மறுபடியும் என்னி
டம் கூறுதே

குணசேனச் வருகிறார்.

குண. அரசே, உம்மைச் சித்திரரோகாதேயி சிக்கிரம் காண
விரும்பமுற் றிருக்கிறார்கள்.

ஸ்ரீ. அப்படியா? இதேதா போகிறேன். [குணசேனச் போகிறார்.]

கம. ராஜபத்தியிடம் எல்லாவற்றையும் சொல்லவா?

ஸ்ரீ. என்ன சொல்லப் போகிறது? சி, பேசாம விடு. [போகும்பொழுது]

உம்--அப் பெண்மணியின் பெயரென்ன கமலாகரா?

கம. சாவித்திரி. [ஸ்ரீதத்தர் போகிறார்]

முன்னுரை அங்கம்

முதற் கட்டி

குடம்—அரண்மனையில், பூதத்தருடைய அந்தரங்கமான அறை.

காலம்—சூரியாஸ்தமனம்.

பூ. [அறையிலிருக்கும் தூர் நிலைக் கண்ணாடியின் முன்பாக நின்று கொண்டு] இவ் வானை யரபாணங்களை அணிந்து கொள்ளும் விதத்தையும் பற்றி விட்டேன்! இக் கோகத்தின் உள் எப்படி நான் ஒருவர் முன்பாகப் போவது? என் எதிராகக் கூறுவிட்டாலும் எனக்குப் பின்னாகவாவது எல்லோரும் என்னை என்னஞ் செய்வார்கள். உலகப் பற்றை வெல்லாம் துறந்தவனுக்குக் கோகங்களே இவைகள்? எப்படி யிருந்த போதிலும் சித்திரகோகத்திற்கு நான் கூறிய மாற்றம் தவறாகவோ அதுவுமன்றி இந்த ஆடை யரபாணங்களை நான் விரும்பி அணிந்து கொண்டேன்; எல்லாப் பொருள்களையும் சமரணமாக நிறுத்தவேண்டிய நான் எதை யணிந்தாற்றா கொன்ன? இதைல்லா யிருக்கட்டும்.—சீச்சி! என்ன பைத்தியக்காரனைப்போல் நடந்து விட்டேன்! என்ன ஞாபக மாறியாய் சித்திரகோகத்திலிடப் நான் விளாகஞ் செய்துகொள்வதாக ஏற்றுக்கொண்டேன்! என்ன புத்தியற்ற செய்கை! நான் இப்பொழுது விளாகஞ் செய்துகொள்வேனானின் எனது துறவற மெல்லா என்ன வாக்கிடும்? என் புத்தி என்னை விட்டுச் சிந்து காலம் நீங்கி யிருந்தாற்போல இருக்கிறது; இதற்குச் சந்தேக மில்லை; எல்லாம் அந்தப் பெண் சாவித்திரியினால் உண்டானது.—சீச்சி! இந்த ஆவசைய இப்பொழுதே அடக்கிவிடவேண்டும். துறவறத்திலிருக்கு மெனக்குப் பெண்ணைச் செய்ன்?—என்ன புத்தி பற்றவனா இருக்கிறேன் நான்! எரிவினி விடும் வாழ்வைச் சதமென வெண்ணிச் சிறின்பக் சேற்றல் அமிழ்விருந்தேனே! பெண்

என்ற சப்தத்தைக் கணியிலும் கேட்டு வாகர்தென்று பெரியோர்கள் கூறி விருப்பதை நான் அறிந்திருந்தும், இப் பெண்ணென்றும் நீக்கக்கூடாத வகையில் அகப் படப் பார்த்தேனே! துறவிகள் ஸ்திரீகளைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கலாகாது என்று கூறியதி னுண்மையை இன்றே கண்டேன்! இப்படு குழியில் நான் வீழ்வே னாயின் மீளுவது அசாத்தியம்,—ஐயோ! இதைன்ன மறுபடியும் அந்த சாவித்திரியின் ஞாபகம் வருகிறது! சீச்சி!—அந்த ஞாபகம் மறுபடியும் வராதபடி தேவாரத்திலுள்ள பாசரங்களை யாவது சொல்லிக்கொண்டிருப்போம்.

[தலை வணங்கிக் கரங் கூப்பிப் பாடுகிறார்.]

"மனமென்றும் தோணி பற்றி மதியெனும் கோலையுன்றிச்
சினமெனஞ் சாக்கையேற்றிச் செலிகட லோலம்போது
மதனென்றும் பாதை தாக்கி—"

[என்று பாடிக்கொண்டு வரும்பொழுது,
உன்னை சாவித்திரியினருள் "அப்படியே
செய்தேன் அம்மா" என்று கேட்க,
பாட்டை சிறுத்திவிட்டு, சுற்ற நோம்
உற்றக்கேட்டுப் பெருமூச்செறிந்து]

ஐ! அது சாவித்திரியின் ஞாபகமல்லவோ?—ஆம், அதற்குச் சுந்தேகம் என்ன? வேறு யாருடைய ஞாபகம் என்று செவிக்கு இவ்வளவு இன்பம் தரப் போகிறது? ஐயோ! அக்குரலே நான் மறுபடியும் எப்பொழுது சேட்பப் போகிறேன்? சாவித்திரி, மறுபடியும் என்னுடைய செவி இன்ப மடையும்படி செய்யமாட்டாள்? சாவித்திரி, என் கண் மணியே, இன்னும்,—சீச்சி! ஐயோ! இதைன்ன பிரார்த்தனை யிருக்கிறது! இந்த அபராதத்திற்கு என் னுடைய நாவை அடியுடன் அறுத்துவிட்டாலும் தீராதே! நானே எனது நாவால் ஓர் தேவநம்பையைக் கண்மணி யென்று அழைப்பது? ஐயோ! ஐயோ! இதைன்ன எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறதா என்ன? ஐயோ! எனனைப் பிறர் கண்டால் நகையார்களோ? இதுவே என்னுடைய விதி? என் மனத்தை நான் எவ்வளவு

திருப்ப முயன்றும் முடியவில்லை—விதிவையிலக்குவாள்
யாவர்?

“ஊழிற் பெருவலி யாவா மற்கொன்று
சூழினும் தான்புக னுறும்”

[பெருமூச்சுடன் மஞ்சத்தின்மீது சாய்கிறார்.]

கமலாகரா! வருகிறார்.

கம. [தனக்குள்] சரி, சரி,--இனி வேறொன்றுஞ் செய்வவேண்
டிய தில்லை; பேரதும்; இந்தச் சூழ்நிலை யறிவாறு
மஹாராஜா வருந்திக்கொண்டிருந்தார் பாவம்!—ஐய
மே, இதைன்ன?

ஸ்ரீ. ஆ! கமலாகரா—

கம. அரசே, இப்பொழுது நீர் எதைப்பற்றி எண்ணிக்கொண்
டிருக்கிறீரென்று நான் சொல்லுவா?

ஸ்ரீ. சொல் பார்ப்பேரம்.

கம. சொன்னால் அது உண்மையா யிருக்குமாயின், சரிதான்
என்று ஏற்றுக்கொள்ளும் பணத்தில் நான் சொல்லு
கிறேன்; ஒரே பதத்தில் சொல்லுகிறேன்

ஸ்ரீ. அப்படியே சொல்.

கம. சாஸ்த்திரி.

ஸ்ரீ. சீ!—ஆம், நீ கூறியது உண்மையே. கமலாகரா, என்ன
தப்பிதஞ் செய்தேன் நான்! நான் ஏன் சாஸ்த்திரியை
வனத்திலிருந்து அழைத்து வந்தேன்? நான் ஏன்
அவனைப் பூந்தோட்டத்திலுந்து கண்டேன்?

கம. அதற்காக வருத்தப்படுகிறீரா? எனக்கு அப்படி நேரிட்
டதே என்று மிகவும் சந்தேகமாய் யிருக்கிறது.

ஸ்ரீ. கமலாகரா, உனக்கொன்றுத் தெரியாது.

கம. என் க் கொன்ன தெரியும்?

ஸ்ரீ. நான் சாஸ்த்திரியின்மீது காதல்கொண் டிருக்கிறே
னென்று நினைக்கிறாள் என்ன?

- கம. அதை ஏன் காணவில்லை? கேட்கிறீர்? உம்மை நீரே கேட்டுக் கொள்ளும். அதிருக்கட்டும்.--ஐயனே, ஏது தாங்கள் இந்த ஆடை ஆபரணங்களை பெல்லாம் தரித்தது? காணிக்ரு வந்த பொழுது உம்மை அடையாளம் காண்டு பிடித்தலே கடினமா யிருந்தது.
- ஸ்ரீ. சித்திரகோகாதேவிக்கு நான் வாக்களித்தபடி செல்வ வேண்டியதாயிற்று, காணென் செய்வது? இல்லாததை விருப்பி இவைகளைப் பெல்லாம் அணிந்தேனென்று நினைத்தனையோ?
- கம. சே! அப்படி நினைப்பேனா?—ஐயனே, இப்பொழுது தம்மனைப் பார்த்தால் சாவித்திரியாகிய எதிக் கேற்ற மதனை நினைப்போற் றோற்றுகிறீர்.
- ஸ்ரீ. சீச்சி! இன்னும் அந்தப் பைத்தியம் விடவில்லையோ?
- கம. ஆயினும் எனக் கொரு சந்தேகம்; சாவித்திரி பரங்கியாயிற்றே, சக்ரவர்த்தியினுடைய ருமாரன் ஓர் பரங்கியை மணம் புரிவாரா? என்பதுதான்.
- ஸ்ரீ. கமலாகா, உனக் கென்ன தெரியும்? சாவித்திரி பரங்கியா யிருந்தால் என்ன? உலக முழுதும் சக்ரவர்த்தினியா யான அவளிடம் குணங்களிருக்கின்றன. இப்பூலோக முழுவதும் சுற்றியபோதிலும் அவளை யொத்த நற்குண நற்செய்கைகள் அமைந்த மாதை நீ காண்பதரிது; அவளுக்கவளை யீடு! அதுவு மன்றி மெய்க் காதல், பொருள் குணம் முதலியவற்றை யெல்லாம் கடந்தது என்பதை அறியாபோ? உனக் கென்ன தெரியப் போகிறது காதலைப்பற்றி?
- கம. கேட்பானேன்? எனக் கென்ன தெரியும் காதலைப்பற்றி? எல்லாம் துறந்த உம்மைப்போன்ற யோவிகளுக் கல்லவோ தெரியும்!
- ஸ்ரீ. [கமலாள் நெழுந்திருந்து] ஆம், கமலாகா, நன்றாகச் சொன்னாய். இனி நான் ஒரு சுண்ணமேனும் சாவித்திரி யிருக்கும் இல்லத்தில் இருப்பேனென், எனது துறவற

மழிந்து எல்லோரும் என்னைப் பார்த்து நகைக்க ஆனா வேன். இந்த ஷண்மே—இந்த ஷண்மே—இந் நகரத்தை விட்டுத் தேச எஞ்சாரம் செய்யப் போகவேண்டும். ஓ! இதனுடன் இப் பற்றை நான் அடக்கவிட்டால் பிறகு என் கதி என்னவாகும்?

கம. ஐயனே, இதென்ன, பழம் கன்றாய்ப் பழுத்த வரும்பொழுது அணில் கடித்ததுபோலையதே! அவசரப்படவேண்டாம் அவசரப்பட வேண்டாம்.

ஸ்ரீ. கிடு என் கையை; உனக் கிட்ட மிருத்தால் இங்கேயே யிரு; நான் இனி ஒரு ஷண்மேனும் அப் பெண்மணி யிருக்கு மிடத்தில் இருக்கலாகாது. நானின்னும் ஒரு முறை அவளைக் காண்பேனாயின்—அப்பா!—கிடு என் கையை—

கம. ஐயனே, அப்படியானால் இந்த ஷண்மே சர்வத்திரி இந் நகரத்தை விட்டுச் செல்லும்படி செய்கிறேன், நீரோன் போகவேண்டும்?

ஸ்ரீ. கமலாகார, அது கியாயமன்று; ஐயோ பாவம்! ஒரு குற்றமு மறியாத அப் பேதை எனக்காக ஏன் வருத்த வேண்டும்! யோகிகள் முக்கியமாக ஜீவகாருண்ய முகை யவர்களா யிருக்கவேண்டும். சர்வத்திரி தகமரக இங் கேயே வாழ்ந்தகொண்டிருக்கட்டும். நான் போகிறேன்.

கம. அப்படியே செய்யுங்கள். ஆனால் பேசுமுன் எனக் கொரு சந்தேக மிருக்கிறது; அதைத் தெளியித்துப் போகவேண்டும்.

ஸ்ரீ. என்ன?

கம. ஓர் போகி ஒரு குற்றமற்ற பேதைகைக் கொல்வானாயின் என்ன பரபம் வரும் அவனுக்கு?

ஸ்ரீ. -சிவ! சிவ! அதை நான் கேட்பதும் தவறு.

[அதைக் காத்தால் முடிக்கொல்லுகிறார்.]

கம. அதைத்தான் கேட்டேன். ஐயனே, ஆனால் தங்களை அந்தப் பரபம் குழுவேண்டுமென்று கிருப்ப மிருக்கு

மரின் தாங்கள் இவ் வரண்பிணைப விட்டுப் புறப்படுங்கள்.

பு. கமலாசா, அதென்ன அப்படிக் கூறினீர்?

கம. ஐயனே, சற்று அவசரப்படாமல் கேட்கும் பசுதத்தில் சொல்லுகிறேன்; சற்று உட்காரு மிப்படி.

[ஸ்ரீதத்தர் உட்காருகிறார்.]

அரசே, சகல சற்குணமும் சுல்லறிவும் பெற்ற ஓர் பெண் பேதை உம்மீது உண்ணமயாகச் சாதல்கொண் டிருக்கிறாள்; இனி இவ் வுலகில் தான் பெறப்போகிற இன்பத்திற் செல்லாம் தம்மையே எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள்; தம்மையே நம்பித் தாமே சாணுதையென வெண்ணித் தம்மைப் பற்றியே எப்பொழுதும் மனத்திற் நினைத்துக்கொண் டிருக்கின்றவள்; தம்மைக் கருதியே இவ் வுலகில் உயிர் வாழ்பவள்; அப்படிப்பட்ட ஓர் பெண் பேதைக்குத் தாம் தீங்கிழைத்தல் தர்மமோ? சற்று முன்பாகப் நிறுண்டாய் மனம் சோகா திருக்கச் செய்தலே தங்களைப்போன்றவர்களுடைய முக்கியமான கடனாயெனக் கூறினீர்; அப்படி யிருக்க, சற்குணமே ஓர் பெண் ஹிருக்கொண்ட தொத்த ஓர் மாதுசிரோமணி யினுடைய மனத்தைக் கலங்கச் செய்வது, அங்ளுடைய இன்பத்தை பெல்லாம் அழித்து, அவ் வெண்ணிய எண்ணங்களை வெல்லாம் பாழாக்கி, நீரே கூதியென்று உம்மைப் பூரணமாக நம்பிய அப் பெண்மணியை, முடிவில் உம்மீது கொண்ட சாதலினால் உமது பிரிவை யாற்றா இறக்கவும் செய்தல் உமக்கு நீதியோ? ஐயனே, நன்றாய் யோசித்துப் பாரும்; பெண் கொலை மிகவுக் கொடியது. அதுதான் இப்படிப்பட்ட மன்னதவர்க் காகியைக் கொல்லியதின் உம்மை என்ன பாபம் குழும் என்று நீரே யோசித்துப் பாரும். அரசே, இது சியாய் மன்று. அவள் உம்மையே நம்பியிருக்கிறாள்; நீர் அவளை கொறுத்து இந் நகரத்தை விட்டுச் செல்லீராயின் அவள் உயிர் துறப்பா என்பது தின்னம்.

ஸ்ரீ. என்ன கமலாகரா? நீ உறுவ தென்றும் எனக்குப் புலப்படவில்லை. அப்படி யார் என்மீது காதல்கொண்டிருக்கிறது?

கம. ஒன்று மறியாதவர்போல் கேட்கிறேன்! ஐயனே, சாவித்திரியினுடைய உயிரைப் போக்கும் பழி தம்மை வந்தனாக விருப்ப மிருக்குமாயி லுமக்கு, நீர் உம் திஷ்டப்படி இந் நகரகமிட்டுப் போர்.

ஸ்ரீ. என்ன! சாவித்திரியா என்மீது காதல்கொண்டிருக்கிறாள்? என்ன வினையாகிறோம்?

கம. நானே வினையாகிறேன்! ஐயனே, அன்றைத்தினம் பூஞ்சோலையில் உங்க ளிருவருடைய கண்களும் சந்தித்த பொழுதே நீங்க ளிருவரும் ஒருவரீழ் தொருவர் காதல் சொண்டிக்கு னென்பதைக் கண்டுகொண்டேன்.

ஸ்ரீ. அதைக்கொண்டோ சாவித்திரி என்மீது காதல்கொண்டிருக்கிறாளென்று நீர்மானித்துவிட்டாய்?

கம. அவசரப்படாதீர், நான் சொல்வதை விண்ணங் கேளுங். அன்று முதல் எனக்கு இது சந்தேகமாகவே விருந்தது. நேற்றைத்தினம் இரவு சந்தேக விவரத்தியாயப்பிட்டது. நேற்றைத்தினம் உறக்கம் வராது, நத்தவஸத்திற் சென்று சற்று உறவாமென்று போனேன்; அர்த்த ராத்திரியா விருந்தும் அங்கு தனக்குள் தானாக மெல்லிய ருதுண்டன் அழுவதுபோல ஓர் ஸ்திரீயின் குரல் கேட்டே, நான் மெல்ல கிருஷ்ணங்களின் மறைவாக அவ்விடஞ் சென்று பார்க்க, சாவித்திரி நீர் சாதாரணமாக உட்காரும் பளிங்குக் கல்லின்மீது உட்கார்ந்துகொண்டு, உம்முடைய படமொன்றைத் தைலில் வைத்துக்கொண்டு, அதற்கு முத்தமிட்டுக் கொண்டே அழுதுகொண்டிருந்தான். நிலவு வெளிச்சத்தில் இதைல்லாம் எனக்கு நன்றாய்த் தெரிந்தது. அந்தப் படம் நீர் பத்மாவதிக் குக் கொடுத்தது போல் தென்றுகிறது. அது எப்படி சாவித்திரியின் கையில் வந்ததோ தெரியவில்லை. ஐயனே, அப்பெண் அந்த இரவில் உம்முடைய படத்தை முத்தமிட்டுக்

கொண்டு அழுது கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தால் பேய் களும் இரங்கியிருக்கும்; உம்மை நினைத்து அப் பெண் புலம்பிய மொழிகளைக் கேட்டிருக்குமாயின் கருக்கல்லும் உருகியிருக்கும்; அணங்களைப் பெல்லாம் உமக்குக் கூற என்னால் முடியாது. ஆயினும் இதை மாத்திரம் நான் உமக்குக் கூறக்கூடும். சாவித்திரி உம்மிது உண்மையில் மிகுந்த காதல்கொண் டிருக்கிறாள்; நீர் அவளை வெறுத்து இப் பட்டணத்தைவிட்டுச் செல்லிராதின, அவள் தனது உயிரை மாய்த்துக்கொள்வாள் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

சு. சமஸ்கார, நீ கூறியதெல்லாம் உண்மைதானா?

கம. அப்படி உமக்குச் சந்தேகமா இருக்குமாயின், இன்றிரவு நீர் கந்தவனத்திற்குச் சென்று மறைந்திருந்து பாரும். ஒவ்வொரு நினைவும் சாவித்திரி இரவில் அங்கு வருகிறாள் போல இருக்கிறது.

சு. [சனக்குள்] கண்ணே, இன்றிரவு நீ வருந்துவது கடைசி முறையாகும்.

கம. ஐயனே, என்ன யோசிக்கிறீர்?

சு. ஒன்று மில்லை.

விசித்திரசர்மா வருகிறான்.

கம. வினாஷகரே, வாரும்.

விசி. பஸே! அப்படி! சரி! சரி! தவஞ் செய்வதில் விசுவமித் திருக்குத் தமயன் இவர்! தாடி ரிஷிகளாலாகாதது இவரால் ஆகப்போகிறதா?—ஐயா, இங்கே ஒரு யோகின் வார் இருந்தார், அவரைத் தேடிக்கேறேன்; எங் கிருக்கிறார் தெரியுமா உமக்கு? சந்திப்பாகியைப்போ விருப்பார்—முற்றந் துதந்தவர் அவர்!

சு. விசித்திரசர்மா!

விசி. ஒவ்வோ! தாங்களா? அதுபாஸமே தெரியவில்லை. ஐயனே, இனி இவ்வுலகில் அராத்தியம் என்கிறதே

இல்லைபென்று நிர்மாணித்து விட்டேன். போகெஸ்வர
சே, தங்களுக்குத் தலைவனாகவும் விவாக மாற்ற
பொழுது என்னை மறந்துவிடப் போகிறீர்!

ஸ்ரீ. கமலாகரர்! அவர்களைல்லாம் இங்கு வந்துவிட்டார்
களா இதற்குள்ளாக?

கம. ஆம், ஆரண்மனையில் தென்பாரசத்தில் அவர்களுக்கு
வேண்டுக இருப்பிடம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வீதி. அரசே, போகெஸ்க்கும் போகெஸ்க்கும் அவ்வளவாக
வித்யாசமில்லைபென்று இன்றே கண்டேன்!

ஸ்ரீ. விசித்திரசர்மா, போகெஸ்க்கும் ரோகெஸ்க்கும் பேத
மில்லை பென்று கூறி வருக்ககேண்டும் நீ.—என் சுற்று
தனியாக இருக்க விரும்புகிறேன்.

வீதி. இதில் கொஞ்சம் மரியாதையா? இந்த அநாயகிட்டு
வெளியே செல்லுங்களென்று சொல்லுகிறதானே!

[கமலாகரரும் விசித்திரசர்மனும் போகெஸ்க்
கள். பிறகு ஸ்ரீதந்தர் அவ்வளவில் தூர்
புரட்டுக்கும் தன் தாயாருடைய படத்
தருகிற செந்த மெய்காரம் செய்கிறார்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

—*—

இரண்டாவது காட்சி

இடம்—அரண்மனைவழக்கார்த்த நந்தவனத்தில் ஓர் கதவிக்கிருகம்.

காலம்—பூரண சந்திரனோடுகூடிய இரவு.

ஸ்ரீதந்தர் வருகிறார்.

ஸ்ரீ. இதைதான் கமலாகரன் கூறிய இடம். இக் கதவிக்கிரு
கத்தில் சந்திரனை பிரகாசிப்பது என்ன அழகம் யிருக்
கிறது!

[சுற்றிப் பார்க்கிறார்.]

ஆயினும் இதைப் பார்க்கும்பொழுது இதில் ஏதோ ஒரு
குறை விடுக்கொற்போல் தோற்றுகிறது.—என் காவித்

நிரி இன்னும் இங்கு வரவில்லை? என தருணம் பெண் ணாள் வருங் காலமாகவில்லையோ? இன்றைத்தினம் ஏன் இராப்பொழுது இவ்வாறு நீடித் திருக்கிறது?—ஒரு வேளை கமலாகரன் கூறியது பொய்யா யிருக்குமா? கமலாகரன் பொய் யுரைக்கமாட்டான். அதுவுமன்றி, எனது கண்மணி இங்கு வருவது உண்மையா யிராவிட் டால் ஏன் ஒர்விதமான அடக்கக்கடாத மனவெழுச்சி எனக்குப்பொழுது உண்டாகிறது? எனது வலது கண் டுடிக்கிறதே! என் காதலி வருவானென்பதற்குச் சந் தேகமில்லை. இதோ சாவித்திரி! இதோ சாவித்திரி! ழீச்சி!—உருவெளித் தோற்றம்! ஐயோ! இம்மாதிரி நான் இன்றிரவு இதுவரையில் எத்தனை முறை ஏமார்த்தேன்! என தாளைக் கற்பகமே! உண்மையில் பாவி என் கண் களுக்கு முன்பாக எப்பொழுது வந்து நிற்கப்போகிறா யோ? ஐயோ! என் காதற்கிளி இவ்விடத்திற்குள்ளே இரண்டு மூன்று நாட்களாகவந்து என்னை நினைந்து வருத்தி அழுதனள்! அவளுடைய அழுதாலைக் கேட்டி ராக்கியே இம் மரங்களிலுள்ள இலைகளெல்லாம் இவ்வாறு வசடியிருக்கின்றன; ஆயினும் இவைகள் குளிர்த்து யிருக்கின்றன. அவளுடைய பார்வையைப் பெற்றதனால் இவ்வாறு குளிர்த்தனவோ? இவையோ, நீங்கள் செய்த புண்ணிய மது! பனிக் குக் கண்ணே, நீ செய்த பாக்கியமே பாக்கியம்! சாவித்திரியினுடைய பாதம் உன்மீது பொருத்தப் பெற்றனவோ! இதோ சாவித்திரியினுடைய அடிச்சுவடுகள்! இம்மண் பெற்றபேறும் நான் பெற வில்லை.—ஆ! சாவித்திரியா அது? இல்லை, இல்லை, ஐயோ என் கண்மணி ஏன் இன்னும் வரவில்லை? நெடுநேர மாய் விட்டதே! என்னோ, நான் உனக்குச்செய்த அபராதத் திற்காக என்னை இவ்விதம் வருத்தச் செய்கின்றனவோ? என்மீது அருள்புரிந்து இன்றைத்தினம் சிக்கிரம் வரலா காதா? சாவித்திரி நான் அவளுடைய வரவை ஆவ னுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருக்கிறேன் என்பதை

அத்யான் ; அதிந்திருப்பானாவின் இக்கேசம் வருத்திடுப்
பான், சந்திரன் உச்சியில் வந்துவிட்டான் ; அந்த
ஜாமமா இருக்கும் ஒழை ! என் கண்மணி வரு
கிறுன்போ இருக்கிறது ! என் கண்ணிற்குப் புண்படா
விட்டாலும் என் மனத்தினுள்ளே ஏதோ ஒன்று அவன்
வருவதாகக் கூறுகிறது—சந்தேகமில்லை ; அதோ அவரு
டைய மெல்லிய பாதத்தின் சப்தம் கேட்கிறது. சிந்தி
பொழுது என் காதலை அடக்கிக்கொண்டு இச் செடி
மறைவி லிருந்து என் காதலி என்ன செய்கிறாளைக்
கண்டு மகிழ்கிறேன்.—அவனையே, எல்லாம் உமது
கருவின் ! [ஓர் புடமளக மறைந்து கொள்கிறார்]

கலோசனை சாங்கு புறமும் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு

மெல்ல வருகிறான்.

க. ஓ, இக் காதலை நான் அடக்கிவிடவேண்டும். இதனால்
நான் ஒரு பிரயோஜனமுடையப் போகிறதில்லையே !
ஆயினும், இது தவறென்று எனக்குத் தெரிந்திருந்தும்,
இதனை மறக்க என்னு லாக வில்லையே ! நான் எவ்வளவு
அடக்கமுயன்றும் இது மேன்மேலும் கிரந்தியாகிறதே
ஒழிய குறைவுபட வில்லை ! ஐயோ ! நான் இளவரசர்
மீது காதல் கொள்ளுதல் முறையேயா ? அவரோ சக்ர
வர்த்தியின் குமாரர், நானோ ஓர் அற்பப் பாக்கி !—ஒரு
அற்பப் பாக்கி. [பெருமூச்சு செல்கிறான்]
ஐயோ ! நான் இன்னு ளென்று வெளியிடவா ?—கிண்
யோசனை ! நான் வெளியிடவே னாயின் என் உயிர் போய்
விடும் ஐயோ ! நான் பிறந்ததென்ன, வளர்ந்த தென்ன !
—ஓ, அனைவரையெல்லாம்பற்றி இப்பொழுது விசைப்
பட்டுடைய பயன் ! நான் இப்பொழுது பாக்கி பாக்கி
நான் ; ஓர் அற்பப் பாக்கி சக்ரவர்த்தியினுடைய குமா
ரன் மீது காதல் கொள்வதைவிட, இதோ ஆகாபத்தில்
பிரகாசிக்கும் சந்திரன்மீது காதல்கொண்டு அதனைப்
பெற விரும்பலாம். இதிலாவது சற்று பிரயோஜன

முண்டு; இச் சந்திரனுடைய கிரணங்களாகிலும் என்.
மேனியிற்படுகின்றன; இவ்வரசர் என்னைக் கண்ணெடுத்
தும் பார்க்கப்போகிறதில்லை. ஆயினும் அன்றைத்தினம்
இப் பூஞ்சோலையில் அவர் காணாமற்போன இக் கை
விலையலை எனக் கணிந்தபொழுது அவர் என்னை நோக்
கின நோக்கை என் னென்று சொல்வேன்' அவை நிகைக்
கும்போதெல்லாம் எனக்கு என்னையு மறியாத ஒச்சித
சத்தோஷ முண்டாகிறது. ஐயோ! மறுபடியும் அவ்
வாறு என்னை என் காதலர் நோக்கப் போகிறாரா? ஆ!
அவருடைய காமானது என் மேனியில் அன்று பட்ட
பொழுது எனக் குண்டான பேராணந்தத்தை யென்
னென் னுரைப்பேன்! என்னுடலெல்லாம் பூரித்தது; இச்
சகத்தை நிரைந்து நிரைத்தன்றோ இவ்விரண்டு முன்று
நாட்களாக நான் உயிர் வாழ்ந்து வருகிறேன். அவ
ருடைய உருவமும் ஞாபகமும் என் மனத்தை விட்
டொரு ஷண்மேனும் அகலவில்லையே! என்னைப் பற்றி
அவர் மறந்தாயினும் நிரைக்கிறாரோ?—அவரைப் பற்றி
நா லிவ்வாறு நிரைத்தல் முறையோ? ஏன் நிரைக்க
லாகாது? என்னை அவர் விவாகஞ் செய்துகொள்ளா
கிட்டாலும், எப்பொழுது நான் அவர்நிது காதல்
கொண்டேனோ அப்பொழுதே நான் அவருடைய பத்னி
யாய்கிட்டேன்.—என் காதலர் சித்திரரோகி தேவியிடம்
அன்று நான் விவாகம் செய்துகொள்வதாக ஏற்றுக்
கொண்டன ரன்றோ? ஆ! இவரைத் தன் கணவனாகப்
பெறுபவருடைய பாக்கியமே பாக்கியம்! அப் பாக்கியம்
எனக்குக் கிட்டப் போகிறதோ? முடவன் கொம்புத்
தேனாக் காயைப்படுவதுபோலும். எப்படி யிருந்தபோதி
லும் இது நிச்சயம்,—இவ்வரசருடைய காதலையாவது
பெறுவேன், அல்லது என துயிரையாவது துறப்பேன்;
இந்த ஜன்மத்தில் இவரை நான் பெறுவேனென்பது
அசாத்தியம்; மறு ஜன்மத்திலாவது இவருடைய காத
லைப் பெற நான் தன் மிருக்கவேண்டும்.—கின் எண்ணம்!

எல்லாம் நான் விதிப்படியாகிறது; நம்மாலென்ன ஆகும்? —நானே நானே! வழக்கப்படி என் காதலருடைய படத்தைப்பாவது பார்த்துச் சந்தோஷித்து இன்றிரவைக் கழிக்கிறேன்.

[தன் ஆடையினின்றும் ஸ்ரீரத்தினுடைய படத்தை வெளியி வெறித்து]

காதலரே, உம்மை நான் கோராக முத்தமிடிக் கொடுத்து வைக்காமற் போனாலும் உமது படத்திற்காகவது முத்தமிடுகிறேன். —ஐயோ! என் காதலர் அன் கைத்திரம் சரயங்காலம் தன் யோகித் துணிக் கணைந்து சிறந்த ஆடைபாபரணங்களை அணிந்துக்கொண் டிருந்ததை, அவருடைய தாயாருடன் பேசிக்கொண் டிருக்கும் பொழுது நான் கதவின் ஓரமாய் வின்று கண்டபின், இப் படத்தைப் பார்க்கவும் என் மனம் எழவில்லை. இதனை எழுதியவன் பெரு மூடனா யிருக்க வேண்டும். சித்த ஜனவென்ற அவருடைய உருவில் பதினாயிரத்தி லொரு பங்கில்லைபே இது!—இதென்ன எனது இடது தோள் படபட வென்று துடிக்கிறது? எனக் கிப்பொழுது பெரும் நன்மை பொன்று நேரும்போல் தோன்றுகிறது. என் கோரிக்கை இப்பொழுது நிகழவேறு மென்று ஏதோ எனக்குள் சொல்கிறது. என் காதலரை நான் இப்பொழுது ஆடையப்போகிறேனோ என்ன?—ஐயோ, என் காதலரை நான் என்று எனக் கெதிராக நேரில் காணப் போகிறேன்? காதலரே, உமக்குச் சிறிதேனும் இரக்க மில்லையோ? என்னுடைய பேதை மனத்தை இவ்வாறு தாம் கலக்க லாமோ? நான் உம்மை அதிக மாய்க் கேட்கவில்லை; என் எதிராக வந்து ‘கண்ணே’ நீ என்மீது காதல் கொண்டிருப்பதைப் போலவே நானும் உன்மீது காதல் கொண்டிருக்கிறேன்” என்று கூறி, ஒருமுத்தம் தருவிராயின், பிறகு என்னைப்போன்ற பாக் கியசானிகள் இவ் வுலகி விருப்பாரோ? பிறகு நான் இறந் தாலும் பெரிதல்ல. ஐயோ! இத் தென்றல் விசுவதந்

ரும், இவ் வழியை புஷ்பங்கள் புஷ்பித்து மணம் மெழுவ
தற்கும், இக் நிலவு கையவதற்கும், ஐயோ! என் காதலர்
என் கண்முன் வருவாராயின்—ஹா! காதலரே!—

[ஸ்ரீதத்தர் தன் மனதவிடத்திலிருந்து வெளியே வந்து
சுலோசனையை உணர்த்து முத்தமிட்டு அப்படியே ஸ்தம்
பித்து கன்று விடுகிறார். சுலோசனை ஸ்ரீதத்தருடைய
கரணனைத் தன்மீதினின்றும் மெல்ல எடுத்தவிடிக்
சற் செறுதலித் தலை குனிந்து நில கோக்கி நிற்கிறார்.
இத் தருணத்தில் விவாசதி அக்ஷம்மாத்தாய் கதலிக் கிரு
கத்தின் பண்புறம் கருகிறார்; கந்து இவர்களைக் கண்
டதம் இம் விழுந்தகல்போல் சந்து கோம் அமைவந்து
நன்று, பிரகாசம் பெற்று தெளிந்து, மனதந்தருத்து இவர்
கள் பேசிக்கொள்வதை யெல்லாம் கேட்கிறார்.]

ஸ்ரீ. என் கண்ணின் கருமணியே! சந்து முன்பாக நான் உன்
எதிரில் வந்து நீ என்மீது காதல்கொண்டிருப்பது போல
வே நானும் உன்மீது காதல்கொண் டிருக்கிறேனென்று
கூற லாகாதா வென் றல்லவோ கேரீரீர்; நான் அங்
வாறு கூறப்போகிற தில்லை; என் காதற் கிளியே, நீ யென்
மீது கொண்டிருக்குங் காதல்கிட நா னுன்மீது பதி
னாயிர மடங்கு அதிகமாய்க் காதல்கொண் டிருக்கிறேன்!

க. பிராண—அரசே, தாங்கள் ஏது—இங்கே வந்த திப்
பொழுது?

ஸ்ரீ. கண்ணே, நான் அவ்வளவு பாரியோ! உன்னு
டைய வாயால் என்னைப் பிராணநாதா வென் றழைக்க
லாகாதோ? பிராணநாதா என்று கூறலத்தவன் திம
சென்று நிறுத்திவிட்டாயே! அதுவும் என்னுடைய
பாக்கியம்!—என் காதலியே, நீ எல்லா மறிந்திருந்தும்
நான் ஏதில்கே வந்தது என்று கேட்கிறேயே! இதற்கு
முன்னமேயே ஏன் வரவில்லை யென்று கேட்டிருப்பா யா
யின் அது பொருந்தியதா யிருக்கும். நானிந்த இரண்டு
முன்று தினங்களாகப் பட்ட வருத்தம் உனக்குத் தெரிந்
திருக்கு மாயின் அப்படித் கேட்டிருக்கமாட்டாய்!—
என தாருளிரே, உன்னை அன்றாத்தினம் பூஞ்சோலைகள்

கண்டதுமுதல் என் கண்கள் நித்திரை யென்பதையே
அறிபா திருக்கின்றன !

க. பிராண—காதா, அது முதல் நா னும்மை—நினைத்து
வருந்தியது போல்—அவ்வளவு நீர் என்னை நினைத்து—
வருத்தி யிருக்கமாட்டார்.

பி. கண்ணே, அப்படியே யிருக்கட்டும்; அரிதும் அதைப்
பற்றி நாம் இப்பொழுது யோசிப்பானேன் ? நாமிருவரும்
ஒருவருடைய காதலை பொருவர் பெற்றோம்; இனி நாம்
பட்ட வருத்தங்களை யெல்லாம் மறந்து விடுவோம்; கண்
மணி, வெயிலி ஈடிப்பட்டவர்களுக்கே நிழலி னருமை
தெரியுந், என திண்ணயிரே, நீ யுன் மெல்லிய பாதம்
வருந்த நித்பதைப் பார்க்க என் மனம் தாளவில்லை;
இப்படிச் சற்றுட்கார். நான்கிலேநீ நிற்கவேண்டும்.

க. பிராணகாதா, நீ ருட்கார்த்தா லெழிய நான் உட்கா
ரேன்.

பி. கண்ணே, உத்தரவுபடி.

[புரிந்துக் கல்லின்மீது இருவரும் உட்காரு
கிறார்கள்.]

என திண்ணயிர்க் கற்பகமே, உனது காதலைப் பெற்ற
நான் அடைந்த பேறு யார் பெறப்போகிறார் இவ்வுலகில்?
நான் செய்த பாக்கியமே பாக்கியம்! ஒருவன் ஒரு
கற்குண் மமைந்த பெண்ணின்மீது உண்மையான காதல்
கொள்ள, அப் பெண்ணும் அவன்மீது அவ்வாறே காதல்
கொள்வாளாயின், அறகு அவன் இவ்வுலகில் பெற்றவன்
டிய தென்னுகிருக்கிறது?—கண்ணே, என்ன யோசிக்
கிறாய்?

க. ஒன்று மில்லை பிராணகாதா.

பி. கண்மணி, என்னிடம் கூற லாகாதா?

க. பிராணகாதா, உம்மிடம் கூறுது நான் வேறு யாரிடம்
கூறப்போகிறேன்? அரசே, நீரோ சக்ரவர்த்தியினுடைய
குமாரர், நானோ—ஓர் அழிப்பு பாக்கி; அப்படி யிருக்க

நா மிருவரும் ஒருவர்மீ தொருவர் காதல்கொள்வது முறைபோ?

ஸ்ரீ. கண்ணே, இதையோ பேசுகித்தாய்? மெய்க்காத லென்ப தின் மகிமையை நீ பறிபாய். காதல் இவைகளை பெல் லான் கடத்தது; அதற்குச் சகாவர்த்தி பென்றும் பாங்கி பென்றும் பேத மில்லை. நீ பாங்கியா மிருந்தா லென்ன? எப்பொழுது நா னுன்மீது காதல்கொண் டேனோ அப்பொழுதே நீ எனக்கு இம் மூவுலகங்களி னுள்ள பெண்களுக் கெல்லாம் உயர்ந்தவளாய் கிட்டாய். இவ் வுலகினுள்ள அழகிகளை பெல்லாம் ஒரு புறம் ரும் பலாக நிறுத்தி, உன்னை ஒரு பக்கம் நிறுத்தி, இவ் விரண்டி லொன்றைக் கொரும்படி யாக எனக்குச் சவாமி கட்டினாயிடுவா ராயின், என் காதற்கினியே, உன்னையே கோருவனன்றோ? அதுவு மன்றி நீ பாங்கியா மிருந்தும் உன்னிடம் ராஜஸ்திரீகளுக் குரிய உத்தம லட்சணங்கள் அமைந்திருக்கின்றன,

க. பிராணநாதா, உம்முடைய காதலைப் பெறுதற்கு நான் பாத்திரவமானவ னல்ல வென்று தோற்றுகிற தெனக்கு.

ஸ்ரீ. என தாருயிர்ப்பிழம்பே, நீயோ பாத்திரவமானவ னல்லீ கண்ணே, உனது மகிமை எனக்குத் தெரியாது; இவ் வுலகில் உன்னைப்போல் எனக்கு இன்பத்தைத் தரும்படி பாணவன் வேறொருத்தி யிருப்பான் என்று நீ கனகிதும் நினைக்கவேண்டாம். கண்ணியே, உன்னைப் பார்த்தலே எனக்குப் பிராணந்தழுண்டாக்குகிறது; உன தினிய ருச லைக் கேட்பதினால் எனக்குண்டாகும் பாவசம் சொல்லி முடி யாது. உனது மெய்யைத் தீண்டுவதினால் எனக் குண்டாகும் பேரின்பமோ! அதைக் கூற ஆதிசேஷன் தான் வரவேண்டும்! என்னால் கூறி முடியாது! தெய்வ லோகத்திலுள்ள அயிர்தழும் ஒரு பொறிக்கே கணை யளிக்கும்; நீயோ என கைம்பொறிகளுக்கும் பேரின்ப பத்தை விளைவிக்கிறாய், உன்னு னன்றி வேறொரு ன்திரீ

பால் எனக் கிப் பெருமகிழ்ச்சி உண்டாக்க முடியுமென்று கனகிதும் நினைக்கவேண்டாம் என காதற்கிளியே, காணன்றோ உனது காதலைப், பெறத்தக்கவா என்று.

க. பிராணநாதா, அப்படி ஒருநாடும் இல்லை, என்னைக் கண்டா ஸன்றோ உமக்குச் சந்தோஷ முண்டாகிற தென்றிர்; நான் உம்மைப்பற்றி நினைத்தாலும் எனக்கு அடங்காத இன்ப முண்டாகிறது.—ஆயினும் பிராணநாதா, நீரே சக்ரவர்த்தியின் குமாரர், காஞ்சே பாங்கி; நீர் என்மீது எப்பொழுதும் காதல் குன்று திருப்பிரென்கிற நிச்சயம் என்ன?

பதி. கண்ணே! கண்ணே! நீ இதை உன் வாயால் கூறுவது தர்ம மன்று! எனக்கோ உன்மீதுள்ள காதல் குன்றும்? அனைவிட இச் சிழக்கி லுதிக்கும் சூரியன் வடக்கி லுதிப்பானென்று நினை! = மணி, உன்னைக் கண்டபின் நான் வேறொரு ஸ்திரீயைச் சண்டெடுத்துப் பார்ப்பேனோ? நீ என் மனைதப் பரிசோதிக்கும் பொருட்டு இவ் வாறு கேட்கிறாயோ? உன் மனதில் கிஞ்சித்தேனும் ஏன் சந்தேக மிருக்கவேண்டும்; நான் சொல்வதைக் கேள்; என தாளைக் கற்பகமே, இந்த ஜன்மத்திலாவது வேறு ஜன்மத்திலாவது இப்பொழுது எனக் குன்மீ திருக்கிற காதல் அணுவளவேனும் குறைந்தபோதிலும், அல்லது உன்னையன்றி வேறெந்த ஸ்திரீயைப்பாவது நான் மணம் புரிந்தாலும், எனது வாயாருக்கு நான் துரோகம் நினைத் தவ னுவேன்!

க. பிராணநாதா, உமது மனைதைப் பரிசோதித்ததற்காக என்னை மன்னிக்கவேண்டும்; நீர் இப்பொழுது கூறிவதற் குக் கைம்மாறு நான் என்ன செய்யப் போகிறேன்! பிராணநாதா, நான் கூறுவதைக் கேளும்; இப் பிறப்பிலாவது வேறு, எப்பிறப்பிலாவது எனக்கு உன்மீதுள்ள காதல் கிஞ்சித்தேனும் குன்றுமாயின், நான் மீளாத காதத்திற்குச் சொல்லக் கடவேன், நான் எப்படியாவது

தவஞ்செய்து எந்த ஜன்மத்திலும் உம்மையே எனது பிராணநாதராகப் பெறுகிறேன் பாரும். ஆயினும் பிராணநாதா, எனக்கொரு சந்தேகம்; எப்பிறப்பிலும் என்னைப் நீர் மனஞ்செய்து கொள்வதாகக் கூறினீரோ அது சாத்தியமான காரியமோ?

ஸ்ரீ. அஞ்சகமே, நாம் கொண்டிருக்கும் காதலின் பெருமையை நீ யறிபாய்; நாம் ஒருவர்மீ தொருவர் காதல்கொண்டிருப்பது ஒருவருடைய உடலை ஒருவர் கண்டு ஆசைப் படுவதன்று. அது கேவலம் மோகமாம். நாம் காதல் கொண்டிருப்பது நம் மிருவருடைய உயிரும் ஒன்றாய் ஐக்கிய மாதலே யாம். எந்த சந்நம் நாம் ஒருவர்மீ தொருவர் காதல் கொண்டோமோ, அப்பொழுதே நமது உடல் இரண்டா யிருந்தபோதிலும் ஆயி ஒன்றே யாயிற்று. அப்படி ஒன்றான ஆயியை இரண்டாகப் பிரிக்க இனி அயனாது மாகாது இனி எப்பிறப்பிலும் நாம் பிரியோம்.

க. ஆம், பிராணநாதா; நீர் கூறுவ துண்மையே. சற்று முன்பாக எவ்ரு வன்னை மறு பிறப்பில் விட்டுப் பிரித்திரோ என்று வருந்தி யிருந்தேன்; இப்பொழுது அந்தச் சந்தேகமும் நீங்கிவிட்டது. பிராணநாதா, உம்முடைய காதலைப் பெற்ற என்னைப் போன்ற பாக்கியசாலிகளும் இய்வுலகில் இருக்கிறார்களே?—பிராணநாதா, செடுகோ மாய்விட்டதே, நாம் அரண்மனைக்குப் போகவேண்டாமா? எனக் கொன்றும் அயசர மில்லை; இரவெல்லாம் இப்படியே கழித்துவிட்டாலும் எனக்குச் சந்தேகமில்லாதான்! ஆயினும்.—

ஸ்ரீ. நீ சொல்லுவது எனக்குத் தெரிகிறது; ஆயினும் இன்னும் கொஞ்ச காலம் இந்த கந்தவனத்தைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டுப் பிறகு போவோம்.

க. அப்படியே செய்யலாம், பிராணநாதா.

[இருவரும் பூர்தோட்டத்தைச்சுற்றி உலாவிக் குவிந்தனர்.]

பிராணநாதா, நாம் சந்தோஷப்படுவதைப் பார்த்து இப் புஷ்பச் செடிகள் முதலியனவும் சந்தோஷப்படுகிறதே போல் தோன்றுகிற தெனக்கு.

ஸ்ரீ. என் காதற்கினியே, நாமிருவரும் ஒருவர்மீ தொருவர் காதல் கொண்டிருப்பதை இப்பொழுதே எல்லோருக்கும் ஒரு காரணம் பற்றி வெளிரிட லாகாதென்று தோன்றுகிற தெனக்கு. ஆதலால் நான் உனக்கு விடையளிக்கு மனவும் இதைப்பற்றி ஒரு வார்த்தையும் நீ ஒரு வரிடமுங் கூறாதே,

க. அப்படியே, பிராணநாதா.

ஸ்ரீ. கண்ணே, நான் உன்மீது கொண்டிருக்கும் மெய்க் காதலுக்கு அடையாளமாக இந்நேர உனது விரலில் இக் கண்ணாழியைப் போடுகிறேன் ; இதை நீ என்னைப்போல வே பாலித்திருக்க வேண்டும் ; உனது விரலை விட்டு எந்தச் சமயத்திலும் நீ கழற்ற லாகாது ; ஞாயக மிருக்கும் கண்ணே ? இன்னும் மிலகாலம் வரையில் இதை மறைவாக அணிந்துகொள் டிரு.

[தன் விரலில் விரும்பும் ஓர் மரகத மோதிரத்தைக் கலோசனையின் விரலில் அணி கிறார்.]

க. அப்படியே, பிராணநாதா ; நீரும் என் காதலுக்கு அடையாளமாக இம் மோதிரத்தை யணிந்துகொள் டிரும்.

[தன் விரலிலிருக்கும் ஓர் மரணிக்க மோதிரத்தை ஸ்ரீதத்தர் விரலில் போடுகிறார்.]

ஸ்ரீ. கண்ணே ! கண்ணே !—

[ஸ்ரீதத்தர் ஓர் ரோஜாப் புஷ்பத்தைப் பறிக்கிறார்.]

க. பிராணநாதா, அந்த ரோஜாப்புஷ்பம் எவ்வளவு அழகா மிருக்கிறது, அதை எனக்குத் தாரும்.

ஸ்ரீ. அதற்குப் பதிலாக எனக் கொன்ன தருகிறாய் ?

க. என்ன வேண்டுமென்றால் தருகிறேன், நானே உம் முடையவளாய்விட்டேன்; இப்படிச் கொடும் அதை.

ஸ்ரீ. கண்ணே, இவ் வுலகில் எல்லாவற்றைப் பார்க்கிறதும் எனக்கு மிகுந்த இன்பத்தைத் தரும்படியானதை நீ யெனக்குக் கொடுப்பாயாயின், நான் இப் புஷ்பத்தை உனக்குத் தருவேன்.

க. [ஸ்ரீதந்தருக்கு ஓர் மூத்தம் கொடுத்து] இப்பொழுது தாகும்.

ஸ்ரீ. கண்ணே, உன் புத்திக்கு மெச்சினேன், இதோ.

[அந்த ரோஜா புஷ்பத்திற்கு முத்தமிட்டு ஏற்றிக்கொள்ளும்படி, சுவாசனைக்குக் கொடுக்கிறார்.]

க. எனக்கு வேண்டாம் இப் புஷ்பம்!

ஸ்ரீ. ஏன் கண்ணே?

க. நீர் ஏன் அதற்கு முத்தமிட்டீர்? அதைப் பார்த்தால் எனக்குப் பெருமையா மிகுக்கிற திப்பொழுது.

ஸ்ரீ. காதற்கிடையே, இதற்கே நான் முத்த மிட்டேன்? இதை உனக்கு கொடுக்கவந்தபொழுது இதற்கு முத்தமிட்டது உன்னைக் கருதியே யாம்; அது உனக்கு முத்த மிட்டதற்குச் சமானமே யாம்; அப்படி யுனக்குச் சந்தேக மிருக்குமாயின் இதோ உன் அதாற்றிற்கு முத்த மிடுகிறேன்; இப்பொழுது சரிதானா?

[சுவாசனை அப் புஷ்பத்தை வரங்கி கொண்டு தன் தலையில் அணிந்து கொள்ளுகிறான்; அது அகஸ்மாத்தாய் உழை விழுந்து விடுகிறது.]

க. பிராணநாதா, நான் உமக்கொரு புஷ்பம் தருகிறேன், இதோ.

[சுவாசனை ஸ்ரீதந்தருக்கு ஒரு புஷ்பம் கொடுக்க அதை அவர் ஏற்றிக்கொள்ளுகிறார்.]

ஸ்ரீ. கண்ணே, அரண்மனையினருளில் வந்துவிட்டோம். இனி நாம் பேச வாய்மையு; வாய்மையு நம்மைப் பார்த்துவிடுவார்கள்.

க. ஆம், பிராணநாதா, நான் உம்மை மறுபடியும் எப்போழுது காண்பது?

ஸ்ரீ. நானேத்தினம் காலை ஐந்து நாழிகைக்கு நான் உன்னைக் காண்கிறேன். இனி நாம் பேசலாகாது.

[இருவரும் போகிறார்கள்.]

ஸீ. [மனதவிடத்திலிருந்து வெளியே வந்து] நான் சண்ட தய்வனவும் கனலோ? மனப் பிரமைபோ? இல்லை, இல்லை! —ஆறா! தந்தவக்கிரமும், தன்மதியும் இன்னும் உயிரோடிருக்கிறார்களல்லவா?—என்ன ஆச்சரியம்! கரம் ஒருவராய் முடியுமென்று நினைக்கத்தெய்வம் ஒருவராய் முடித்து வைத்ததே! இதில் ஆச்சரியம் போன்று மில்லை; உலக வின்பத்தை பெல்லாம் துறந்திருந்த ஸ்ரீதத்தராஜனையே மயக்கித் தன் மோக வலைக்குள் அசுப்படைச் செய்தவன் அந் திருட்டுப் பயல்களை மாற்றி அலங்கரித்திருந்து தப்பித்துக்கொண்டது ஆச்சரியமே! ஆறா! கலோசனா! நீ இவ்வளவு கெட்டிக்காரி யென்று நான் கவனிலும் நினைக்க வில்லை. எனது புத்தி சாதாரணத்தை மொல்லாம் நான் சிக்கிரம் அறிகிறேன்—நான் கலோசனை இறந்தானெனக் கருதி, ஸ்ரீதத்தராஜனை மணம் புரிய இவ்ரு வருவதென்ன, இவ்ரு கலோசனையும் ஸ்ரீதத்தராஜனும் ஒருவரை பொருவர் கட்டிக்கொண்டு முத்தமிட்டுக்கொண்டிருப்பதை நான் காண்பதென்ன! என் மனம் அப்பொழுது எவ்வாறு பதறியது! இவர்கள் பேசிய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் என் காதுநிரலாகப் பேஸ் லுழந்ததே! இவர்கள் முத்தமிட்டுக்கொள்ளும் பொழுதெல்லாம் எனது உடலை இரு பிளவாகப் பிளப்பதுபோல வன்றோ விருந்தது! வந்தனை முத்தம்!—சீச்சீ! கலோசனா, உனக்கு நான் மென்பது சிறிதென மில்லையோ? இந்த ஜன்மத்தில் மாத்திரம் ஸ்ரீதத்தர் இவனை விவாகஞ் செய்துகொண்டால் போதாதாம், எந்த ஜன்மத்திலும் அவர் இவனையே விவாகஞ்செய்து கொள்ள வேண்டுமாம்; இவளுடைய பேராகையைப் பார்! ஆறா!

சுலோசனா! முதலில் இந்த ஜன்மத்தில் அவர் உன்னை விவாகஞ் செய்து கொள்ளுகிறாரா என்று பார்த்துக் கொள்! நான் சீலாவதி பெண்பது உண்மையானால் இன்னும் இரண்டு மூன்று தினங்களுக்குள்ளாக உங்க கிருவ னாரும் பிரித்து நீ உயிருட னிருக்கும் பொழுதே உன் காதலனை நான் மணம்புரிந்தேன் பார்! ஏதோ நம்மைக் கண்டு மயங்கிவிட்டார் நம்மையே விவாகஞ்செய்து கொள்வதாகச் சத்தியம் செய்து விட்டாரென்று சந்தோஷப்படாதே! எனக்கு முன்பாக நீ எவ்வளவு? என்னை இன்னும் இளவரசர் பார்த்த வில்லை என்னை ஒருகால் பரீர்ப்பாராயின் பிறகு உன்னைக் கனவினும் நினைப்பா ரென்பதை மறந்துவிடு. இதோ அவர் உனக்குக் கொடுத்த ரோஜாபூஷம்'

[அதைக்கொபத்துடன் மிதிக்கிறாள்.]

இதை இப்பொழுது அழிக்கிறதுபோல் உன்னையும் நான் சீக்கிரத்தில் அழிக்கா விட்டால் என் பெயர் சீலாவதி யன்று! அப்பொழுதே உன்னைக் கொன்றுவிட் டிருப் பேன், ஆயினும் இளவரசருக்காகப் பார்த்தேன்!—ஓ! இந்தச் சுலோசனையோ இய் வழியே சாஜுகுமாரனைக் கூடிச் சுகிக்கத் தக்கவன்? இவரைப் பேரற்ற ரூபலா வன்யமுடைய புருஷனை நான் இதுவரையில் கண்டதே யில்லை; இனி காணப்போகிறது மில்லையென்று நினைக்கிறேன்! இவருடைய அழகிற்கு என்னுடைய அழகே பொருந்தியது! இவரை விவாகஞ் செய்துகொண்டு சுகிக்காத ஜன்மம் என்ன ஜன்மம்? இவர் இப் பானியுடன் கொஞ்சிப் பேசி முத்த மிடும்பொழுதெல்லாம் என் உன்மம் எவ்வாறு பதறிவது? ஆஹா! சுலோசனா, நீ சிறியவளா யிருந்தபொழுது “அக்காள், நீயும் நானும் எல்லா விஷயத்திலுமொன்று, உனக்கு வரும் நன்மை நிறைமகள், எனக்கு வரும் நன்மை நிறைமகளே.” என்று கூறியபே அதிநுண்மமைய நானின்தே கண்டேன் அடி! இல்லாவிட்டால் இளவரசர் உன் அதாத்

தைக் கடித்தபொழுது என் உதவி ஏன் துடிக்கவேண்டும்? ஐயோ பாவம்! கலோசனை! ஏன் என தின்பத்திற்குக் குறுக்காக வந்தன? என தின்பத்திற்கும் எனக்கும் இடையில் வந்தவர்கள் இதுவரையிலும் ஒருவரும் பிழைத்ததில்லை; அற்பப் பெண்ணாகிய ரீயோ தப்பித்துக் கொள்ளப் போகிறாள்?—அதெல்லா மிருக்கட்டும்; இப்பொழுது நான் செர்வியேண்டியதைப்பற்றி பேசுகிறதில் பார்க்கிறேன். கலோசனை இவ் கொப்படி வந்தாலோ தெரிவதில்லை ஆயினும் அவர்க ளிருவரும் கூறிய மொழிகளில் கலோசனை இன்னொன்றை ராஜகுமாரனுக்குத் தெரியாதுபோல் தோன்றுகிறது. ஆமாம்! கலோசனை இங்கு ஓர் பாங்கியா யிருக்கிறாள்போலிருக்கிறது, ஏன் இவள் தன்னுடைய உண்மையான ஸ்திதியை வெளியிடா திருக்கிறாள்? ஏதோ இதற்குக் காரணம் இருக்க வேண்டும், அம்மட்டும் நலம்தான். ஆயினும் இவளை எப்படியாவது சீக்கிரம் இம் வசனம்மீளையைவிட்டு அது பிழிவிட வேண்டும், இவளை நமது தாய் தந்தையர் காண்பாடியின் எல்லாம் கொடுக்கட்டும்! பிறகு என்னுடைய எண்ணங்களை எல்லாம் விளக்கிவிடும், இதற்கென்ன செய்வது?—கலோசனையைக் கொண்டுவிடவா? நான் விரும்புவேனாயின் ஒரு ஷண்ப்பொழுதில் இவளை யம புரத்திற் கண்பிழிவிடுவேன், ஆயினும், எப்படி சிறுந்த போதிலும் என் கைபாஸ் இவளைக் கொல்வதென்றால் எனக்கு மனம் வரவில்லை—இவளை வெப்படியாவது இம் வசனம்மீளையை விட்டு அகற்றிவிட வேண்டும்; இதற்கென்ன செய்வது? இந்தச் சங்கடத்தில் எனக்கே ஒரு யுக்தியும் தோற்றவில்லை —

பிரதாபசீலர் வினாவிற்குப் பின்புறமாக வருகிறார்.

பிர. வினாவதி!

வி. [திருமதி அவரைப் பார்த்து] ராஜகுமாரர்!

பிர. ஏது இங்கே வந்தது?

லீ. நீர் ஏது இங்கே வந்தது ?

பிர. சீலாவதி, நான் வந்ததற்கு காரணஞ் சொல்லுவா ?

லீ. சொல்லும்.

பிர. சீலாவதி, நான் உன்னைக் கண்டது முதல் விரக தாபத் தால் தனிக்கிறேன். உனது பேரழகைக் கண்டு மோஹங் கொண்டேன். இன்றிரவு உன்னை நினைந்து வருந்தியத னால் எனக்கு நித்திரையே வரவில்லை. இப் பூர்த்தோட்டத் தில் வந்து சற்றலாகினால் ஒருவேளை நித்திரை வருமோ என்று இங்கு வந்தேன். தெய்வநினைத்தால் உன்னைக் கண்டேன். பெண்ணரசி, என் னுயிர் உன் காலி விரகத் திடுது. எப்படியாவது என்மீ தருள் புரிந்து நீ என்னை மணம் புரியவேண்டும். இல்லாவிட்டா லென்னுயிர் போய் விடும்.

லீ. ராஜகுமாரா, நான் இளவரசனை மணம்புரியப் போகிறே னென்பது தெரிந்தும் நீ சிவ்வாறு என்னிடம் கூறுவது நியாயமோ ?

பிர. சீலாவதி, அனதர்பற்றித்தா னுன்னிடம் கூறவந்தேன். இளவரசர் உன்னை ஒருகாலும் விவாகஞ் செய்துகொள் ளப் போகிறதில்லை. அவர் உன்னை மணம்புரிவ தில்லை வென்று பிரமாணஞ் செய்திருக்கிறார் நாளைத்தினம் சபை யில் மதுராசாஜா கேட்கும்பொழுது என்ன விடையனிக் கிறா ரென்று நீயே கேள். அவர் உன்னை வெறுக்கும் பகடித்தில் நீ என்னை மணம் புரிகிறாயா ?

லீ. எதோ பார்க்கலாம் ; நான் உறுதியாகக் கூறமுடியாது ; ஆயினும் நீர் என்மீது 'உண்மையில் ஆகைகொண்டிருக் கிறீரென்பது நிச்சய மென்ன ?

பிர. பெண்ணே, நீ யதைக் குறித்துச் சந்தேகப்பட வேண் டிய தில்லை. நீ காலா விட்டதைக் கையாற்செய்யச் சித்த மா யிருக்கிறேன் வேண்டுமென்றால் என்னைப் பரிசோதித் தப் பார்.

வி. வதோ பார்ப்போம்—ஆனால் ராஜகுமாரன், நீர் இன்றிரவு இங்கு என்னைக் கண்டதாக ஒருவரிடமும் கூறலாகாது. நாளைத்தினம் உமது மனத்தை நான் பரிசோதிக்கிறேன், நமம் இங்கிருக்க லாகாது, போவேம்.

பி. அப்படியே. [போகிறார்.]

வி. [போகும்பொழுது தனக்குள்] இதுவும் கம்முடைய அதிர்ஷ்டந்தான். இவரை நமது கருவியாகக்கொண்டு நமதெண்ணக்களை நிறைவேற்ற வேண்டும்; வல்லவனுக்குப் புல்லுமாபுதம்; இவர் தக்க கருவிதான்—ஆனும் இவர் கூறுவதெல்லாம் உண்மையா யிருக்குமா? [போகிறார்.]

காட்சி முடிந்தது.

மூன்றாவது காட்சி

குடம்—வாசவத்தராளனுடைய அரண்மனையில் சந்தேகமண்டப்ப. காலம்—காலை.

சித்திரசேகர, காத்தியதி, லீலாவதி, இம் மூவரும் வட்கார்க்கு கொண்டு, சேடிக்கையாகப் பிடிக்கொண் டிருக்கிறார்கள்.

பத்மநாபி மாத்நிரம் ஓர் புறமாகச் சும்மர விருக்கின் தனம்.

வாசவத்தரும் பராக்ஷியுடனேவும் வருகிறார்கள்;

எல்லோரும் எழுக்கிருக்கிறார்கள்.

வா. சித்திரசேகர, இன்றைக்கு எட்டாவது தினம் விவாகத்திற்கு நல்ல நாளைன்று புரோகிதர் முதலானோர் செரஸ்ஸுகிறார்கள். ஆகவே அன்றைத்தினம் கம்முடைய பூதித்தனங்கூடம் லீலாவதிக்கும் விவாக முகர்த்தத்தை நடப்பிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித் திருக்கிறோம். அதைக் கூறவே நமக்களிக்கு வந்தோம்.

சி. மிகவும் சந்தோஷம்; அப்படியே செய்வதாம், தடைபென்ன?

பத். [வாசவதத்தர் அருகில் வந்து] ஐயனே, இளவரசர் இந்த விவாகம் தனக்குச் சம்மதிதானென்று ஏற்றுக்கொண்டாரோ ?

வா. ஏன் ? தென்திரோகா, இதற்கு சம்மதிதான் என்று கூறினா நென்றாயே ?

சி. ஆம், நான் கேட்டபொழுது அப்படியே ஆகட்டுமென்று கூறினான் ; அப்படி நமக்கு சந்தேக மென்னத்திற்கு ? தாய்கள் இப்பொழுது கோரக அழைத்துக் கேட்க வரமே ?

வா. யார் அங்கே ?

தூர் நோழி வருகிறான்.

தோ. மஹாராஜா :

வா. நீயா, நீ சென்றால் உன்னைப் பார்க்கவுமாட்டானே !—
நீ குணசேகரனிடம் சென்று ஸ்ரீதத்தனை இங்கே சீக்கிரம் அழைத்து வரும்படி நான் கட்டளையிட்டதாகச் சொல்.
[தோழி போகிறாள்.]

லீலாவதி, நீங்களெல்லாரும் போகவேண்டிய தில்லை, இங்கேயே இருங்கள்.

லீ. [தூர் புறமாக மயங்கிவைக்கு] இதுதான் சமயம், பத்மாக்ஷி யுடன் பேசிய பார்.

ம. [தூர் புறமாக லீலாவதிக்கு சரிதான்.

[பத்மாக்ஷி அருகில் சென்று அவளுடன் பேசுகிறாள்.]

வா. லீலாவதி, உனக்கு இந்த விவாகம் சம்மதிதானா ?

லீ. மஹாராஜா, எனது தாய் தந்தையர்க்கு எது இஷ்டமோ அதுவே எனக்கும் இஷ்டம்.

வா. நன்றாய்க் கூறினாய் ! அதுவே நல்ல பெண்ணுக்கு அடை யாளம்.

ஸ்ரீதந்தரும். துணைகேவலும் மூன்று கருகிருக்கன்.
பீதரு நோழியும், பிரதாபசீலரும் கருகிருக்கன்;
ஸ்ரீதந்தர் வாகவதத்தரை மாத்திரம் வணங்கி கீழ்கிருர்.

வா. ஸ்ரீதந்தர், இவர் யார் உனக்குத் தெரியாதோ? இவர்
நான் உனது மாமனாராகப் போகின்றவர்.

ஸ்ரீ. ஐயனே, என்னை எதற்காக அழைத்தீர்?

வா. நீ கீத்திராசோகையிடம் விவாகஞ் செய்துகொன்னச் சம்
மதிதான் என்று கூறினாயாமே, அது உண்மைதானோ?

ஸ்ரீ. ஆம், உண்மைதான்.

லீ. [தனக்குள்] மனமே, அவசரப்படாதே.

வா. மிகவும் சந்தோஷம். உனக்கும் இதோ நிற்கும் பராக்
கிரமகேதுவின் புதல்வி லீலாவதிக்கும் இதற்கு எட்டாம்
நாள் விவாகஞ் செய்யத் தீர்மானித்திருக்கிறோம். அதைக்
கூறவே உன்னை நான் அழைத்தேன்.

ஸ்ரீ. ஐயனே, நான் விவாகஞ் செய்துகொன்ன ஏற்றுக்கொண்
டது உண்மையே; ஆயினும்—பராக்கிரமகேதுவின்—
பெண்ணை நான் விவாகஞ் செய்துக்கொள்ளுவதாகக்
கூறினாயே.

வா. என்ன! என்ன!—

ஸ்ரீ. ஐயனே, நான் கூறிய வார்த்தையைப் பரிபாலிக்கிறேன்;
நான் விவாகஞ் செய்துக்கொள்ளத் தடையில்கை; ஆயி
னும் நான் காதல்கொண்டிருக்கும் பெண்ணையே நான்
விவாகஞ்செய்து கொள்வேனே பல்லாமல் வேறொருத்
தியையும் மணம் புரியேன். எனது யிருள்ளாவும்
எனது காதலியையன்றி இந்த லீலாவதியையாவது வேறு
எந்த உத்திரியையாவது மணம் புரியேன்; இது சத்தியம்.
நாங்கள் வினாக கிர்ப்பந்திப்பதிற் பவனில்கை.

வா. அடே! என்ன சொன்னாய்? எனக்கு அவமரிபாதையா
கொண்டுவரப் பார்க்கிறாய்? நீ காதல்கொண்டிருக்கும்
பெண்ணை மணம் புரியதாவது! நீ இந்த லீலாவதியைப்

தான் மனம் புரியவேண்டும், என்னுடைய கட்டளைபை நீ மறுக்க உனக்குத் தெரியும் இருக்கிறதா?—யார்மீது காதல்கொண் டிருக்கிறது? காதல்!—

ஸ்ரீ. ஐயனே, வினாக நீர் என்மீது கோபம்கொள்வது நியாய மன்று; நான் என தெண்ணத்தைக் கூறிவிட்டேன்; திறகு உம் திட்டம்—குணசேனா, நான் அப்பொழுதே கூறி வேணே பார்த்தாயா?—தங்கையே, தாங்கள் அவசரப் படலாகாது; இவ் விஷயத்தைப்பற்றி நான் தங்களிடம் சில விஷயங்கள் ஆர்தரக்கமாகப் பேசவேண்டும். நான் பேசப் வருகிறேன். [பொருள்.]

வா. சித்திரரேகா! அயன் சொன்னதெல்லாம் கேட்டாயே நீ? இருக்கட்டும், இவனுடைய கர்வத்தையும் பிடிவாதத் தையும் அடக்கி, தானாக என் காலில் வந்து விழ்ந்து இந்த வினாவதியை மணஞ்செய்து கொள்ளுகிறேன் என்று சொல்லும்படி இவனை நான் செய்யாவிட்டால் நான் எந்திரிய எல்லன்!

பரா. வசவதத்த ராஜனே, இவ்வரசருக்கு இஷ்டமில்லா திருக்கும்பொழுது தாங்கள் பலவந்தப்படுத்துவானேன்? எங்களுக்கு வினையறியும்; நான்கள் இப்பொழுதே எங்க ளுடைய பட்டணத்திற்குத் திரும்பிச் செல்கிறோம் இப் படி இருக்குமென்று எனக்கு முன்பே தெரிந்திருக்கு மாயின் இங்கு நான்கள் வந்திருக்கமாட்டோம்.

வா. பராக்ரமனேது, அவசரப்படவேண்டாம், சற்று பொ றும், என் னிஷ்டப்படி என் குமாரன் நடப்பதோ அல் லது அவனிஷ்டப்படி நான் நடப்பதோ? உமக்கு நான் வாக்களித்த உங்களை யெல்லாம் இங்கு வரவழைத்ததின், இந்த விவாகத்தை நடத்தாமற்போவது எனக்கு மிகவும் அவமானமாகும். ஸ்ரீதந்தனை வழிக்குக்கொண்டு வரு கிற மார்க்கம் எனக்குத் தெரியும். தாங்கள் அவசரப் படவேண்டாம். சித்திரரேகா, இவர்களை யெல்லாம்

அழைத்துக்கொண்டு நீ அந்தப்புரத்துக்குப் போ.

[பத்மாகியும் ஓர் தோழியும் தவிர மற்றெவ்
வா ஸ்திரீகளும் போகிறார்கள்.]

பத். [தன் பிரதேவின் காலில் கீழ்த்து] ஐயனே, நான் உங்களை
ஒன்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன் ; தங்கள் வீணில்
எனது தமயன்மீது கோபம் கொள்ளலாகாது அவருக்கு
இஷ்டமில்லா திருக்கும்போது லீலாவதிகைப அவருக்கு
மணம் புரிவதில் என்ன பிரயோஜனம் ? நான் சொல்வ
தைச் சுற்று கேளும்கூட; பராக்ரீமகேது சாஜனாகைய மற்
றப் பெண் கலோசனையை இளவரசர் பார்ப்பாராயின்,
அவளை மணம்புரிய விரும்புவா ரென்பது நிச்சயம்.
அவள் துர்நடக்கை உடையவளாய் என்கேயோ ஓடிப்
போய்விட்டாள் என்பதை நான் நம்பவில்லை. யாரோ
பாபிகள் அவளுக்குத் தீங்கு கினைத்து அவளை வெக்கே
யோ அபகரித்துச் சென்றிருக்கவேண்டும். ஆதலால் எப்
படியாவது அந்தச் கலோசனையைக் கண்டு பிடித்து இள
வரசருக்கு மணம் புரியும்படி உம்மை பிரந்து கேட்டுக்
கொள்கிறேன்.

வா. பத்மாகி, இதைப்பற்றி உனக் கொன்றுத் தெரியாது;
போ அந்தப்புரத்திற்கு !— [தோழியைப் பார்த்து]
பத்மாகியை உள்ளே அழைத்துக்கொண்டு போ.
[எவ்வோரும் போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிவாகு.

சுந்தரம்

தாண்காவது அங்கம்

முதல் காட்சி

குடம்—அரண்மனையில் நூர் அந்தரங்கமான அரை, காவலி—காவலி,
கலோசினையும் மல்லிகையும் உட்கார்ந்த பெசிக்கோன்
அருகிலுள்ளனர்.

- ம. கலோசினா, உன்னுடைய நலத்தைக் கோரியே; உனக்குப்
பிறதால் ஒரு திக்கும் நேரிடாமுன் இவைகளை எல்லாம்
உன்னிடம் கூற வந்தேன். அப்படிமும் நான் உன்னை
முதலில் கண்டது நலமாயிற்று, வேறு காராவது பார்த்து
திருப்பாராயின் நீ இன்றோம் இறந்திருப்பாய் மறைய
ராஜா நீ கெட்ட நடத்தை யுடையவளாய்ச் சோர நாயக
னுடன் எங்கேயோ ஒடிப்போய்விட்டதாக என்னி,
உன்னை யார், எங்கே பார்த்தபோதிலும் உடனே கொன்று
விடும்படி சட்டளையிட் அருக்கிரார். உன்னைக் கொல்
பவர்களுக்காவது, அல்லது நீ பெய்க்கே ஒளித்துக்கொண்
அருக்கிராயென்று கண்டறிந்து கூறுபவர்களுக்காவது,
பதினாயிரம் பொன் நருவதாகப் பிரசித்தம் செய்திருக்
கிரார். உனது நலத்தைக் கோராது அந்தப் பதினாயிரம்
பொன்னுக்கு ஆகைப்பட்ட அருப்பேனாயின், நீ இன்றோம்
யம புரத்துக்குப் போயிருப்பாய்—
- க. மல்லிகா, பிதா நினைக்கிற வண்ணம் நான் அப்படிப்பட்ட
கெட்ட நடத்தை பொன்றும் உடையவ எல்லவே, நான்
அன்றைத்தினம் இரவு—
- ம. அதெல்லாம் கூறி என்ன பிரயோஜன மம்மா? பிதாவோ
நீ சோர புருஷனுடன் ஒடிவிட்டதாக உறுதியாக நம்பி
யிருக்கிரார். உன்னுடைய நியாயங்களை எல்லாம் அவர்
கேட்கப்போகிறாரோ? அவருக்கோ உன்மீது அடங்கா
கோபம் மூண்டிருக்கிறது. உன்னைக் கண்டவுடன்

கொன்றுவிடப் போகிறார். அவருக்கு சிவர வங்களை எடுத்தால் கூறுவது எங்கே? நான் உன்னுடைய வார்த்தைகளை நம்பியபோதிலும், நீ கூறுவது சாதாரணமாக நம்பத்தக்கதா யில்லை. இனி இங்கே ஒவ்வொரு கண்ணமும் ஒரு கண்டத்தான் உனக்கு; என்னுடையகடனை ஒழித்து விட்டேனம்மா, இனி நீ உன்னுடைய தப்பித்துக் கொள்ளும் வகையைத் தேடி.

[சுழந்து போனதுபோல் கழிக்குள்.]

க. மல்லிகா, மல்லிகா! போகாதே! இரு, இரு!—ஐயோ, இந்தச் சங்கடத்திற்கு நான் என்ன செய்வது? ஐயோ, நான் இதற்குள்ளாக இறப்பதென்றால் என் மனம் தாளவில்லையே, மல்லிகா, உனக்குக் கோடி புண்ணிய மூண்டு, இந்தச் சங்கடத்தினின்றும் தப்புவதற்கு எனக்கு ஒரு மார்க்கம் கூறுவாயா?

ம. எனக்கு ஒரு மார்க்கமும் தோற்றவில்லை; ஆயினும் நீ இந்த அரண்மனையினின்றும் ஒரு கண்ணப்பொழுதுத் தாமதியாது புறப்பட்டு வேறு எங்கேயாவது போய் ஒவிரத்திருக்கவேண்டுமென்று தோற்றுகிறது. மஹாராஜா தன் பரிவாரங்களுடன் இங்கு வந்திருக்கிறார். ஆகலால் இனி நீ இங்கு ஒரு கண்ணமும் இருத்தல் சரியன்று. எப்படியும் உன்னை யாராவது கண்டுவிடுவார்கள், கண்ட பிறகு உன் கதி யென்னவென்று உனக்கே தெரியும்.

க. ஐயோ! நான் இந்த அரண்மனையை விட்டா போகவேண்டும்? இதைவிட்டு நான் எங்கென்று போவது?—மல்லிகா, பிதா முதலானோரெல்லாம் எதற்காக இங்கு வந்திருக்கிறார்கள்?

சீலாவதி வருகிறாள்.

சீ. [தடுக்கிட்டவள்போல் பாலித்து] ஹா! கலோசனா!

ம. ஸ்! கூச்சலிட வேண்டாம்.

க. [விரைத்தோடி சீலாவதியைக் கட்டிக்கொண்டு] அக்காள்! அக்காள்!

லீ. கலோசனா! நீ இங்கெப்படி வந்தாய்? ஐயோ! இங்கு உன்னை யாராவது கண்டால் உன் உயிர் போய்விடுமே! மல்லிகா, மஹாராஜா கொடுக்கிறேனென்று பிரசித்தம் செய்த பதினாசிரம் பொன்னையும் நான் தருகிறேன்; கலோசனை இங்கிருப்பதை மஹாராஜாவிடமாவது வேறு யாரிடமாவது வெளியிடாதிரு, உன்னை வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன், மல்லிகா, இருவருடைய உயிரைக் காப்பாற்றியவ ளாவாய் நீ.

ம. இல்லை அம்மா, நான் பொன்னுக் காண்கப்பட்டிருந்தால் இந்நேரம் கலோசனை உயிரோ கருப்பானோ?

லீ. அண்ணே! அந்தமட்டும் காங்க விருவரும் உன்னை முதலில் காணுப்படி நேரிட்டது உனது தவப்பயனே; வேறு யாராவது உன்னைக் கண்டிருப்பாராயின் நீ இந்நேரம் இரந்திருப்பாய். நீ இரந்தபின் நான் உயிர் வாழ்வேனா? கலோசனா, பிதா உன்மீது கோபங்கொண் கிருக்கிறது முதலான வெல்லாம் உனக்குச் சிறிதும் தெரியாதபோ விருக்கிறதே!

க. இல்லை, அக்காள், மல்லிகை என்னிடம் இப்பொழுது தான் எல்லாவற்றையுக்கறினாள்; அக்காள், நான் என்ன செய்வது? பிதா நினைக்கிறபடி நான் ஒரு கெடுதலையும் செய்தவனல்லவே! [கண்ணீர் சொரிகிறது.]

லீ. மல்லிகா, நீ சற்று அப்புறம் போகிறா; நான் பிறகு அழைக்கிறேன்—இதோ பார்! ஒருவரிடமும் இங்கு கலோசனை இருப்பதை வெளியிடாதே! உன்னை வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்! [மல்லிகை போகிறது.]

க. அண்ணே, நடந்த சமாசாரத்தைச் சொல்; நீ இங்கெப்படி வந்தாய்?

க. அன்றைத்தினம் இரவு பிதாவும் அன்னையும் வந்து புத்தி மதி கூறியபின் சென்றார்களே, ஞாயக மிருக்கிறதா?

அப்பொழுது நான் படுக்கை யறையில் நித்திரை போனதுதான் எனக்குத் தெரியும். நான் விழித்துக் கொண்டு பார்த்தும்பொழுது ஓர் பயங்கரமான கரடின் மத்தியில் என் மஞ்சத்தின்மீது என்னை வளர்த்தி யிருக்கக்கண்டேன், பிறகு என்—இங்காட்டி இளவரசர் அங்கு வந்து என்னை அழைத்துக்கொண்டு வந்து இங்கு கிட்டார். அது முதல் என் பெயரை வெளியிடாது ஓர் அற்பப் பாக்ஷியப்போல் இங்கு வேலைசெய்து வருகிறேன். அக்கான், இதுவே நடந்த விஷயம் வேறென்னுமில்லை.—இதில் என்ன தல நிருக்கிறது?

கீ. கண்ணே, இதைப்பென்னைக் கேட்கவும் வேண்டுமோ? இதா நீனைக்கிற வண்ணம் அப்படிப்பட்ட கெட்ட விஷயத்தை மனத்திலும் நீனைத்திருக்கமாட்டா வெண்பதை நான் அறியேனோ? ஆயினும் இப்பொழுது நாம் என்ன செய்வோம்? இதாலோ அடக்காத கோபங்கொண்டிருக்கிறீர் உன்மீது; அவருக்கு இவ் விஷயங்களை பெல்லாம் விவரமாய் நான் தெரிவிக்குமுன், அவர் செய்திருக்கிற கொடுமைபான கட்டளைபை அறிந்திருக்கும் பொன் ஆகை கொண்ட பாலிகள் பாராவது உன்னைக் கண்டால் உன் உயிருக்குத் தீங்கு நேரிடும்; அதைப்பற்றித்தான் இப்பொழுது நான் யோசிக்கிறேன்.—ஐயோ! இதற்கென்ன செய்வது?

க. அக்கான், மல்லிகை என்னை இந்த சுண்ணமே அரண்மனை வயிட்டு வே நெங்கேயாவது போயிருக்கும்படி சொல்லுகிறான்.

கீ. ஆம்! அதுவும் ஒரு கல்ல யோசனைதான்! கலோசாரு நான் சொல்வதைக் கேள், நீ இங்கிருக்கும் ஒவ்வொரு சுண்ணம் உனக் கொரு கண்டந்தான். ஆதலால் மல்லிகை கொல்லுகிறபடி உடனே இந்த அரண்மனையை விட்டுப் புறப்படவேண்டும் நீ. மல்லிகைவிடம், உன்னை ஒருவரு மறிவாதபடி இவ் வரண்மனையினின்றும் வெளியில்

அகழ்த்தச் சென்று, மறைவான ஓர் இடத்தில் இரண்டு மூன்று நாட்கள் ஒளித்த ஈனத்திருக்கும்படி சொல்லுகிறேன். இதற்குள்ளாக நான் பிரதாவிடம் சென்று உன் கையை வெளியிட்டு, கொஞ்சக்கொஞ்சமாக அவருடைய கோபத்தைத் தணித்து விடுகிறேன். பிறகு அவர் உன்னைக் காண்பாராயின் எல்லாம் சரிவாய்விடும். இதோ நான் போய் மல்லிகையை அனுப்புகிறேன். கண்ணே, நீ இனி ஒரு சூணமும் இங்கு தாமதிக்க வாகாது.

- க. ஐயோ! வேறு வழியில்லை! —அக்கான், அப்படியே செய்கிறேன்; சீக்கிரம் மல்லிகையை அனுப்பு. —ஐயோ! இதை விட வேறு வழி யில்லைபா?
- லீ. கண்ணே, நாம் இப்பொழுது யோசிப்பதற்குக் காலமில்லை; இதோ மல்லிகையை அனுப்பிவிட்டேன்; நான் கூறியது ஞாபக மிடுக்கட்டும்.

[கலோசனைக்கு ஒரு முத்தம் சொடுத்தப் போகிறாள்.]

- க. ஐயோ! என்னுடைய துர்ப்பாக்கியமே துர்ப்பாக்கியம்! நானொரு பரபழமறியா திருக்கப் பிரதா ஏன் இவ்வாறு என்மீது தவறான எண்ணம் கொண்டார்? ஆயினும் இதைப்பற்றி இப்பொழுது யோசித்து என்ன பிரயோஜனம்? என்னுடைய உயிரைத் தப்பித்துக்கொள்ளும் விதத்தைப் பார்க்கவேண்டும். ஐயோ! நான் இயல்வான் மனையை விட்டுச் செல்லவேண்டுமோ! இதை விட்டுச் செல்வேளாயின் என் பிராணநாதரை நான் மறப்படியும் எப்படிக்காண்பது? அவரைக் காணாவிட்டால் நான் எப்படி ஒரு தினமாவது உயிர் வாழ்வேன்? ஐயோ! அவரும் இங்கு வந்த என்னைத் தேடிக்காணும் என்று வருத்தவாரோ! எல்லா விஷயங்களையும் அவருடன் சொல்லிப் போனால் மென்றாலோ மூன்பே வருகிறேன் என்றவர் இன்னும் வரவில்லை! ஏதோ முக்கியமான வேலையா யிருக்கவேண்டும்; எப்படியும் நான் அரண்மனையை விட்

செல்வலெண்டி வந்ததை அவருக்குத் தெரிவிக்காமற் போகலாகாது. இதற்கென்ன செய்யலாம்? —ஆம், என் பிராணநாதருக்கு ஒரு நிருபமாவது எழுதுகிறேன்.—

[நாணிக்கும் அநையின் கதவைப் பூட்டி விட்டுவந்து சூர் நிருப மெழுதுகிறான்.]

நடா! பிராணநாதா! உம்மை விட்டுப் பிரித்து நான் எப்படி உயிர் வாழ்ந்திருப்பது? ஐயோ! இந் நிருபத்தை எழுதவொட்டாமல் என் கண்ணீர் மறைக்கிறதே எல்லா வற்றிற்கும் சுவாமி யிருக்கிறார்—

[மல்லிகை பின்புரமாகக் கதவை நட்டி "அம்மா, அம்மா" என்று அழைக்கிறாள்.]

மல்லிகா, சற்றுப் பொறு. இதோ வந்துவிட்டேன் [நாணிக்கு] இதை அவருடைய அறைநிலையில் வைத்துவிட்டுச் செல்வலெண்டியின் என் பிராணநாதர் எப்படியும் பரர்ப்பார்.—மல்லிகா, நீ கீழ்க் கோபுர வரையிலுந் போயிரு, காணக்கு வருகிறேன்.

[நிருபத்தைக் கைவிட்டுக்கொண்டு கதவைத் திறந்து வெளியே போகிறான்.]

நிறிதுபொழுது கழிந்த ஸ்ரீநந்தர் விடைவுடன் வருகிறார்.

ஸ்ரீ. சாலித்திரி, கண்ணே, சாலித்திரி! எங்கே என் கண்மணி வயக் காணோ? இங்குதானே இருப்பதாகக் கூறினான்? ஒருவேளை சித்திரகோகா தேவியிடம் இருக்கிறாளோ? —என்ன தவறு செய்தேன்! முன்பே வருவதாகக் கூறி விட்டு இங் கேரம் ரோதாபசிலனுடன் பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டேனே! —கண்ணே, சாலித்திரி! —எங்கே காணோ? ஒரு வேளை என்னைத் தேடிக்கொண்டு என் அரைக்குச் சென்றாளோ? [விடைவுடன் போகிறார்.]

காட்சி முடிந்தது.

—*—

இரண்டாவது காட்சி

கூடம்—பூதித்தருடைய அரை.

விவாதி வருகிறான்.

வி. அந்தமட்டும் மல்லிகையை மீழ்முண்டைய வைவதில்
வைத்திருக்கிறது மிகவும் நல்லே! அவளுக்கு இப்
பொழுது நான் கொடுத்த ஆயிரம் பென் போதாது;
அவன் செய்த வதலிக்கு இன்னும் அதிகமாகவே கொடுக்
கவேண்டும்.—எங்கே அந்த கிருபம்? சிக்கிரம் கண்டு
பிடிக்கவேண்டும் இளவரசர் வந்துவிட்டா லென்ன
செய்கிறது?—வந்தாலும் பெரிதல்ல; கிருபம் எங்கே?
—ஆ! இதோ இருக்கிறது, படித்துப் பார்ப்போம்.

[படிக்கிறான்.]

“என தாருவிக் காதலரே” —சீ! கிழித்துப் போடவா
இதை? அப்படியல்ல; நாம் அவசரப்பட்டு ஒன்றுஞ்
செய்யலாகாது; முற்றிலும் படித்துப் பார்ப்போம்.—
[படித்தபின்] ஆஹா! கலோசன! எங்கேயடி இதெல்
லாம் கற்றுக்கொண்டாய்? என்ன எழுதுகிறான், என்ன
எழுதுகிறான்! எந்தனை பிராணநாதா! வத்தனை காத
லரே!

[படிக்கிறான்.]

—“இவ்விடத்தில் இரவு ஒன்பது நாழிகைக்கு என்னைத்
தவறாது காணவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன்”
ஆஹா!—சீச்சீ! சுற்று முன்பாக இதைக் கிழித்துவிட
வேண்டுமென்று நினைத்தோமே! அப்படி யல்ல, இந்த
ஒன்பது நாழிகையை ஆறு நாழிகையாக மாற்றிவிடு
வோம்—

[சுண்டி விரலின் கைத்திரால் தன் கண்ணி
லிட்டிருக்கும் மைபை யெடுத்து அதைச்
கொண்டு மாற்றிவிடுகிறான்.]

ஆஹா! இந்த மை ஆடவர்களுடைய கண்களை எத்தனை
விதத்தில் மயக்குவதற்கு உபயோகப்படுகிறது!—இள
வரசர் வந்துவிட்டாலும் வந்துவிடுவார். நாம் தாமதிக்

லாகா தினி,

[சிருபத்தை முன்பிருந்த இடத்தில் வைத்த
விடுகிறான்.]

சுலோசனா! நானேத்தினம் ஆறு நாழிகைக்கு உன்னுடைய
காதலர் உன்னைப்பற்றி வேறெந்த ஸ்திரீயையும் சண்
னெடுத்துப் பார்த்ததில்லையென்று உனக்குக் கூறிய
மொழியின் உண்மையை நான் அறிகிறேன்!—அதே
வருகிறார் இளவரசர்!— [விவரமாகப் போகிறான்.]

ஸ்ரீதந்தரும் கமலாகாரும் வருகிறார்கள்.

க.ம. ஸ்ரீயனே, ஏன் உமக்குப் பொறுமை பெண்ப தில்லை? சாவித்திரி உமக்குக் கூடிய சீக்கிரத்தில் எழுதாமற் போகமாட்டாள்; ஏன் அவசரப்படுகிறீர்? நாம் அவ் சரப்பட்டுடன் பயல்?

ஸ்ரீ. கமலாகார! நான் படுத்துயாம் நீ சற்றும் அறிகலை. என் காதலிக்கு ஏதாவது திங்கு நெரிட்டிருக்கவேண்டும். இவ் வானிட்டால் எப்படியும் எனக்கு முன்பே எழுதியிருப் பாய். என்ன காரணம்பற்றி அவள் அரண்மனையை விட் டுச் சென்றாள்?—கமலாகார! இதே சாவித்திரியின் நிருபம்! சந்தேகமில்லை. என் கண்மனையின் னையெழு த்து எனக்குத் தெரியாதே!

[சிருபத்தை விவரமுடன் படித்துப் பார்த் திருக்கிறான்.]

க.ம. இவ்வளவு நேரம் வீணாகத்தானே வருத்தப்பட்டார்? நான் சொன்னதைக் கேட்டாயா?

ஸ்ரீ. கமலாகார, இப்பொழுது தெத்தனை நாழிகை இருக்கும்?

க.ம. இப்பொழுதுதான் ரூரீயன் அஸ்தமனமாயினான்; ஏன்? என்ன சமசகாரம்?

ஸ்ரீ. சாவித்திரி, ஆறு நாழிகைக்கு ஒரிடத்தில் தன்னை வந்து காணும்படி எழுதியிருக்கிறான். இப்பொழுதே நான் அங்கே போகிறேன்

கம. ஆனால் இப்பொழுது தான் இருக்குமிடத்தை எழுதி விருக்கிறார்களோ ?

பு. [கதத்தைப்பார்த்து] அதை எழுதவில்லை ; தான் இருக்குமிடத்தை ஓர் காரணம்பற்றி இன்னும் தான் வெளியிடக் கூடாதென்று எழுதி விருக்கிறான். ஆறு நாழிகைக்கெல்லாம் நான் கம்முடைய பட்டணத்திற்குக் காத தூரத்திலிருக்கும் புலராஜ நகரத்தில் சூழ்ஞோராய் புன்ன தென்னஞ்சேரையில் வந்து தன்னைக் காணும்படி எழுதி விருக்கிறான்.

கம. ஆனால் சீக்கிரம் புரப்படும்.— ஐயே ! உறாசாஜா வருகிறார் ; நிரூபத்தை மறைத்துக்கொள்ளும் !

வசவதத்தாராஜனும், வீக்கிரமவீரரும் வருகிறார்கள்.

ஸ்ரீதத்தர் தன் பிதாவுக்கு மமஸ்காரம் செய்கிறார்.

வச. ஸ்ரீதத்தர் ! இந்த மமஸ்காரமெல்லாம் எனக்கு வேண்டாம், என் சொற்படி நடவாத பிள்ளை எனக்கு மமஸ்காரம் செய்தாலென்ன செய்யாமற்போனாலென்ன ! அடே ! உன்னைக் கடைசிமுறை கேட்கிறேன். வினாவதியை மணம் புரிந்து என் சொற்படி நடக்கிறாய் என்ன ?— மரட்டாயா ?— [ஸ்ரீதத்தர் தன் பிதாவின் கையைப் பற்றுக்கொண்டு] சீ ! நீ என் பிள்ளையல்ல, விடு என் கையை !

[காலை உதறிக்கொண்டு]

இன்னும் மூன்று நிமிஷங்களுக்குள்ளாக என்னுடைய ராஜ்யத்தைவிட்டுப் போகவேண்டும் நீ. அதற்கப்புறம் என் ராஜ்யத்தின் எல்லைக்குள் அகப்படுவாயாயின் உன்னைச் சேர்ச்சேதம் செய்து விடுவேன் ! வசவதத்தனுடைய வார்த்தையைப் பார் !

[வசவதத்தரும் வீக்கிரமவீரரும் போகிறார்கள்.]

பு. கமலாகாசா, நான் கிரும்பிய பொருளைப் பெறுவேனாயின் இவ் விசயமெல்லாம் எனக் கெல்வனாய் !

கம. இதென்ன சங்கடம்! ஐயனே,—

ஸ்ரீ. கமலாகா, நேசமாப்பிட்டது; இப்பொழுது உன் துண்டன் பேசக் காலமில்லை. நானேத்தினம் காலைமீல் வந்து என்னைக் காண். [கிரகவாசுடன் போகிறார்.]

கம. சீ! எல்லாம் கெடுப்போலிருக்கிறதே! இனி கான் சம்மா இருக்கலாகாது. மஹாராஜாவிடம் போய் அவருடைய கோபத்தைத் தணிந்த முயலவேண்டும், என்ன ஆச்சரியமா யிருக்கிறது! மஹாராஜா துருகாலுப் இப்படித் தானாகக் கட்டளைமிட மாட்டார்; யாரோ அவரைத் தண்டிவிட்டிருக்கவேண்டும். [போகிறார்.]

காட்சி முடிவடைந்தது.

—*—

முன்னுரை காட்சி

இடம்—யுவராஜா கரத்தில் ஆத்தோத்திலுள்ள

தூர் தென்னஞ்சோலை, காலம்—இரவு.

விவரம்—உலாவிக் கொண் டிருக்கிறான்.

வி. இவ் வழியை தென்னஞ் சோலையில் நிலவு காய்வது எவ்வளவு சமணியமா யிருக்கிறது! ஆற்றில் படிந்து வரும் குளிர்த் காற்று இங்கு வீச, இம் மரக் கிளைகள் மெல்ல அசைந் தாவது மிகவும் அழகா யிருக்கிறது; ஆற்றில் பருக்கைக் கற்களில் ஜலம் நடுவதிலுண்டாம் ஒளி காதிற் று ஒர் இனிப்பைக் கொடுக்கிறது. காதலர்கள் சந்திப் பதற்கு இதவே தக்க இடம்! அம்மட்டும் கலோசனை புத்திசாலிதான். இவனுக்கு இவ்வளவு புத்தியும் யுத்தியும் எங்கிருந்து வந்தன? மூடர்களும் காதலென்னும் விலையிற் சிக்குவாராயின் அவர்களுக்கு யுத்தி அதிகரிக்கு மென்பது உண்மைதான் போலும்!—எல்லது, ஆறுநாழி கையா யிருக்கும், இளமைசர் எப்படியும் இப்பொழுது இங்கு தன்னைச் கலோசனை எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருப்

பாள் என்றெண்ணி வருவார். ஒருவேளை நான் காழிகை யை பதற்றியருதைக் கண்டறிந்தால்!—அது அசாத் தியம்! நான் மாற்றியதை இப்பொழுது கலோசகன் குக் காட்டினதும் அவனும் தெரிந்துக் கொள்ளமாட் டான். ஐயோ! கலோசகனா, உன் காதலர் என் வலையில் இப்பொழுது சிக்கப்போகிறார்!—நீ என்ன செய்வாய்! பாவம்!—ஓஹோ! அதோ தூரத்தில் வருகிறார்; சக்தி ரிகை வீசாத இவ் விருண்ட இடத்தில் நான் உட்கார்ந்து கொண்டுதேன். நானே சாவித்திரி சாதாரணமாக அணி யும் ஆடையை அணிந்திருக்கிறேன், இவ்விருட்டில் இள வரசர் எப்படியும் என்னைச் சாவித்திரி என்றே எண்ணி வந்தவுடன் ஆவதுடன் சுட்டியினைத்து முத்த மிடுவார். பிறகு நாம் செய்யவேண்டியதைப் பார்த்துக்கொள்ளு வோம், இப்பொழுது நாம் வாயைத் திறக்கலாகாது.

[உட்கார்ந்துகொள்ளுகிறான்.]

ஓர் புறமாக ஸ்ரீதத்தர் வருகிறார்.

ஸ்ரீ- சாவித்திரி, சாவித்திரி,—ஆ! கண்ணே! உன்னை நான் எங்கெங்கே தேடுவது?

[லீலாவதியைக் கண்டு அவந்தான் சாவித் திரி யென்றெண்ணி, அவ னருகில் விசுரத்தோடிப் பந்தத்தில் உட்கார்ந்து கொள்ளுகிறார்.]

கண்மணி, ஏன் அரண்மனையைவிட்டு இங்கு வந்தாய்? என்ன ஒருவாறாயிருக்கிறாய்? கண்ணே, என்மீது என்ன கோபம்? நான் என்ன அபராதம் செய்தேன்?

[லீலாவதிக்கு முத்தமிடப் போகும்பொழுது லீலாவதி திரும்பி ஸ்ரீதத்தருக்கு முத்தம் கொடுக்கிறாள்; லீலாவதியின் முகத்தைப் பார்த்தவுடன் ஸ்ரீதத்தர் திடுக்கிட்டெழும் திருக்கிறார்.]

ஆ! பெண்ணே! நீ யார்?

லீ- பிராணநாதா,—நான் லீலாவதி,—உமக்குத்தெரியாதே?

ஸ்ரீ. பிராணநாதா!—நீ இங் கெப்படி வந்தாய்? உன்மை
வைக் கூறுகிறாயா என்ன?

ஸீ. பிராணநாதா, அவசரப்பட வேண்டாம், சித்திரீசே,
சற்று இப்படி உட்காரும், சொல்லுகிறேன்.

ஸ்ரீ. [கோபங்கொண்டு] இன்னொரு முறை என்னைப் பிராண
நாதாவென்று அழைப்பதே! இங் கெப்படி வந்தாய் நீ?
நான் இங்கு வருவேனென்று உனக்குத் தெரியுமோ?

ஸீ. தெரியாது.

ஸ்ரீ. தெரியாது!—ஆ! நான் என்ன தவறு செய்தேன்!—
வினாவதி, நீயேன் இங்கு வந்திருக்கிறாய்?

ஸீ. இனிவாசே, உம்மை நேரில் ஆன்று கண்டதுமுதல்—உம்
மீது அடல்கரக் காதல் கொண்டேன்; அதுமுதல் உம்
மீதுகொண்ட பிரகதாபத்தால் நான் வருத்தியது கொஞ்
சூன்று. ஆரண்மனையில் இருக்கச் சபிசமல் இவ்வாற்
றோரமாகவந்து சற்று உட்கார்த்திருந்தால் இக் குளிர்ந்த
காற்றினாலாவது அத்தத் தாயம் சற்றுத் தணிவுமென்று
கருதி இங்கு வந்தேன்; தெய்வ கடவுளத்தால் உம்மை
பே நான் இங்கு காணப்பெற்றேன்; கும்பிடப்போன
தெய்வம் குறுக்கே வந்தது. பிராணநாதா, உம்மீது
நான் காதல் கொண்டிருக்கிறேன்—என்னுடைய மனோ
ரதத்தைத் தாம் இன்று பூர்த்தி செய்வவேண்டும்.

ஸ்ரீ. பெண்ணே! என்ன சொன்னாய்? உனக்கு நான் மென்
பது சற்றேது மில்லையோ? ஆன்று அரச சபையில்
உன்னை நான் ஒருகாலும் மணம் புரியேனென்று சபதம்
செய்ததை மறந்துவிட்டாயா என்ன? நான் சொல்வதைக்
கேள். நான் உன்னை ஒருகாலும் மணம் புரியேன். நீ
என்மீது வினாகக் காதல் கொள்வதிற் பயனில்லை, என்
மீது கொண்ட காதலை விட்டுவிடு. உனக்குத் தக்க புரு
ஷனை நீ மணந்து சுகமாய் வாழ்ந்திடு.—பெண்ணே, நீ
என்னை இக்கே கண்டதாக ஒருவரிடமும் கூறுதே, பேசு.

லீ. உமது கட்டளைப்படி ; நான் ஒருவரிடமும் கூறவில்லை ;—
அதிருக்கட்டும், அரசே, நாளை உம்மீது காதல் கொண்
டுகிட்டேன் ; அதனை விட்டுவிட என்னும் முடிய
வில்லை. நான் எப்பொழுது உம்மீது காதல் கொண்டே
னோ அப்பொழுதே நான் உமக்கு மனையாளாய்கிட்
டேன். அப்படி விருக்க நீர் இப்பொழுது என்னை
வெறுப்பது முறையோ ? அரசே, எப்படியாவது நீர்
எம்மீது கருனை புரிந்து என் மனோரதத்தை நிறையேற்
றிச் செல்லவேண்டும் இன்று.

ஸ்ரீ. சீ ! நீ பெண்ணல்ல ! [கோபத்துடன் போகிறார்.]

லீ. [ஸ்ரீதந்தன வழி மறித்து] ராஜகுமாரா, அது போனாற்
போகட்டும் ; நான் உர்மைச் சில நியாயங்கள் கேட்க
வேண்டும் ; அவற்றிற்கு விடை யளித்துவிட்டுப் பிறகு
செல்லும். நியாய மறிந்திருந்தும் அதனைக் கேட்பவர்க்
குக் கூறாமற் செல்பவர் கொடு கரமில் லிழ்வார்களென்று
தாமி சாஸ்திரங்கள் கூறுவதை மறக்க வேண்டாம், மறக்
கவேண்டாம் !

ஸ்ரீ. ஐயோ ! இதென்ன தர்ம சங்கடமாயிருக்கிறது ! என்ன
வேண்டும் ? கேள் சிக்கிரம்.

லீ. தனய செய்து இப்படி உட்காரும்,
[ஸ்ரீதந்தர் உட்காருகிறார்.]

ஸ்ரீ. அப்பா ! உன்னைப் பார்த்ததும் தவறு !
[கலையைத் திருப்பிக் கொள்ளுகிறார்.]

லீ. ராஜகுமாரா, ஒருவருடைய குற்றத்திற் சாக மற்றொருவ
ரைத் தண்டிப்பது நியாயமோ ? அவரவர்கள் செய்த குற்
றத்திற்கன்றோ அவரவர்கள் செலிக்கப்பட வேண்டும்.
உம்முடைய பிதா உாக்கு என்னை மணம் பேசும்படியாக
ராயபரிபை என் பிதாவிடம் அனுப்பினார் ; அதற்கென்
பிதா இசைந்தாரா, எப்பொழுது என் பிதா என்னை உமக்
குக்கொடுக்க இசைந்தாரோ, அப்பொழுதே நான் உமக்
கு மனையாளாகிட்டேன். மஹா பரசுதத்தில் கந்தராகி

தேவி, தன் பிதா தன்னைத் திருதராக்ஷரணுக்குக் கொடுக்க எப்பொழுது இவசந்தாரோ அப்பொழுதே தான் அவருக்குப் பத்னியாய்விட்டதாகக் கூறி, திருதராக்ஷரன் நேத்திர மில்லாதவனென்று பிறகு கண்டறிந்த அவன் பிதா மறுத்தும், தன் சுற்பிற்ரு அழிவு வராவண்ணம் அந் திருதராக்ஷரனையே மணந்தான். அப்படியிருக்க, இப்பொழுது நீர் என்னை வெறுத்தீராயின் வன்கதி என்னவாவது? ஆனால், உம்முடைய பிதா உம்மைக் கேட்காது செய்தது தவறென்று கூறுவீர்; அப்படியே விருக்கட்டும். உம்முடைய பிதா செய்த தப்பிதத்திற்காக நான் ஏன் ஆயிர மனுபயிர்க வேண்டி? ஐயனே! இது சிவராமமோ? இது பேரனாற் போகட்டும். ஓர் தன்னிகையில் கரத்தை ஓர் ஆடவன் அகஸ்மாத்தாய்ப் பற்றினும் அந்த ஈழனமே அக் கன்னிகை அப் புருஷனுக்கு மனைவியாகியு னென்றும், அக் கன்னிகை அப் புருஷனை யன்றி வேறொரு புருஷனை மணந்தால் அவளுடைய சுற்பிற்ரு அழிவு வருமென்றும் தர்ம சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. இதுபற்றியன்றோ தெய்வயானை பிராமணப் பெண்ணா யிருந்தும் அகஸ்மாத்தாய்த் தன் கரத்தைப் பற்றிய வயாதிபை மணஞ் செய்து கொள்ளும்படி நேரிட்டது. அப்படியிருக்க, நீரோ எனது கரத்தைப்பற்றி என்னைச் சுற்று முன்பாகக் கட்டி யணைத்தீர். எப்பொழுது எனது கரத்தைப் பற்றினீரோ அப்பொழுதே நான் உமர்குப் பத்னி யாய்விட்டேன். உம்முடைய பத்னியை நீர் இப்பொழுது வெறுப்பது சிவராமமோ? இது யார் செய்த துஷ்டம்? காஞ்சு வலிய வந்து உம்மைத் தீண்டவில்லை. நீர் தானே என்னைத் தீண்டினீர்?—பிராண நாதா, நான் இப்பொழுது உம்மை யன்றி வேறொரு புருஷனைக் கனவின் கிணைப்பினும் என் சுற்பிற்ரு அழிவு வருமன்றோ? ஐயனே, நீர் இப்பொழுது என்னை வெறுப்பீராயின் என் கதி என்னவாகுமென்று நீரே யேசித்துப் பாரும். ஸ்திரீகளுக்கு முக்ஷியமாக வேண்டியது புருஷ

பாக்கியமே; நீர் என்னை விவாகஞ் செய்து கொள்ளா விட்டால், கற்பை முதன்மைப்பாக்கக் கருதும் நான் வேறெப் புருஷனையும் விவாகஞ் செய்துகொள்ள முடியாது. பிறகு புருஷ பாக்கிய மில்லாத நான் இப் புணியில் இருந் தென்ன பயன்? இறக்கவேண்டியதுதான்; அரசே, நான் இறப்பேனாகில் அப் பழி யாணாச் சேரும்? உம் மையன்றோ சேரும்? அரசே, ஸ்திரீ ஹத்தி மிகவும் கொடியது, அதிலும் நான் கண்ணிடை—

ஸ்ரீ. [பெருமூச்சு எறிந்து] அப்பா! பேய்களும் தர்ம சாஸ்திரம் களைப் படித்திருக்கின்றனவே!

ஸி. அரசே, பேதை என் மனத்தை இவ்வாறு வருத்தவது உமக்கு வியாயமோ? ஐயனே, நீர் என்னை வெறுத்த போதிலும் நான் உம்மையன்றி வேறொரு புருஷனை ஒரு காலும் மணம் புரியேன்; இது சத்தியம். அரசே, தானாக வந்தால் தாயா யிருந்தாலும் தழுவும்படித் தர்ம சாஸ்திரமான் கூறுகின்றனவே, காத்தற்கரசே,—

[ஸ்ரீதந்தர் அருகிற் செல்லுகன்.]

ஸ்ரீ. சி' துராத்தமா, துரநில்!

ஸி. அரசே, அப்படியே உமது உத்தரவின்படி.— ராஜ குமாரா, மற்ற வியாயக்க னெல்லாமிருக்கட்டும்; நீதோ சுதந்திர குலத்திற் பிறந்த சுத்தவீரர், உம்மைத் தஞ்ச மென்று வந்தடைந்தவர்களுடைய பகைவரைத் தொலைத் து அவர்களுடைய துயரைக் களைவது உம்முடைய கட மையன்றோ? பிராணநாதா, நான் பெண் பேதையென்று மெண்ணாமல் சித்தஜன் என்னைப் பகைத்து, இப் பாலி சத்திரனையும் தென்றலையும் தனக்குத் துணையாகக் கொண்டு, கடல் முரசு மார்ப்ப எல் னருகில் வந்து, தன் கருப்புச் சிவையை வளைத்து, புஷ்ப பாணங்களால் என் னுக்கத்தை பெல்லாம் சவ்வடைக் கண்களாகத் துளைக் கிருன், பிராணநாதா, பகைவன் இப்படி என்னை வருத்தம்பெரமுது தாம் உம்மா கிருப்பது வியாயமோ?

இன்னும் சற்று நேரம் சம்மா இருப்பீராயின் மதன் என் னாகியைக் கொண்டு போவான்! காதற்கரசே, இனித் தாமதிக்கலாகாது, ஆகாது! பிராணநாதா, இந்த மன் மதனுடைய கர்வத்தை யடக்கி என்னை சமஸ்திருக்கும்! இனி என்னால் சிக்க முடியாது! பிராணநாதா, அப்பம்! அப்பம்!

[ஸ்ரீதத்தர் அருகிற் செங்கிழுத்.]

ஸ்ரீ. [தன் உடைவாளை வீசி மிகுந்த கோபத்துடன் நடுத்தே! திராசம்மா, என்னருகில் வாராதே! நீ பெண்ணா பிராஸிட டால் இந் நேரம் உன்னை ஒரே வெட்டாய் வெட்டிவிட் டிருப்பேன்! தப்பிப் பிழைத்துப் போ!—இப் பேசைய நாம் பார்த்ததுந் தவறு!—ஓ! என்ன தப்பிதஞ் செய் தேன் நான்?] [மூத்தரைத் திருப்பிக் கொங்கிழுத்.]

ஸீ. [ஸ்ரீதத்தர் பின்புறமாகச் சென்ற] பிராணநாதா, நீர் என்னை விவாகஞ் செய்து கொள்ளாமற்போனால் போகிறது, நானே சீக்கிரம் இறக்கப் போகிறேன். நான் இறப் பதன்முன் ஒரு முறை என்னைக் கட்டி யினைத்து ஒரு முத்த மிடுமே பிராணநாதா! பிராணநாதா!—

ஸ்ரீ. [அடல்சாக் கோபத்துடன் லீலாவதி காத்நினின்றும் திமிதிக் கொண்டு] நீ பெண் ஊக்க, பேயே!

[விசுவதுடன் போகிறார்.]

ஸீ. [தனி மொழி] ஆ! இதுவோ என்னுடைய விதி!—ஆறா! இந்த சாஜ குமாரனுடைய மன உறுதிவே உறுதி! என் னுடைய மட்டும் முயன்றும் இவ் விசாஜ குமாரனுடைய மனத்தைத் திருப்ப முடியாமற் மோயிற் தல்லவா! சிதி தாயினும் இப் பாலியின் மனம் இளகியதா? பாலி என் னுயிர்க்கு எமனாக எங்கென்று பிறந்தாயோ? பெண் ணென்றும் பாராமல் என்னை உதைத்துச் சென்றாயே! என் வயிறு எரிசிறதே! இது உன்னை விடுமோ? என் வயிறு எரிசிறதாயோ நீயும் எரிந்து போகமாட்டாயா! சண்டாளப் பாலி! நான் என்ன வேண்டியும் ஒரு முத்த மானது கொடுத்தானு என் ஆகாசநீர்! அப் பாதகிகளே

சனியுடன் அன்று பேசியபொழுது ஒரு வார்த்தைக்கு ஒரு முத்தமிட்டானே! என் வயிறு எரியும்பொழுது நீக்க எரிவதும் சுகமாய் வாழப்போகிறீர்களா? சசனே! சசனே! இதுவே என்னுடைய விதி!—ஓ! இதென்ன நான் இப்படி இருக்கிறேன்? என் ஊக்கம் எங்கே போயிற்று? சிலாவதி! எல்லோரும் உனது வலைக்குள் சிக்கும்படி செய்யும் நீயோ ஒரு அற்ப சாஜகுமாரனுடைய வலையிலகப்படுவது? ஓ! என்னை நான் மறந்திருந்தேன் இதுகளையில்!—ஆறா! ஸ்ரீதத்தாஜனே! நானாக வலிய வந்தும் என்னை வெறுத்தாயல்லவா? உன் உயிருக்கு நான் இனி உமனாகாவிட்டால் நான் சிலாவதியல்ல! எத்தச் சுவேசனையின்மீது கொண்ட காதலினால் என்னை வெறுத்தாயோ அந்த சுவேசனையைக்கொண்டே உன் உயிருக்கு வந் தேடாவிட்டால் நான் என் பிரதானின் மகனன்று! அக் காதலை வெல்லாம் ஆகா சுவணத்தில் வெறுப்பாக்குகிறேன் பார்! ஆறா! சிலாவதியின் மனமே உனக்குத் தெரியாது, காட்டுகிறேன் பார்!—இதோ சுவேசனைக்கு நீ கொடுத்த மோதிரம்! இப்பொழுது யார் கையில் இருக்கிறது இது?—நாம் ஆத் திசப்பட வாகாது. இப்பொழுது என்ன செய்வவேண்டுமென்று யோசிப்போம். பிரதாபசிலரைக் கொண்டே கம்மூடைய காரியத்தை நிறைவேற்றவேண்டும். அவர் எப்படியும் நாம் சொல்லுகிறபடி நடப்பார். இம் மோதிரத்தை அவரிடம் கொடுத்து ஸ்ரீதத்தாஜனுடைய மனத்தைக் கலங்கச் செய்வவேண்டும். இதற்கு நாம் செய்ய வேண்டிய வேலையைப் பார்த்துக் கொள்ளுவோம்.—என்னை வெறுத்த சாஜகுமாரர்! சிலாவதியின் சத்தியைச் சீக்கிரம் காண்பாய்! [போகிறான்.]

சிறிதொழுது கழித்த ஓர் கிருபத்தடன் ஸ்ரீதத்தர்
மற்றொரு புறமாக வருகிறார்.

சு. சனி குழிந்தது!—என்ன ஆச்சரியம்! இது சாவித்திரியின் கைபெழுத்து என்பதற்குச் சந்தேகமே யில்லை. குறு

நாழிகைக்கு இங்கு வந்திருப்பதாக எழுதியவன் ஏன் இன்னும் வரவில்லை? இங்குச் சற்று நேரம் உட்கார்ந்து பார்ப்போம். ஐயோ! நான் என்ன தப்பிதஞ் செய் தேன்! என் காதலிக்கு நான் செய்த பிரமாணத்தினி லும் தவறினேனே!—கண்ணே! சாவித்திரி! சாவித்திரி! [மூச்சுசுமையாகிஞர்.]

கலோசனை வருகிறான்.

க. இன்னும் ஒன்பது நாழிகை யாக்காவிட்டாலும் எனக்கு விட்டியிருப்பதென்றால் மனம் பொறுக்க வில்லை.—அது யார் அங்கு படுத்திருப்பது? என்னுடைய பிராணநாதர் போ விருக்கிறதே; ஆம்! ஆம்! அவர்தான்.

[அருகிற் செல்கிறான்.]

உறக்குகிறார் எனக்கு முன்பாகவே இவர் இங்கு வந் திருக்கிறார் போலும்; நான் எழுதிய விருப்பத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்; எழுப்புவோம்.

[எழுப்புகிறான். பூதத்தன் எழுந்திருந்து சத் ரொதுங்கிச் செல்கிறார்.]

பிராணநாதா, என்ன ஒருவாராய்த் தூர கிற்கிறீர்? இந் நும் தூக்க மயக்கந் தெளியவில்லையோ?

பூ. சாவித்திரி, இனி உன் கரத்தால் நீ தீண்டுவதற்கும் நான் பாத்திரமானவன் கல்லன்!

க. பிராணநாதா, என்ன சமாசாரம்? வினாயகபெற்றீரா என்ன?

பூ. ஐயோ! கண்ணே! என்னைத் தீண்டாதே! நான் சொல் லதைக் கேள்; பிறகு என்னைத் தீண்டத் தரும் என்ற உனக்குத் தோன்றுமாயின் அப்படியே செய்.

க. அப்படியா சமாசாரம்? உட்காரு மிப்படி.

[பலவந்தமாய் பூதத்தனரத் தன் அருகில் உட்காருப்படி செல்கிறான்.]

உம்மை நான் தொடவில்லை! என்ன சங்கதி சொல்லும், ஏன் முகம் ஒருவாறு கிருக்கிறீர், பிராணநாதா?

பு. கண்ணே, சாகித்தியி, நான் உனக்குக் கூறிய பிரமாணத் தினின்றும் தவறினேன் !

க. தவறுவதாவது ?—

பு. கண்ணே, நான் சொல்வதைக் கேள், நான் உன்னைப்பற்றி வேறொரு ஸ்திரீயையும் கண்ணெடுத்துப் பார்த்த தில்லை யென்று கூறினே னல்லவா ; அநினின்றும் தவறினே னின்று !

க. எப்படி ? எப்படி, பிராணநாதா ?

பு. நீ இந் நிருபத்தில் எழுதியபடி ஆறு நாழிவைக்கு இங்கு வந்தேன். இங்கு கிருஷ்ணர்களின் மறைவில் ஓர் பெண் உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டு, தீதா எனென்று நினைத்து, வந்த அவசரத்தில் உற்றுப் பாராது அவளை என் கைத்தால் தழுவினேன். உடனே நான் செய்த தப்பிதத்தை யறிந்து நான் வருத்தப்பட்டது ஈகனுக்கே தெரியும் !

க. அது யார் அந்தப் பெண் ? இங் செப்படி வந்தாள் ?

பு. அவளை உனக்குத் தெரியாது. அகஸ்தாதாய் இங்கு வந்து உட்கார்ந்திருந்தனளாம் ; அவள் பராக்ஷபகேது வின் மூத்த பெண் ஸீலாவதி—

க. என்ன ! ஸீலாவதியா ?

பு. ஆம், ஸீலாவதியை உனக்குத் தெரியுமோ ?

க. தெரியும் பிராணநாதா—ஆயினும் எனக்குச் சந்தேக மாக இருக்கிறது—அவள் ஸீலாவதிதான் என்று உமக்கு உறுதியாகத் தெரியுமா ?

பு. அதற்குச் சந்தேகமே யில்லை ; அவளை எனக்குக் கூறி னான்.

க. எக்கே ஸீலாவதி ?

பு. போய்விட்டிருப்பாள். நீ யல்லவென்ற கண்டவுடன் மிகவும் கோப மூண்டு நான் அவளை னைது முடிவில் பெண் எனென்றும் பாராமல்—உதைத்துச் சென்றேன்.

- க. பிராணநாதா! ஐயோ! பாவம்! ஏன் உடைத்தீர்?
- ஸ்ரீ. அவள் காணத்தை பெல்லாம் விட்டுத் தன்னை மணம் புரியும்படி என்னைக் கேட்டான்.
- க. ஸீலாவதியா?
- ஸ்ரீ. ஆம்; அவள் பெண்ணல்ல, ஓர் பேபெய்தே என்னு கிறேன்!
- க. பிராணநாதா, அவள் ஸீலாவதி யல்ல; எனக்கு ஸீலாவதி உயத் தெரியுமே; அவ்வளவு அற்பமாக அவள் ஒரு காலூர் நடக்கமாட்டாள். வேறு யாருடைய ஸீலாவதி பென்று எண்ணி யிருக்கிறீர் நீர்.
- ஸ்ரீ. அவள் ஸீலாவதியென்று தானே கூறினாள்; ஆயினும் எனக்கு நன்றாய்த் தெரியாது. ஒரு வேளை நான் தவறாக எண்ணினும் எண்ணி யிருக்கலாம்.
- க. அதற்குச் சந்தேக மில்லை; ஸீலாவதி ஒருகாலு மப்படிச் செய்திருக்கமாட்டாள்.
- ஸ்ரீ. அதெப்படி யாயினு யிருக்கட்டும்; யாரா யிருந்தாலு மென்ன! நான் வேறொரு ஸ்திரீயின் காத்தைத் தீண்டிய துண்டமையே; பிறகு நான் செய்த குற்றத்தை அறிந்து அதற்காக விபசனப் பட்டபோதினும் செய்த குற்றம் குற்றமே! கண்ணே, இந்த அபராதத்திற்கு நான் பிரா யச்சித்தமாக என்ன செய்வது—ஓ! இக்கா மல்லவா தப்பிதஞ் செய்தது? இது இனி யிருக்க லாகாது.
- [உடைவாரை ஒங்கித் தன் இடது கைத்தைச் சேதிக்க முயலுகிறார். உடனே கலாசாரம் அடைந்ததென்கொள்.]
- க. பிராணநாதா! என்ன காரியஞ் செய்வத் துணிந்தீர்? விடும் வாரை! [காரை காங்கித் தீழே எறித்த விடுகொள்.] பிராணநாதா, நீர் செய்த தப்பிதத்திற்கு நீரே தண்டனை விதித்துக்கொள்வதோ! லா அல்லவோ விதிக்கவேண்டும்?

ஸ்ரீ. ஆம், கண்மணி, நீ என்ன தண்டனை விதித்தபோதிலும் ஏற்கச் சித்தமா யிருக்கிறேன்.

க. பிராணநாதா, நான் சொல்வதைக் கேளும். முதலில் நீர் குற்றமே செய்வகிலையே! வேறொரு ஸ்திரீயென்று உமக்குத் தெரிந்திருந்த நீர் அவளைத் தீண்டி யிருப்பீரா யின் அது தவறாகும்; கானென்று நினைத்து அறிபாமல் அவளது கரத்தைப் பற்றியது என்னுடைய கரத்தைப் பற்றியதே யாகும். அதுவுமன்றி, நீர் உண்மையை அறிந்தவுடன் அவளை வெறுத்ததுமன்றி, பாவம் உதைத் தும் தூத்தனீர்! இதி லென்ன தவ் றிருக்கிறது? ஆயி னும் நீர் என்னுடைய கரத்தைப் பற்றினால் எவ்வளவு தவறுமோ அவ்வளவு தவறு செய்திருக்கிறீர்! இதற்கு நான் தக்க தண்டனை விதிக்கவேண்டும்!

[ஸ்ரீதத்தரை முதலிடம்]

சரிதானா இப்பொழுது?

ஸ்ரீ. என் காதற்கினியே இம் மாதிரியான தண்டனை எனக் குத் தினம் நீ விதிப்பாயாக! என் கண்ணின் கருமணியே, உனது கற்குணத்தை நான் என்னவென்று புகழ் வது! [அவசரத்துடன் எழுந்திருந்து] ஒழேறா! கண்ணே, மழை நீர் துளிக்க ஆரம்பித்துவிட் டது. பெருங் மழை வருட்போ யிருக்கிறது, நாம் இனி இங் கிருக்கலாகாது. இங் கருகாமையினுள்ள லிட் கிற்கு போவோம் வா, உனக்கெல்லாம் அப்புறம் விளங் கச் சொல்லுகிறேன்.

[கலேசானையை வலமுத்துக்கொண்டு விரை க்து போகொர்.]

காட்சி முடிந்தது.

சுருதி

ஜன்தாவது அங்கம்

முதற் காட்சி

இடம்—அரண்மனையில் இளவரசர் விடுதி. காலம்—மாலை.

பதாபகதி வருகிறது.

பத். எங்கே ஸ்ரீதத்தர்?—ஓ! இங்கும் காணோம்; இவரைப் பார்ப்பதே கடினமாக இருக்கிறது. இவ் கொப்படியும் வருவார்; சற்று உட்கார்ந்து பார்ப்போம்.—ஒரு வேளை இந்த சாவித்திரி என்பவள்தான் கலோசனையா இருக்கக் கூடுமா? கலோசனை காணாமற்போன காலத்திற்கும் இங்கு சாவித்திரி வந்ததாக இவர்கள் கூறும் காலத்திற்கும் சற்றேறக்குறைய ஒத்தே இருக்கிறது. அப்படியிருக்குமாயின் கலோசனை தன்னுடைய உண்மையான பெயரை வெளியிடாது ஏன் வேறு பெயர் பூண்டு ஓர் பாங்கியாய் இங்கிருக்க வேண்டும்? ஏன் அவள் தீவிரமாய் இந்த அரண்மனையை இப்பொழுது விட்டுப் போகிறாள் வேண்டும்? ஒருவேளை தந்தையக்கிரன் கூறியது உண்மையே என்னவோ?—ஓஓஓ! அப்படி ஒரு காது மிராது. இந்தச் சாவித்திரி கலோசனையாக இருக்க மாட்டாள்.—ஆயினும் எனக்கு சந்தேகமாகவே இருக்கிறது;—சாவித்திரியின் ரூபம் முதலியவற்றைப் பற்றி நான் கேள்விப்பட்ட தெல்லாம் கலோசனையின் ஜாடையாக இருக்கிறது. ஓ! இளவரசர்தான் சாவித்திரி கை அழகுத்து வந்து, சித்திரரேகா தேவியிடம் பணி செய்கிறாள் விட்டாள் என்று கூறினார்களல்லவா? அவரைக் கேட்டால் எல்லாம் வெளியாகும், என்கே இன்னும் இளவரசரைக் காணோம்?—

வந்திராசன்மக் வருகிறது.

வினாக்கள், இளவரசர் மூலக் தெரியுமா உமக்கு?

விதி. தெரியாது.

பத். ஐயா, நான் அவரைச் சிக்கிரம் பார்க்கவேண்டும். எங்கும் தேடுகிறேன்; காணும்; வேறு யாருக்காவது தெரியுமா அவர் இப்பொழுது திருக்கு மிடம்?

விதி. எனது 'மைத்துனனுடைய அண்ணன் பாட்டனாரின் மூத்த குமாரனுக்கு மாபாருளுடைய தகப்பனுக்குத் தம்பியின் போப் பிள்ளையினுடைய பெண்சகலின் தாயாருடைய மாமியாருக்குத் தங்கையின் நாதனுக்கு அக்காள் பாட்டியின் பந்துக்களுக்கு, ஒருவேளை, யாருக்காவது தெரிந்திருந்தாலு மிருக்கும்.

பத். ஐயா! எப்பொழுதுதான் இந்த விளைபாட்டை விடுவீர்? எதற்கும் கால மில்லையா?—உண்மையில் இளவரசர் இப்பொழுது எங்கிருக்கிறார் என்று உடக்குத் தெரியாதா?

விதி. என்ன அம்மா இப்படிச் கேட்கிறீர்களே? அரிச்சன் திரை வாயில் ஒரு பொய் வருமா?

[பத்மாகி கோபத்துடன் போகிறார்.]

என் வாயில் ஒரு மெய் வருமா! அம்மட்டுத் இதுவரையில் இளவரசர் கட்டிலையின்படி அவர் இருக்குமிடத்தை ஒருவரிடமும் உறுது தப்பித்துக் கொண்டேனே!—அட்டா! இவ் சொல்கு வந்தார்?

மிக்க விவாதுடன் மிக்கிரமவிரர் வருகிறார்.

விதி. ஐயா! இளவரசர் ரெங்கே? இளவரசர் ரெங்கே?

விதி. உது மிக்க அவசரமா யிருக்கிறதுபோ விருக்கிறது.

விதி. ஆமாம், ஆமாம்! சிக்கிரம் சொல்லும், மறையாஜா அனுப்பி யிருக்கிறார் என்றை, எங்கே அவர்?

விதி. ஐயா, மிக்கிரமவிரரே, நான்கள் ஆத்திருடி படித்திருக்கிறீரா?

விதி. அந்தெல்லாம் என்னத்திற் கையா? இளவரசர் எங்கே, சிக்கிரம் சொல்லும், எனக்கு அவசரமா யிருக்கிறது.

- விதி. எனக்கு அவசரமா பில்லி இப்படி பெயர்வைத் தேட்டால் நான் சொல்லமாட்டேன்.
- விதி. கோபித்துக் கொள்ளவேண்டாம் ஐயா, உமக்குத் தெரியுமா சொல்லும்.
- விதி. இப்படி உட்காருகிறீர்கள் சொல்லுகிறேன். பப்ளிக் ஹெல்த் டிபார்ட்மென்ட், மூன்பேரல் எங்கே பூமிதேவியின்மீது உட்காருவதை வறுகிறதோ என்று பப்ளிக் ஹெல்த் டிபார்ட்மென்ட், உட்காரும்.
- விதி. இதோ உட்காருகிறேன். சீக்கிரம் சொல்லும்,
- விதி. ஆத்திரை படித்திருக்கிறீரா நீர்?
- விதி. படித்திருக்கிறேன்.
- விதி. அதில் “அதஞ்செய் விரும்பு” என்பதற்குப் பிறகு “அவசரப்பேட்டு” என்றிருக்கிறதே தெரியுமா அது?
- விதி. இப்பொழுது வினாக்கள் எல்லாம் உட்காரச் சொன்னீர் என்ன?
- விதி. அந்தப் படித்திருந்தால் இப்படிச் செய்யமாட்டீர். ‘அவசரப்பேட்டு’—உட்காரும், என்ன சமாச்சாரம்?
- விதி. என்ன ஐயா இது? மஹாராஜா இளவரசரை எப்படி யாவது கூடிய சீக்கிரத்தில் கண்டு, நான் அவருடன் பேச வருவதாகக் கூறி, உடனே தன்னிடம் வந்து அவரிருக்கு மிடத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று கட்டளை விட்டார் எனக்கு, இப்பொழுது அவரு சீக்கிரம் சொல்லுமாய். இளவரசர் எங்கிருக்கிறார் தெரியுமா உமக்கு?
- விதி. ஐயோ, முன்பே சொன்னீர் இருக்கலாத்தா? எழுந்திரும் சொல்லுகிறேன். இப்படியே நேராகப் போய் வலது பக்கம் திரும்பும், திரும்பி நேராகச் சென்றால் முற்றுவாயில் களிருக்கும்; அவைகளில் வெளியில் வழியாக அகழும்; அந்த வழியில் தலைமுடி விடித்துக்கொள்ளக் கூடாது தாங்கள், தெரியுமா?

- வி.க. இல்லை, இல்லை; சொல்லும்.
- வி.சி. தலைமை பிடித்துக்கொள்ளாமல் உள்ளே சென்றால், இடது பக்கமாக ஒரு மார்க்கம் போகிறது—
- வி.க. சரி! இளவரசர் எங் கிருக்கிறார் சொல்லுமென்றால் இதை வெல்லாம் யாதுவா கேட்டது?—
- வி.சி. முன்பே சொன்னேனே! அவசரப்படவேண்டாம், கேளு மைவா. 'அவசரப்பேடேல்'; அந்த இடது பக்கம் போ கிற வழியாகச் சென்றால், மேன் மாடிக்குச் சென்ற படி ஒன் றிருக்கிறது. அந்தப் படியின்மே லேறிப் போய்த் தெற்கு முகமாக நின்று கொண்டு வடக்கே பார்த்தால், மூன்று மண்டப்பங்கள் தெரியும்; கடுகி கிருக்கும் சித் திர மண்டபத்தில் இளவரசர்—
- வி.க. முன்பே சொல்ல லாகாதா இதை? சித்திர மண்டபத் திலா இருக்கிறார் இளவரசர்?
- [அவசரத்துடன் எழுந்திருக்கிறார்.]
- வி.சி. ஆம், சித்திர மண்டபத்தி லில்லை.
- வி.க. இல்லையா!— என்ன ஐயம்! கிறையாடுதிரா என்ன? இளவரசர் எங்கு இல்லையென்று நான் கேட்டேன்?
- வி.சி. 'அவசரப்பேடேல்' என்று முன்பே கூறினேனே! யார் அவசரப்படச் சொன்னது உம்மை?
- வி.க. அங்கே யில்லாகிட்டால் இந்தச் சித்திர மண்டபக் கதை வெல்லாம் யார் உம்மைச் சொல்லச் சொன்னது?
- வி.சி. உம்மை யார் அவசரப் படச் சொன்னது? அங்கு இல்லை, அங்கு போகவேண்டாமென்று சொல்ல வந் தேன், உமக்கு அவசரமா யிருந்தால் போம்.
- வி.க. இல்லை, இல்லை, ஐயா, சொல்லும் சீக்கிரம்.
- வி.சி. அந்த சித்திர மண்டபத்துக்குட் செல்லாமல் உமது முக்குக்கு நோக்கச் சென்றால், அந்த இடது புறம் ஒரு வழி பிரிகிறது, அந்த வழியில் போகும் பொழுது கிழக்

சே பார்த்துக் கொண்டே மேற்குப் புறம் சென்றால், டீ!
என்று உமது தலை ஒரு சவற்றில் முட்டும்!

வி. ஐயோ! என்னுடைய தலை உடைபவா வழி கேட்டேன்
உம்மை?

வி. 'அவசரப்பேடல்' அப்படிச் சென்றால் உமது இலை
சாண தலை உடையும்; ஆதலால் அப்படிப் போகாது,
கிழக்கே நோக்கிக் கிழக்கே செல்லுமென் தல்லவோ
சொல்ல வந்தேன்; 'அவசரப்பேடல்'!

வி. நல்ல 'அவசரப்பேடல்' நேரமாகிறது, சிக்கிரம் சொல்
தும் இப்பொழுதாவது.

வி. அவசரமாகவா இருக்கிறது? ஆனால் உமக்கு நீந்தத்
தெரியுமா? சிக்கிரம் சொல்லும்.

வி. அவசரம் என்றால் உமக்குத் தெரிகிறதில்லை ஐயா!

வி. ஆனால் அவசரமாக அந்த மேல் மாடியிலிருந்து தெற்
குப் படிவழியாகக் கீழே இழிந்து, கண்ணை மூடிக்
கொண்டு அவசரமாக நோர் யோடினால், அங்கிருக்கும்
பாழும் கிணற்றில் விழ்ந்து நீந்தலாம் அவசரமாக!

வி. ஐயா, எனக்குக் கோபம் வரும் அப்பறம், உம்முடன்
கிணையாடலா நான் வந்தேன்?

வி. நான் அப்பொழுதே சொன்னேனே 'அவசரப்பேடல்',
என்று.

வி. ஐயா! உம்மைக் கடைசி முறை கேட்கிறேன்; சொல்லு
கிறீரா என்ன?

வி. நானும் உமக்குக் கடைசி முறை சொல்லுகிறேன் 'அவ
சரப்பேடல்.' இதோ சொல்லுகிறேன் கேளும். அந்தக்
கிணற்றருகிற் போகலால் மேற்குப் பக்கம் திரும்பி
நேராக வாசனை பிடித்துக்கொண்டு மடைப்பள்ளிக்குச்
சென்றால்—அங்கே இருக்கிறாயா—

வி. அப்பா! இவ்வாசனா?

- விசி. இல்லை, எங்கள் அண்ணா !
- வித். உங்கள் அண்ணாவா? இத்தனை நாழிகை பேசியதெல்லாம் உங்கள் அண்ணா இருக்குமிடம் தெரிந்துகொள்ளவா? நான் போய் மஹாராஜாவிடம் சொல்லுகிறேன் !
- விசி. அவசரப்பட வேண்டாமையா, எனக்கு இளவரச ரிருக்குமிடம் தெரிபாது ; எங்கள் அண்ணா ஜோசியர் ; அவரிடம் சென்று கேட்டால் ஜோசியம் பார்த்து இளவரசர் இப்பொழுது எங்கிருக்கிறாரென்று கண்டறிந்து சொல்லுவார் ; ஏதாவது தகவிலை எடுத்துக்கொண்டு போம். 'அவசரப்ப்டேல்.'
- வித். நான் மஹாராஜாவிடம் சொல்லி உம்மை என்ன செய்கிறேன் பாரும் ! [கேரபத்தடன் போகிறார்.]
- விசி. ஐயா ! 'அவசரப்ப்டேல், அவசரப்ப்டேல்'—ஐஐயோ ! இதுபோய் ஏதாவது உளறும் ; பிறகு காரியம் கெட்டுப் போம் ; நாம் போய் அதற்கு முன்பாக ஏதாவது குறைவேண்டும். [போகிறார்.]

காட்சி முடிகிறது.

—*—

இரண்டாவது காட்சி

இடம்—புவராஜ பட்டணத்தில் ஆற்றம் கரையை யடுத்த தூர் தென்னஞ் சோலை. காலம்—அந்திப்பொழுது.

விவாதி ஆன்வேஷகம் பூண்டி கடுகாசனாபுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்.

- க. அக்கான், வழியில் உன்னை யாராவது கண்டுபிடித் திருப்பார்களாயின் என்ன செய்திருப்பாய் ?
- வி. நான் எல்லாவு ஜாக்கிரதைபாச வந்தேன் ! அதுவுமன்றி சாயங்கால மாய்விட்டதே ; என்னுடன் கன்றாய்ப் பழகி வருபவர்களா லன்றி வேறொருவராலும் என்னை இந்த கூடலி விருக்கும்பொழுது இன்னு னென்று கண்டறியது மிகவும் சஷ்டம். நான் வந்தபொழுது

முதலில் ரீபே கண்டுபிடிக்காமற் போயினியே!

க. ஆமாம், அக்காள்; எப்பொழுது முதல் இந்த ஆண் வேஷம் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறாய்?

வி. இன்றைத்தினம் மத்தியானம் அரண்மனையில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தபொழுது, பழைய ஞாபகங்களெல்லாம் என் மனத்திற்கு ஒலிவென்றாய் வந்தன. அப்பொழுது உன் சிறியவளா இருந்தபொழுது சில நாட்களில் நமது தகப்பனார் தனக்கு ஆண் பிள்ளை வில்லையென்று எனக்கு ஆண்வேஷம் தரித்து வேடிக்கை பார்த்த கிந்தையும் எனக்கு ஞாபகம் வந்தது. அந்த ஞாபகம் வரவே, நாக்கோ வயதாக்கிவிட்டது, இனி நாமெப்பொழுது அவ் வேஷம் தரித்துக்கொள்ளப் போகிறோம், கடைசி முறை நம தாசை தீர் இன்றைத்தினம் அவ் வேஷம் தரித்துப் பார்ப்போமென்று தீர்மானித்து இவ் வாடை யாபரணங்களை மெல்லாம் தரித்து, எனது வடிவத்தைப் பரிசீலிப்பது முன்பாகப் பார்த்தேன்; அப்பொழுது ஐயோ! நமது கலாசாலை இதைப் பார்ப்பதற் கில்லையென்று ஓர் எண்ணம் உண்டாக, உடனே ஒருவரு மறிவாதபடி உனக்கு இதைக் காண்பிக்க இங்கு வந்தேன்.

க. அக்காள், இந்த ஆண் உடை உனக்குப் பொருத்தியதாகவே யிருக்கிறது. உன்னை நன்றாக அறிவாதவர்கள் இப்பொழுது உன்னைக் காண்பார்களாயின் நீ ஒரு ஆடவனென்றே கூறுவார்கள்!—இதிரூக்கட்டும், நாம் விட்டிருள்ளே பேசிக்கொண்டிருந்தால் நல மல்லவா? இங்கே நைத்துவந்தா பெண்ணா?

வி. இவ் கொருவரும் வரமாட்டார்கள், பயப்படாதே. இங்கு என்ன அழகாகக் காற்றா வீசுகிறது. இக்குளிர்த காற்றை அனுபவிக்கிறது விட்டிருள்ளே அடைபட்டிருப்பதில் என்ன பிரயோஜனம்?—இதோ இக் கல்லின்மீது சுற்றுகோல் உட்கார்த்துவிட்டு போவோம்.

[இருவரும் உட்காருகின்றனர்.]

க. அக்காள் என்ன திரும்பித் திரும்பிப் பார்க்கிறாள்?

வி. ஒன்றுமில்லை; சுலோசனா, உன்னைப்பற்றிப் பிதாவிடம் பேசத் தக்க சமயம் பார்த்துக்கொண்டே யிருக்கிறேன். இன்னும் எனக்குக் காலம் வாய்க்கவில்லை. நான் உன் காமைய அவருக்கு எடுத்துக் கூறுவேனாயின் எப்படியும் அவர் உன்மீதுள்ள கோபமெல்லாம் தணிந்து உன்னை அங்கேறிப்பா ரென்பதற்குத் தடை யில்லை; ஆயினும் எனக் கொன்று மாத்திரம் சந்தேகமாகவே யிருக்கிறது. பிறகு பிதா உன்னை ஸ்ரீதத்தராஜனுக்கு மணஞ் செய்து கொடுக்க யத்தனித்தால், வங்கு இளவரசர், ஐதேவா! இப் பெண் முன்பு இங்கு பாக்கியா யிருந்தவ ளல்லவா, என்று வேண்டாமென்றால் என்ன செய்கிறதென்று மாத்திரம் எனக்குச் சந்தேகமா யிருக்கிறது.

க. இதைக் குறித்து நீ கவலைப்பட வேண்டியதில்லை:—அக்காள், நா னுனக்கு ஒரு ரகசியம் சொல்லுகிறேன் கேள். இதை ஒருவரிடமும் இப்பொழுது வெளியிடாதே. இளவரசர் என்மீது காதல் கொண்டி, என்னையன்றி வேறொரு ஸ்திரீயையும் மணம் புரிவதில்லையென்று எனக்கு வாக்களித்திருக்கிறார், நானும் அவர்மீது காதல் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் அவருக்கு நான் சுலோசனை என்று தெரியாது. வல்லாம் பிறகு சொல்லலாமென்றிருக்கிறேன். அக்காள் நான் என் காதலராகிய இளவரசனாகையே மணம்புரியப் போகிறேன்.

வி. ஐதேவா! அப்படியா? மிகவும் சந்தோஷம்; சுலோசனா, இத்தனை காலம் வகையில் இதை என்னிடம் கூறாமலிருந்தாயே! சுலோசனா, நீ உன் காதலரைச் சிக்கிரம் மணம் புரிவாயாக!

[ஸ்ரீதத்தர் தூத்தில் வருவதைக் கண்டு உரத்த சத்தமாய்]

அப்பொழுது என்னை மறக்காதே கண்ணே!

[சுலோசனையை முத்தியிடுகின்.]

க. இல்லை, இல்லை.

[இவர்கள் கடைசியில் பேசிய வார்த்தைகள் பூதததர் காதில் விழ, திரும்பிப் பார்க்க. வீலாவதியும் கலோசனையும் ஆலிங்கனம் செய்து முத்தமிட்டுக் கொண் டிருப்பதைக் கண்டவுடன் இடி வீழத் தவிர போல் அசைவற்ற சிந்தவிகிதின் மூர், சிறிது தெளிந்தவுடன் கோபா லேசாகக் கொண்டு தன்னுடைய வானை காட்ட, அது உறையி லில்லா திருக்கக் கண்டு, காமப்லிையை நோக்கு வினாச் சொடுகுருள்.]

அக்கான், என்ன சிரிக்கிறார்?

சீ. ஒன்று மில்லை,—கலோசனா, உன் மீது எப்பொழுது இள வரசர் காதல் கொண்டார்? இவ் விஷயங்களை பெல்லாம் எனக்கு விளக்கச் சொல்.

க. அக்கான் விட்டிற்ருள்ளே வா, எல்லாம் விளக்கச் சொல்கிறேன். இப்பொழுது—[கிமிரென் மெழுத்திடுக்து] அக்கான்! என் மோதிரத்தைக் காணோமே!

சீ. என்ன! என்ன மோதிரம்!

க. [கண்ணீர் ததும்ப] ஐயோ! அது எனக்கு இளவரசர் கொடுத்த மோதிர மாயிற்றே! அதை எப்பொழுதும் என் விரலில் விட்டு வடுக்க லாகாதென்று கூறினாரே! ஐயோ! எங்கேயோ போயிற்றே அந்த மோதிரம்!

சீ. கலோசனா, நீ யிருக்கு மிடத்திற்கு காதலெழுது அங்கே உன் படுக்கையின்மீது ஓர் மோதிர மிருக்கக் கண்டேன். நீ அதை அங்குக் கழற்றி வைத்தாயென் றல்லவோ பார்த்தேன். அம் மோதிரத்தையா தேடு கிறாய்?

க. ஒரு வேளை என் விரலின்மீதும் கழன்று அது அங்கு வீழ்ந் திருந்தது மிருக்கும்; வா வா, போய்ப் பார்ப் போம்.

[இருவரும் போகிறார்கள்.]

கவிஞர் முடிபெறு

மூன்றாவது காட்சி

இடம்—கரம்பிவியினின்றும் புலராஜா வகரத்திற்குச் செல்லும்
பாதையைச் சார்ந்த ஞர் வெளி நிலம்.
காலம்—சன்னிதம்.

ஆண் வேஷத்தாடன் லீலாவதி வருகிறார்

ஸீ. [தனி மொழி] ஆஹா! ஸ்ரீதத்தராஜனே! உமக்கு இது
தக்க தண்டனையே! என்னுடைய கோரிக்கை யெல்லாம்
பரமரூபி என் மனத்தைப் புண்படுத்தினீர், உன்மையே;
ஆயினும் உன்மைச் சும்மாவிட்டேனோ கான்? இனி
கூணமேனும் உன்முடைய மனத்திற்கு அமைதி என்பது
இருக்கப் போகிறதே? இப்பொழுது நீர் அனுபவிக்கும்
வேதனையைவிட மிக வேதனை கூடியமட்டும் நலமானது
என்று உமக்குத் தோற்றவில்லையோ? அப்பொழுதே
என் வேண்டுகோளுக் கிடைத்திருந்தால்!— ஆஹா!
சுலோசனா, உன்னுடைய கர்வம் அடங்கும் காலம் வந்து
விட்டதல்லவா? உனக்கும் தகுந்த சினைகளையே கான்
விதித்தேன்! எப்படியும் ஸ்ரீதத்தராஜன் உன்னைச் சிக்
கிரத்திய மேலுலகத்திற்கு அனுப்புவார் என்பதற்குச்
சந்தேக மில்லை. உன் காதலனாகக்கொண்டே உன்னைத்
தண்டித்தல் முறைமை! நீ இறந்தபித, உன் காதலர்
தானாக வலிய வந்து, தன்னை மணம் செய்குகொள்ளும்
படி என்னை வேண்டுவதை நீ மேலுலகத்திலிருந்து காண்
பாய்!—ஸ்ரீதத்தராஜன் சென்ற வேகத்தினாலும், முகக்
குறிப்பினாலும் இந் கோய் சுலோசனை இறந்திருப்பா
ளென்றே நினைக்கிறேன்—

ஸ்ரீதத்தர் விடைத்தொடி வருகிறார்.

ஸீ. ஆஹா! பாதகா! உன்னைக் கண்டுபிடித்துவிட்டேன்!

[லீலாவதியின் கழுத்தைப் பிடித்துக்கொண்
டு தன் கட்டாரியை துளிக் குத்தப்
போகும்பொழுது அவன் தலையிலணிக்
கிறார் உடை கீழே விழ, ஸ்ரீதத்தர் உன்
மை யடுத்த இடி விழுந்தவர்போல்
அமைத்து விந்து விடுகிறார்.]

[சத்தம் போதாதது] ஆஹா! என்ன மதிமோசம் போனேன்!

[வினாவதிகை மறுபடியும் செட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு சட்டாரியை ஒலி]

ஆ! வினாவதி, எல்லா உண்மையையும் ஆதியோடந்த மாகக் கூறுகிறாள் என்ன?

வி. ஸ்ரீதத்தாஜனே, என்னைக் கொல்லத்தானே போகிறீர்? கொல்லும்!

ஸ்ரீ. ஹா! பாதகி!—

வி. ஆயினும் என்னைக் கொல்லுமுன் உமக்குச் சந்தேகத் தைத் தரும்படியான சில சமஸ்காரங்களைக் கூறுகிறேன். கேட்க விரும்ப மிருந்தால் கேளும்; இல்லாவிட்டால் இப்பொழுதே என்னைக் கொல்லும்.

ஸ்ரீ. பேயே! நான் உனது உயிரை வளங்குமுன் சீக்கிரம் சொல்!

வி. ஸ்ரீதத்தாஜனே, உமது காதலியாகிய சாவித்திரியே உனது தங்கையாகிய சலோசனை!

ஸ்ரீ. ஆஹா! அப்படியா?—

வி. அந்தச் சலோசனையை உறங்கும்பொழுது காட்டில் எடுத்துச் சென்று கொன்றுவிடும்படி கொடியாளிகட்குக் கட்டளை விட்டவனும், ஒரு பாடிமுற்றியரது அவள் மீது குற்றஞ் சாற்றி அவள் பிதா முதலிய எல்லோரும் அவளை வெறுக்கும்படி செய்தவனும், பிறகு கொலைபா னிகளிடமிருந்து அவள் தப்பி வந்து உமது அரண்மனையி லிருப்பதைக் கண்டு பயமுறுத்தி அவ்விடமிருந்து அவளை வெளியிற் போகச் செய்தவனும், அவள் உமக் கெழுதியிருப்பதில் ஒன்பது ராழிகை என்பதை ஆறு காழிகை என்று மாற்றி உம்மைச் சந்தித்தவனும், நீர் அவளுக்குக் கொடுத்த மோதிரத்தை அவ்விடமிருந்து அபகரித்து எடுத்துப் பிரதாபலிபிடம் கொடுத்து உமது மனத்தைப் பேதிக்கச் செய்தவனும், ஆன் வேடம்பூண்டு

அவனருவினிருந்த உமது மனத்தைச் சுற்ற முன்பாகக் கலக்கியவனும், நீர் அன்று அரசு கலையில் ஒருகாலும் மணம்புரியேன் என்று கூறி, பிறகு அவன் என்ன வேண்டியும் இணங்காது வெறுத்த—இந்த விவரத்தையே! விவரத்தையே!

ஸ்ரீ. ஐயோ! என்ன மதிமோசம் போனேன்! ஐயோ! ஒரு பாபமு மறியாத என் காதலியைக் கவலாகான் இந்நேரம் கொஞ்சலிட்டிருப்பானே! கண்ணே!—கண்ணே!—

[விவரத்தை விட்டுவிட்டு நெறி கொண்டு வர்போல் ஒடுகிறார்.]

ஸரீ. சரி! கலாசாஸ்திரம் இந்நேரம் இறந்திருப்பான்! நீரும் இறந்து அவன் சென்ற இடத்திற்குப் போம்!—நான் என் தாமதக்கிறேன்? நான் இனிச் செய்வவேண்டியது ஒன்றுதான் விருக்கிறது! யோசிப்பாணேன்?

[ஸ்ரீதத்தர் அங்கே போட்டுவிட்டுச் சென்ற உட்காரியை கையிடுவதற்குக் கொண்டு]

ஆதா! கம்முடைய எண்ணங்களுக்கெல்லாம் என்ன வாயின? எப்படி எப்படி முடியுமென்று எண்ணி விருந்தோம், எப்படி எப்படி முடிந்தன!—ஆயினும் பெரிதன்று! கம்முடைய ஸ்திதிக்குப் பிறரையும் கொண்டு வந்த விட்டுத்தானே போகிறோம்!—இனி யோசித்துப் பயனென்ன? இந்த உடையானே கமது துன்பத்திற்குத் தகுந்த ஒளவதம்—ஆயினும் ஆண் உடையோடிருக்கிறோமே! சி!—அப்படி யல்ல; நாம் மின்வாது இறக்கலாகாது; இந்த உடையுடன் இறந்திருப்பதை யாராவது கண்டால் கமக்கு அவமானத்துக் கிடமாகும்; ஒரு வரு மறியாதபடி இப்பொழுது அரண்மனைக்குச் சென்று இந்த உடையை மாற்றிப் பின்பு இறக்கவேண்டும், செய்வது திருந்தச் செய்வவேண்டும்! [போகிறார்.]

காட்சி முடிந்தது

தான்காவது காட்சி

குடும்ப—அரண்மனையில் நூர் அரை. வலம்—கலாசனத்திடு.

கலாசனத்தி நூர் கரத்தில் கட்டாரியுடனும், மற்றொரு கரத்தில்
நூர் கிருபத்துடனும் நின்றுகொண் டிருக்கிறான்.

- வி. அவருக்கு நாம் செய்த கெடுதிகட்கெல்லாம் இவ்வளவா
வது நன்மை செய்கிறோமே! இந் கிருபத்தைப் பிறா
பார்ப்பாராவின் எண்ணத் தன் பெண்ணென மதியார்,
உண்மையே; ஆயினும் கலாசனத்தின் மீதுள்ள கோப
மெல்லாம் தணிவார். இதை நன்றாகத் தெரியும்படி. இங்கு
வைப்போம்—ஆதலால்! என்னுடைய வாழ்வு இவ்வண்
மை முடியுமென்று நான் கனவிலும் நினைத்ததில்லை!
நா! [பெருமூச்சுச் சொற்குக்.]
இப்பொழுது நாம் வருந்தி என்ன பிரயோஜனம்? முத
லிலேயே இருக்கவேண்டும் இரங்கப் புத்தி! ஆம்! என்
கெடு மதி என்னையே கெடுத்தது!— என்னுடைய
புத்தியும் நீச சற்றே புத்தியும் எதற்காவின? என்னு
டைய சூழ்ச்சிக் கொல்லாம் என்ன வாயின? இவைக
கெல்லாம் என்னை இக் கதிக்குக் கொண்டு வருவதற்
கன்றோ பயன்பட்டன! ஐயோ! பிறருக்குக் கெடுதி
நினைத்தபடியினு லன்றோ கனக்குக் கெடு சம்பவித்தது!
ஆ! என் புத்தி முதலியவற்றையெல்லாம் கிறு வயதுமுதல்
நல்ல விஷயங்களிலேயே உபயோகித் திருப்பேனாயின்
இக் கதி சம்பவித்திருக்குமோ? ஒரு காலும் சம்பவித்
தராது. கலாசனத்தைப்போல் பிறருக்கு நன்மையே
நாடி வந்திருப்பேனாயின் நான் நலமான ஸ்திதியில் இருந்
திருப்பேன் என்பதற்குச் சந்தேகமே யில்லை. என்
னுடைய கெட்ட எண்ணங்களுக்கும் புத்திக்கும் தக்க
தண்டனைவையே தெய்வம் எனக்கு விதித்தது! நான்
பிறருக்குச் செய்த தீமைகளுக்கெல்லாம் எனக்கேதாவது
உண்மையில் சந்தோஷத்திற்குக் கொடுத்தனவா? அதுவு
மில்லையே! நான் பிறந்தும் பிறவாப் பாவியானேனே!

சீ! இனி என்னைப்போல் இவ்வுலகில் ஒருவரும் பிறவா திருப்பார்களாக! நான் சீக்கிரம் இறத்தவே ஈலம், ஆரியனும், நான் அவளுக்கு அநேக தீங்குகளைச் செய்த போதிலும், கலோசனை கமலாகாளுடைய கைவினால் இறவாமற் பிழைப்பா வாயின், அவள் மாத்திரம் எனக் காக வருந்துவான் என்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை! ஆ! கலோசனா! நீயே வென்றாய், நானே தோற்றேன்! எப் பொழுதும் சத்தியமே நிற்கும், தீமையே அழியும்! சந்தேக மென்ன? இதற்குப் பிரத்தியக்ஷமாகப் பிரமாணம் வேண்டுமென்றால், இதோ நான் இருக்கிறேனே!—ஆ! விதியே! விதியே!—நான் இறப்பதற்கு வருத்தப்பட வில்லை; ஆரியனும் நான் இறப்பதற்கு மூன் ளவரெவர் களுக்குத் தீமை செய்தேனோ அவரவர்களுடைய மன்னிப்பைக் கேட்காமற் போகிறேனே என்று மாத்திரம் எனக்கு வருத்தமா யிருக்கிறது—அதற்கு நாம் இனி என்ன செய்யலாம்?—கண்ணே கலோசனா! நீ பிறத்தது முதல் இதுவரையில் எனக்கு ஒரு தீங்கும் செய்த தில்லை; நான் உனக்கு ஒரு நன்மையும் செய்ததில்லை! உன்னுடைய சேஷமத்தை யெல்லாம் கெடுத்து முடிவில் உன் னுயிருக்கே தீங்கு விளைத்தேன், கண்ணே! நீ பெண்ணை மன்னிப்பாய் என்று கேட்கவும் என் நா எழ வில்லையே! ஆரியனும் உன்னுடன் பிறந்த சகோதரி பெண்பதற்காக என்னை மன்னிப்பாய் என்னருஞ் செல்ல மே! மன்னையர்க் கரசியே! நீ கமலாகாளுல் கொல்லப் படாமல் ஸ்ரீதத்தராஜனுடைய உன் காதலனுடன் கூடி புத்திர பாக்கியம் பெற்று உனது தந்தை தாயர் முதலானோர் களிக்கவும், உலகத்தோ ரெல்லாம் உன்னைத் தா பெண்ப் புகழவும், உனது பரத்தா உன்னைத் தன் நன் னின் கருமணிபோல் பாராட்டவும், நீழி காலம் சுகமாய் வாழ்வாயாக! அப்படி நீ சுகமாய் வாழும்பொழுது என்னைப்பற்றி பெப்பெழுந்தாவது நின்! அவ்வளவே நான் உன்னை வேண்டிக் கொள்வது!—ஸ்ரீதத்தராஜ

னே! நீரும் என்னை மன்னிப்பீராக! உம்மீது கொண்ட
காதலினாலேயே இவ்வளவு தீங்குகளை பெல்வரம் நான்
செய்தேன்! நான் செய்த தீங்கிற்குத் தக்க தண்டனை
நான் அனுபவிக்கிறேன்; ஆகவே, நீர் என்னை மன்னிக்க
வேண்டும்! உமக்கே தகுந்த மனவிபாகிய கலோசனை
புடன் கூடி இணைபிரியாமலும் அக்கதற்பிற கரகிவின்மீது
என்றும் சந்தேகம் கொள்ளாமலும் நீழி காலம் சக்ர
வர்த்தியாக வாழ்வீராக —எனது தந்தை தாயே!
வினாக உம்முடைய மனத்தைப் புண்படுத்தினேன்,
என்னை மன்னிக்கவேண்டும். உமக்கு விவாவதி பென்று
ஒரு புதல்வியிருந்தா ளென்பதையே மறந்து விடுங்கள்,
கலோசனை ஒருத்தியே உமக்கு புதல்வி இனி!—தந்தை
கிரா! துன்மதி! உங்களிருவருடைய உயிரையும் நான்
போக்கினேன், உங்களையும் நான் மன்னிப்புக் கேட்
கிறேன்!—உலகத்தோரே! உமக்கொன்று நான் உறுதி
தேய்! கேளும்! நான் பிறருக்குத் தீங்கு நிறைத்தேன்;
முடிவில் அத் தீங்கெல்லாம் என்னையே குழந்தை! நீர்
நலம்பெற விரும்புவீராயின் பிறருக்கு ஒருகாலும் தீங்கு
நிறைக்கவேண்டாம்! கெடுவாள் கேடு நிறைப்பாள்!!!—
இனி நாம் தாமதிக்கலாகாது. [கட்டாரியை ஒன்றி]

சூதத்தராஜனே! நீர் என்மீது அருள் புரியா விட்டா
லும் உம்முடைய கட்டாரியாவது என் துயரத்தைத்
தணிக்கிறது!

[தன் மார்பில் கட்டாரியைக் குத்திக்
கொண்டு ஓடி விழுகான்.]

சு! கலோசனா—சூதத்த—

[இறக்கினான்.]

ஐந்தாவது காட்சி

மூடல்—தூர் படுக்கை அறா. காவல்—என்னிருள்.

கலோசனை தூர் மஞ்சத்தின்மீது படித்தாங்குகிறாள்.

கமலாகாசர் மெல்ல வருகிறார்.

[தனக்குள்] ஹா! இதவே என்னுடைய விதி! ஐயோ! நான் இதுவரையில் ஒரு பாபமும் செய்தறிவேனே! ஈசனே! இப்படியும் என் தலையில் எழுதி வைப்பீரா? இந்தத் தர்ம சங்கடத்திற்கு நான் என்ன செய்வேன்! என்ன செய்வேன்! இம் மஞ்சத்தில் உறங்கும் பெண் மணியை நான் கொல்வேனாயின், ஒரு பாபமு மறிபாத அருந்ததிக் கொப்பாண சுற்சிற் கசகிபைக் கொன்ற பாபம் என்னைச் சூழும். ஐயோ! நான் எவ்வாறு அப் பாபத்தைத் தரிப்பேன்! இதை நினைத்தாலும் என் நெஞ்சம் பதீர் என்நிறதே! நான் கொல்லாமற் தாமதிப்பேனாயின் என் நண்பனுக்குத் துரோகம் நினைத்தவனாவேன். அவர் சொற்படிச் செய்யாதிருப்பதை அறிவாராயின், என் கண் முன்பாக அவர் உயர்நிலைவா ரென்பதற் கைய மில்லை. அதனை நான் எவ்வாறு கண்டியிர் வாழ்வேன்! அவர் இறந்தாராகில் இப் பெண்மணியும் இறப்பா ளன்றோ? இப் பாபமெல்லாம் பிறகு யாரைச் சூழும்?—ஈசனே! ஏன் என்னை இவ் வுலகில் பிறப்பித்தீர்?—இதற் கேகா பிறப்பித்தீர்?—ஹா! நான் அழுதென்ன பயன்? என்ன பயன்? காலை தாமதமாகிறதே!—இம் மக்கை வர்க் கசகிபையும் கொன்று நாமும் இறக்க வேண்டியது தான்! ஐயோ! என்னுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு எனது நண்பர் சற்றுப் பொறுக்க வாகாதா? ஐயோ! அவருக்கு ஏனோ புத்தி இவ்வாறு மழுங்கிற்று? அவர் இந்தச் சாகித்தியின்மீது கொண்டிருக்கும் சந்தேக மெல்லாம் ஏதோ சித்தப் பிரமை பெண்பதற்குச் சந்தேக

மேயில்லை! காண் மும்முர்த்திகளுக்கு முன்பாகப் பிர
மாணஞ் செவ்வேனே! நண்பனே! அவசரப்பட்டு என்
கென்ன கொடுமைவாண கட்டளை யிட்டார்! ஐயோ!
பிறகு நிரூபித்து வருந்தப் போகிறீர்! அப்பொழுது
உமக்கு யார் தேறுதல் சொல்லப் போகிறார்கள்?—ஹா!
காண் கிபசனப்பட்டென்ன பழன்? யார் விதி யாரை
விட்டது?—ஐயோ! என் காண் எடுத்து ஒரு அடி வைக்
கவும் மனம் எழவில்லையே! என் கையால் நான் எவ்வாறு
இவ் வருந்ததின் உயிரைப் போக்கப் போகிறேன்!
ஐயோ! என துயிரை மாய்த்துக் கொள்ளவா?—என்ன
பிரயோஜனம்? என்ன பிரயோஜனம்? என துயிரை
மாய்த்துக் கொள்வதினால் என் நண்பனுடைய கட்டளை
வை நிறைவேற்றியவ னாவேனோ? அப்பா! அப்பா!—

[மஞ்சத்தி வருகிற செவ்வேனே.]

அம்மட்டும் காலத்திடு உறங்கும் சமயத்தில் வந்தேனே!
ஐயோ! என் நண்பனுடைய புத்தியெல்லாம் எங்கே
போயிற்று? முகத்தைப் பார்த்தும்பொழுதாவது தெரி
யாதா? இதோ லாஷுமியைப்போல் உறங்கும் பெண்
மணி கெட்ட நடத்தை யுடையவள் என்று எந்தக்
கொடும் பாவியும், ஒரு முறை இப் பெண்மணியைத்
கண்டின் கூறமாட்டேனே. தாயே! தாயே! உன்
னைக் கொல்ல வந்திருக்கிறேன் காண்; இதற்கென்றே
இக் கொடும் பாவி கா னிப்புவியில் உதித்தேன்! அம்
மணி! என்னை மன்னிக்க வேண்டும்! ஐயோ! என் மனம்
ஒப்பவில்லையே! என் கை எழவில்லையே! அம்மணி! நீ
புறங்கும்பொழுது உன்னைக் கொன்று தீராய் பழியைப்
பெறான் கையில் கட்டத்தை வந்தினேன்! அம்மணி!
என்னை மன்னிக்க வேண்டும். தாயே! நீ பதிவிரதை
வென்பது உண்மையாயின் இதோ உன்னை காண் கொல்
கிறேன், உன் தாய் போகாதிருக்க வேண்டும்!

[கட்டாரியை தாக்குகிறாள்.]

ஸ்ரீதத்தர் வேலாயுத ஓடி வருகிறார்.

ஸ்ரீ. பொறு! பொறு! கமலாகரா!

[கமலாகரர் கரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு தடுக்கிறார். கமலாகரர் அசைவற்று நின்ற விடுகிறார். ஸ்ரீதத்தர் மஞ்சத்தின்மீது மூர்ச்சையாகி வீழ்கிறார். கலோசனை தடுக்கிட்டு வருகிறார்களே.]

சு. என்ன! என்ன! பிராணநாதா?

ஸ்ரீ. [மூர்ச்சைய தெளிந்தெழுந்து கலோசனையைக் கட்டிக்கொண்டு] கண்ணே! கண்ணே! நான் என்ன தப்பிதஞ் செய்வு விருந்தேன்!— [கமலாகரரை நோக்கி]

ஆப்பா! கமலாகரா! இன்று நீ எனக்கு உயிரை வளித்தாய்; என்னை மீளா நாகத்தினின்றும் மீட்டனை, தோழா! நீ கூறினதெல்லாம் உண்மையே! நான் எண்ணியதெல்லாம் தவறே! வினில் மதிமோசம் போனேன். கமலாகரா, நீ இவ்வளவு நேரம் தாமதியாது முன்பே என் குருரமான கட்டளைப்படி வந்திருப்பாயாயின், பிறகு என் கதி என்னவா யிருக்கும்? நான் செய்த தப்பிதத்திற்கு இந்தச் சிறிது பொழுதுக்குள் அனுபவித்த யம வாத்தியமே போதுமே.

சு. பிராணநாதா, என்ன சமசாரம்? என்ன சமசாரம்?

ஸ்ரீ. ஆப்பா, கமலாகரா! நீ செய்த மகோபகாசத்திற்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யப் போகிறேன்? என் உயிரை அளித்தாலும் போதாதே!

கம. ஐயனே, தாம் எனக்குச் செய்த மகோபகாசத்திற்கு நான் உமக்கு என்ன கைம்மாறு செய்யப் போகிறேனென்? நல்லவேர யோசித்துக்கொண் டிருக்கிறேன்; தாம் சற்றுத் தாமதித்த வந்திருப்பாயின் என்னை எக் காலமும் சிதஞ்சியாய் நாகத்தில் ஈழற்குவிக்கும்படி யான கொடிய செய்கையைப் புரிந்திருப்பேனே! அதி

வின்றும் என்னைத் தப்புகிறீர் ! அதிருக்கட்டும் ஐயனே, நான் உம்மை யேண்டிக் கொள்ளுகிறேன். இனி யாவது சாகித்தியின்பீது ஒருபொழுதும் சந்தேகம் கொள்வ தில்லைவென்று எனக்கு சத்தியஞ் செய்து தாரும்.

ஸ்ரீ. அப்படியே தடை யென்ன ? ஒரு முறை பட்டது போதாதா ! இதோ கமலாகரா, இனி ஒருகாலும் நான் என் காதலியாகிய சாகித்தியின்பீது சந்தேகம் கொள் வதில்லை. இது சத்தியம்.

க. பிராணநாதா, இதெல்லா மென்ன ! எனக்குச் சொல்ல லாகாதா ?

ஸ்ரீ. இதோ கொள்ளுகிறேன், கமலாகரா, ஆனால் உன்னிடம் ஒன்று கூற மறந்தேன் ; கண்ணே, நீயும் இதைக் கேட்க வேண்டும். 'நான் பாங்கியாகிய சாகித்தியின்பீது காதல்கொண் டிருக்கிறேன் உன்னையே ; ஆயினும் பராக் கிரமகேதுவின் இரண்டாவது பெண்ணாகிய சுலோசனை யை கிவாகஞ் செய்துகொள்ளப் போகிறேன் சீக்கிரத் தில் !

கம. ஐயனே ! இதென்ன சமஸ்காரம் ?

க. பிராணநாதா ! இது உமக் கெப்படித் தெரிந்தது ?

ஸ்ரீ. காதல்களியே, இதுவரையில் இவ் வுண்மையை ஏன் என்னிடம் கூறுது ஒளித்து வைத்தாய் ? இதை முன்பே உன்னிடம் கூறியிருப்பையாலின் ஒரு கஷ்டமு மில்லாமற் போயிருக்குமே ?

கம. ஆனால் சாகித்தியியா சுலோசனை ?

ஸ்ரீ. ஆம், கமலாகரா ! என் காதலியும், சாகித்தியும் சுலோ சனையும் எல்லாம் இப் பெண்மணியே !

[சுலோசனையை முத்தமிட்டு நன்குந்]

அம்மணி ! அம்மணி ! எல்லாம் உமது கருணை !

பார்க்கின்றனதையும், காத்திருப்பதையும் பரிசீலனாக்களுடன் வருவிருக்கள்.

சுலோசனை அவர்களைக் கண்டதும் வினாக்கோடும் தன் தாயாரைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறான்.

கா. கண்ணே! சுலோசனா! உன்னைப்போல நான் உயிருடன் காணப் பெற்றேனே! நீயும் இறந்திருந்தால் என் கதி என்ன வாரும்! கண்ணே! இன்று என் வயிற்றில் நீ பாலை வார்த்தாய்! இன்று நான் உன்னை மறுபடியும் பெற்றெடுத்தேன்! நீ இவ்விருப்பதைப்பற்றி ஒரு வார்த்தையாவது யாருக்காவது கூறியிருக்க வாகாதா? போனது போகட்டும்! இன்று நீ ஒர் பெரிய ஆபத்தினின்றும் தப்பியது நானும் உவது தந்தையும் செய்த புண்ணியமே.

பா. ஆ! ஸ்ரீதத்தாராஜனே! சற்றும் யோசியாமல் என்ன காரியம் செய்ய விருந்தீர்? தம்மையும் எங்கேயும் எங்கேயும் சரணாவும் துக்க சாகரத்தில் அமிழ்த்த விருந்தீரே! சற்றாவது யோசித்திருக்க வாகாதா? இவ் விஷயத்தைப் பற்றி எங்களில் யாருடத்திலாவது ஒரு வார்த்தையும் கூறாமற் போனீரே; அதைப்பற்றி உம்மை கடிந்துகொள்வதில் பய வில்லை, உமக்கும் இதுவரையில் உண்மை இன்னதென்று தெரியாம விருந்தது போலும், ஆகவே! வினாவது—

க. தந்தையே, அக்காள் வினாவது எங்கே?

கா. [நர் புறமாக பார்க்கிறமகேதுக்கு] பிராணநாதா, வினாவது உயப் பற்றி ஒரு சமரசாரமும் காம் சுலோசனைக்கு இப்பொழுது கூற வாகாது. நடந்த விஷயங்களை வெல்லாம் சுலோசனை கேட்டால் மிகவும் வருத்தப்படுவான். ஆகலால் இப்பொழுது ஒன்றை கூறாது பிறகு மெல்லக் கூறலாம்.

பரா. ஆம், ஆம், அது உண்மையே.—

[ஸ்ரீதத்தரை ஓர் புறமாக அழைத்துச்
கொண்டுபோய்]

ஸ்ரீதத்தராஜனே, நீரும் லீலாவதியைப் பற்றியும் நடந்த விஷயங்களைப் பற்றியும் இப்பொழுது கலோசனைக்குத் திடீரென்று ஒன்றும் கூறிவண்டாம், பிறகு மெல்லக் கூறுவோம். இப்பொழுது லீலாவதி இறந்ததைப்பற்றிச் கலோசனை கேள்விப்படுவாள்வாயின் மிகவும் வருந்துவாள்.—

ஸ்ரீ. உம்முடைய மூத்த பெண் இறந்துவிட்டாளே ?

பரா. மெல்லப் பேசும் ஆம், நடந்த விஷயங்களை மெல்லாம் ஆதியே டந்தமாக எனக்கு ஒரு நிருபத்தில் எழுதி வைத்து விட்டுத் தன்னுடைய தானே மாய்த்துக் கொண்டாள்.

ஸ்ரீ. அப்படியா சமரசராம் !

ப. அம்மா என்ன பேசாம விருக்கிறீர்களே ? அக்கா சொங்கே ?

கா. அப்பறம் சொல்லுகிறேன். இதேர சக்ரவர்த்தி முதலானோ மெல்லோரும் வருகிறார்கள்.

வரசுவத்திரி, சித்திரசேகர, பத்மாஜி, பரிஜலங்கள்
புடைசூழ வருகின்றனர்.

மெல்ல பின்பாகத் துண்டுகளும், விசித்திரசேகரமும் வருகிறார்கள்.

ஸ்ரீதத்தர் நம் பிதாவுக்கு மெல்லாரம் செய்ய, அவர்
தன் மகளை ஆலிங்கனம் செய்கிறார்.

பத்மாஜி கலோசனைவைக் கட்டி முத்தமிடுகிறார்.

வா. ஆ ! ஸ்ரீதத்தா, இவ் விஷயங்களை மெல்லாம் பற்றி இது வரையில் என்னிடம் ஒரு வார்த்தையாவது நீ கூறவில்லை யல்லவா ! கலோசனை இங்கு அரசன்மனையில் இருந்ததை யும், நீங்கள் ஒருவரீ் தொருவர் காதல்கொண் டிருந் ததையும், என்னிடம் நீ நிறியிருப்பாயாயின் நான் எவ் வளவு சந்தோஷத்துடன் உங்க விருவருக்கும் விவாகம்

செய்திருக்கிறார்கள்! இது சங்கடங்களெல்லாம் ஒன்றும் கேர்த்திருக்காதே! கலாசாஸ்திரம் யன்றோ உனக்கு முதலில் விவாகரம் செய்வதே தீர்மானித்திருந்தது!

ஸ்ரீ. ஐயோ, என்னைத் தங்கள் மன்னிக்கவேண்டும். சற்று முன்பாகத்தான் இவ் விஷயங்களை அண்ணையெல்லாம் எனக்குத் தெரிந்தது.

பத். [கலாசாஸ்திரம் காத்ததப்பற்றி வரலாற்றை முன்பு அழைத்துக் கொண்டபோல்] அண்ணா, நான் முன்பே கூறினேனே, என் வார்த்தையை சம்பமாட்டே எனன்றிரே! கலாசாஸ்திரம் இளவரசர் பார்ப்பாராயின் எப்படியும் அவனை மணம் புரிய விரும்புவாரென்று கூறினேனோ இல்லையா? அதன்படி முடிந்ததா இல்லையா? தெய்வத்தினத்தால் எல்லாம் என்னிக்ஷதப்படியே முடிந்தது; அண்ணா, ஸ்ரீதந்தரும் கலாசாஸ்திரம் ஒருவர்மீதே தோருவர் காதல் கொண் டிருக்கிறார்களென்றுதான் உமக்குத் தெரியுமே; இனித் தாமதியாத அவர்களுக்குச் சீக்கிரத்தில் விவாகரம் செய்துவிடவேண்டும்.

வா. அதற்குத் தடையென்ன? அப்படியே செய்வோம்.

பத். [காதலுக்கொண்டே] ஒழை! பார்த்தாயா கார்த்தியை, தந்தை நாய் நாய் இருக்க, கலாசாஸ்திரம் விவாகரத்தை இவர்களே தீர்மானித்து விடுகிறார்கள்!

வா. பாக்கிரமகேது, இது உங்களுக்கு சம்மதிதானென்று எனக்கு முன்னமே தெரியுமே.

பத். ஆம் சந்தேகம் என்ன? நான் விளையாட்டாகச் சொன்னேன்.

விதி. [நர் புறமாக குளசேனனுக்கு] நானு குமாரத்தியின் பெயர் என்ன?

குள. [நர் புறமாக வித்திரசர்மனுக்கு] பாக்கிரமகேதுவின் இரண்டாம் புதல்வியின் பெயரா? கலாசாஸ்திரம்.

விசி. அப்படியா சமாசாரம்? சரிதான்; மஹாராஜா, எனக்கு எல்லா விஷயமும் தெரிந்து விட்டது; முன்பு, ஏனையா இவ் வுலகத்தை பெல்லாம் வெறுத்திருக்கிறீர் என்று கேட்டதற்கு ப்ரீதத்தர், இவ் வுலகத்தி லொன்றுந் தோற்றவில்லை, எல்லாம் மாயையாக இருக்கிற தென்று கூறினார்; சரி, கண் கன்றாகத் தெரியவில்லையே பென்று இப்பொழுது கலோசனையைப் பிடித்தார்! ஐயா, யோகிஸ்வரரே! இப்பொழுது உமது கண்கள் கன்றாக விளங்குகின்றன போலும்?

ஸ்ரீ. ஆம், விசித்திரசர்மா, இப்பொழுது என் கண்கள் கன்றாய் விளங்குகின்றன.

விசி. அதிருக்கட்டும், யோகியாரே, சற்று முன்பாக ஸ்திரீ-களைக் கண் ணெடுத்தும் பார்த்தலாகாது என்று கூறிக் கொண் டிருந்தீரே, இப்பொழுது தம்முடைய பக்கத்தில் யார் நிற்கிறது?

ஸ்ரீ. விசித்திரசர்மா, என் அன்னை முற்காலத்தில் கூறிய வாக்கியத்தி னுண்மையை இன்றே கண்டேன். என்னை யென்த ருணமுடையவர் சிறு வயதில் துறவறத்தைப் பூணுதல் அசாத்தியம், இவ்வயதில் அதை மேற்கொள்ள முயலுதலும் தவறு; என்போலியர் சில காலம் இவ் றைத்திலிருந்து, பிறகே துறவறத்தை நாடவேண்டும்.

கம. ஐயனே, உமது அன்னை இருந்து இதைப் பார்த்துச் சந்தோஷப்பட இடமில்லாமற் போயிற்றே!

ஸ்ரீ. கமலாகரா, நீ அப்படி ஒருகாலும் எண்ண வேண்டாம்; என தன்னை இவ் வுலகை நீத்தபோதிலும் அவர்களறி யாத விஷய மன்று இது.

வா. தீதத்தர், உன்னை நான் இன்று மறுபடியும் பெற் றெடுத்தேன்!

“மகன் தந்தைக் கெற்று முதலி லிவன் தந்தை
யென்றோற்றான் சொல்லெனஞ் சொல்”

என்றவாறு உன் கடமைகளை இன்றே நிறைவேற்றினை; கண்மணி, உனது பெருமைகளை என்ரு யறிவாது உன்னைப் பகவானாகத் துன்பப் படுத்தினேன்; என்னை மன்னிப்பாயாக,

ஸ்ரீ. ஐயனே, நானன்றோ உமது மன்னிப்பைக் கேட்கவேண்டும்.

வா. அது எப்படி யாழிது மாகுக; அம்மட்டும் எல்லாம் சுபமாகவே முடிந்தது; இது நமது முன்னோருடைய பூஜை பலமேயாகும்.

விசி. ஆம், எல்லாம் சுபமாகத்தான் முடிந்தது! ஆயினும் பிரதாபசேனருக்கும், கிச்சிரமயீராரூரீரருக்கும் மாத்திரம் காலில் நேரய் கண்டது.

வா. ஸ்ரீதத்தா, அவர்க ளிருவரும் நமது பட்டணத்தைவிட்டு எங்கேயோ ஓடிப் போய்விட்டார்கள். தெரியுமாவுணக்கு?

ஸ்ரீ. தெரியாது—ஐயோ! பாவம்!

வா. 'கெடுவான் கெடு நினைப்பான்' என்று அவர்கள் கெடுமறி அவர்களையே கெடுத்தது. இனி அவர்கள் நமது நாட்டெல்லைக்குள் ஒரு காலும் வர வாகாதென்று ஆக்கினை செய்துவிட்டேன். ஸ்ரீதத்தா, பாக்கிரமகேது, வாரூங்கள்; நா மெல்லோரும் அரசன்மனைக்குப் போவோம். ஸ்ரீதத்தா, அவசரத்தில் நடந்த விஷயங்களைப் பற்றிப் பாக்கிரமகேது சில சமஸ்திகள் எனக்குக் கூறியபோதிலும், உன் வாயினின்றும் அவைகளை ஆதியோடத்தமாக நான் கேட்கவேண்டும். வாரூங்கள் சிக்கிரம், அரசன்மனைக் கேகலாம்.

ஸ்ரீ. [போகும்பொழுது தனக்குள்]

"எல்லாரு னடிமையே வெல்லாரு னுடைமையே

எல்லாரு னுடைய செயலே

வெண்கணம் வியாபிதீ பென்றொது மியல்பென்

நிருக்காதி வேத மெய்வாகு

சொல்லாள் முழக்கியது மிக்கவுப காமாள்
 சொல்லிற் தவறும் விண்ணு
 சொன்னவை யு மிவைகல்ல குருவான பேரும்
 தொகுத்ததெறி தன்னு மிவையே
 உல்லாச மில்லையென கன்று வறிக்நே
 னறிந்தபடி யின்று கைநா
 னுதாத வண்ணமே மிக்வண்ண மாயினே
 னதுவுகித தரு மென்னவே
 உல்லாத கரிகுணக் குன்றே புணர்த்தினே
 கதிக்குவகை யேது புணைய்
 கருதரிய சிற்சபையி னுணர்த மிர்த்தயிடு
 கருணா காக் கடவுளே."

[செல்லோரும் போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிந்தது.

 நாடகம் முற்றியது.

 National Library
 Calcutta.

2527